

[C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King W. - Warhammer 40000 2 - Ragnarův spár.pdb](#)

PDB Name: Warhammer_40000-King-2-Ragnaruv

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 20.5.2007

Modification Date: 20.5.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

William King
RAGNARŮV SPÁR
(RAGNAR'S CLAW)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Game Workshop Ltd.

Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 2000 Games Workshop Limited All rights reserved

Translation © 2003 Games Workshop Limited, přeložila Leona Malčíková

Cover illustration by John Gravato

ISBN 80 - 7332 - 034 - 7

PROLOG

Střela prosvířtěla kolem. Ragnar se vrhl za nízkou hromadu sutí, aby tvořil co nejmenší cíl. Tohle bylo blízko, příliš blízko. Skoro mu to prohráblo vlasy. Z cesty ho odklidily jen bleskurychlé reflexy a

mikrosekundové varování jeho nadlidských smyslů. Kdyby se příkrčil jen o půl úderu srdce později, měl by z hlavy vybuchující fontánu kostí a krve. Ragnar to viděl až příliš často, a proto si o svém osudu nedělal iluze.

Ted' však nebyl čas na dumání o tom, co by se mohlo stát. Nyní byl čas na akci, čas naučit zrádné sektáře, jaký je trest za útok na člena Hvězdné pěchoty. Mírně zvedl hlavu jen nad hradbu ze sutí, aby jeho nadlidské smysly mohly obsáhnout celý prostor. V jediném zlomku sekundy se mu všechno vtisklo do mysli, a tak stáhl hlavu dříve, než mohli jeho nepřátelé znovu vypálit.

Probral všechno, čeho si všiml - nejen co viděl, ale i co slyšel, pachy a méně zjevné stopy ze směsice smyslů jeho změněného mozku. Představil si zřícené město táhnoucí se, až kam oko dohlédne.

Ulice byly plné obrovských zčernalých pahýlů rozbitých mrakodrapů a spálených vraků terénních aut a tanků. Pekelný žár palivové čerpací stanice, kterou zasáhla raketa a už celé dny hořela, vysílal obrovské ohnivé jazyky k stmívající se obloze. Vybavil si karmínové a purpurové mraky kontaminované chemikáliemi z velkých továren, které tomuto městu kdysi zaručovaly bohatství a důležitost pro Impérium.

Vzpomněl si na uširvoucí řev vzdáleného dělostřelectva. Tanky Bazilišek ostřelovaly pozice rebelů a nedaleko štěkaly malé zbraně. Slyšel hrdelní výkřiky rebelských důstojníků, nahánějících vzpurné jednotky na nové pozice, i lehké zaskřípání keramitové boty o kámen, které by normální lidské ucho nezaslechlo. Naznačilo mu, že jeho vlastní vojáci jsou nedaleko. Dokonce rozeznal chůzi mladého bratra Reinhardta. V duchu si poznamenal, aby si po skončení boje s Krvavým spárem promluvil. Měl se pohybovat nepozorovaně. Ani vůdce by ho neměl odhalit podle hluku, který dělal.

Ragnar měl samozřejmě i jiné způsoby, jak členy své jednotky vypátrat. Vítr mu přinášel jejich charakteristický pach až na padesát kroků. Dokázal rozeznat jejich chladný, čistý pach přes směsici jiných zápachů - sirouhlíkový pach průmyslového znečištění i slabší, chorobnější smrad, který naznačoval přítomnost kacířů nakažených Chaosem.

U Russových kostí, jak ten odporný smrad nesnášel! Nikdy si na něj nezvykl, i když ho čichal při různých příležitostech po více než sto let. V samotném pachu těch, kteří svoje duše přislíbili Chaosu, bylo něco odporného. Vstávaly mu z toho chlupy na krku a jeho srdce plnila touha zabítet a trhat. Základní, původní povahu této nenávisti nedokázalo změnit ani podezření, že to byl plánovaný výsledek procesu proměny, který z něho udělal příslušníka Hvězdné pěchoty. Neuhasitelný vztek ho postihoval instinktivně, stejně jako vlka žene touha po kořisti. Příhodná analogie, pomyslel si Ragnar, protože on byl lidský vlk a ti vyvrhelové oddaní Chaosu byli jeho právoplatnou kořistí, vhodnými cíli Císařovy pomsty, kterou vykonával se svými druhy, nadlidskými ochránci lidstva. Obrátili se zády k lidskosti a obětovali se bohům temnoty výměnou za moc, nebo spíše příslib moci. Ragnar věděl, že je to falešný slib. Jedinou odměnou většiny těch oklamaných bláznů byla stigmata mutace a postupná degenerace ducha i mysli, až se duše hodila k přeměněnému tělu. Bylo milosrdenstvím je zabít dříve, než k tomu dojde, i když většina z nich by za toto milosrdenství asi nebyla vděčná.

Tady v rozstřílených ruinách se zápach zdál být ještě horší než předtím, protože kromě zamoření Chaosu tu byl ještě puch nemoci, nějaká odporná nákaza, která infikovala kacíře i lidi z Hesperidy. Byl to kyselý, nečistý smrad, který mu svíral hrdlo. Evokoval příliš mnoho starých vzpomínek, o nichž si myslel, že už jsou dávno pohřbené. Odsunul je do pozadí mysli; nyní nebyl čas utápět se ve snech.

Vzpomínky zabraly snad méně než pět úderů srdce. Uprostřed bitvy pracovala Ragnarova mysl rychleji, než u pouhého smrtelníka. Uvědomil si, že se jen zaměstnával, než vojáci zaujmou pozici pro poslední útok. Zaměřil mysl na problém, který byl teď akutní, a výběrově uspořádal vzpomínky na scénu, již právě viděl. Svě nadlidské schopnosti užíval se zručností zrozenou z dlouhých desetiletí praxe.

Použil prastaré meditační techniky, které se naučil v klášterní pevnosti svého řádu. Zaměřil se na obraz jedné části bojiště, který byl pro něj právě důležitý - pozice rebelů přímo před ním. Vědomě vybral klíčové detaily. Spěšně naházené pytle s pískem k ucpání děr ve stěnách budovy. Obsluha těžkého bolteru skrytá v pokrouceném vraku tanku přímo před budovou. Okraj brigádýrky, prozrazující přítomnost důstojníka rebelů, který vyhlížel z rozbitého okna v troskách druhého patra. Všechno bylo tak, jak to víceméně očekával, když pozoroval pevnost nepřítele už dříve. V rozmístění kacířů nedošlo k žádným důležitým změnám. Základní plán zůstal nezměněn.

Byla by to prostě záležitost toho, jak je zasáhnout na nejslabším místě, odstřelit pytle s pískem z cesty a pak vyhnat z budovy i toho nejposlednějšího vyznavače Chaosu. Nic obtížného, pomyslel si - i když je to vojsko početně převyšovalo alespoň pětkrát. Ragnar věděl, že na číslech ve skutečnosti nezáleželo. V takových bojích záleželo víc na kvalitě než na kvantitě. Jeho muži byli Hvězdní vlci, Adeptus Astartes, zocelení válečníci vybraní ze světa nelítostných bojovníků, kteří prošli nejtvrdějším systémem testů, jaký byl kdy vynalezen. Pak prodělali genetickou přeměnu, která z nich udělala nadlidi, mnohem rychlejší, silnější a odolnější než obyčejní smrtelníci. Byli vyzbrojeni nejlepšími zbraněmi a vybavením, jaké mohlo Impérium poskytnout. Žili v klášterní kázni; když nebojovali v Císařových službách, cvičili se v boji. Byli to nejlepší vojáci, jaké mohly miliony světů lidského impéria vyprodukovat.

A jejich protivníci? Naprosto podřadná chátra. Byli to odvedenci, donucení sloužit ničemnému guvernérovi planety. Ti muži natolik postrádali víru, že se zřekli přísahy oddanosti Císaři a dali svou duši i tělo temným silám Chaosu. Samozřejmě měli nějaký vojenský výcvik a nepostrádali zoufalou odvahu, ale útok Hvězdných vlků ani tak nemohli vydržet.

Ragnar věděl, že zbytek jeho jednotky už zaujal pozici. Cítil Krvavé spáry, mladé zuřivé útočné oddíly, které se schovávaly v kráteru po granátu nedaleko od něho. Během chvilky začnou střílet Dlouhé tesáky bratra Hrothgara a to bude signál pro zahájení útoku. Ragnar odhalil mohutné špičáky ve vlčím úsměvu, což byl genetický znak kapituly. Následující minuty měl nejraději - když ho osobně čekala bojová akce a mohl se vypořádat s nepřítelem tváří v tvář.

Třepotavá čára dýmu byla jediným potřebným varováním, že bratr Hrothgar začíná pálit. Jakmile spustilo odpalovací zařízení raket, těžké zbraně nepřátel zmizely v explozi jasné jako slunce. Staccatový řev bolterů naplnil Ragnarovy uši, když zbytek mužů začal střílet na pozice nepřítele. Takovou palebnou clonu dokázala vytvořit jen Hvězdná pěchota. Stříleli rychle a přesně, což méně cvičení válečníci nedokázali. Ragnar riskoval další pohled vzhůru a spatřil, jak gejzír střel tříští na štěpiny velké kusy zdiva. Slyšel křik zraněných a umírajících nepřátel, cítil pach krve a kyselý zápach vyvržených vnitřností. Protivník byl skutečně zdolán, zahnán nečekanou záplavou střel, takže nemohl nebo nechtěl riskovat, že když vystrčí hlavu ustřelí mu ji. Ragnar věděl, že tohle nebude dlouho trvat; brzy se vzpamatují a začnou jim střelbu oplácet - nebo by alespoň začali, kdyby mohli. Ragnar jim to však nehodlal dovolit.

Nastal čas zaútočit.

Hvězdný vlk lehce vyskočil. Zavrnění servomotorů staletí staré zbroje byly schopny zachytit jen jeho nesmírně bystré smysly. Vrhel se k pozici nepřítele s důvěrou, že ho jeho vlastní skvěle vycvičení vojáci poznají a nebudou po něm střílet. Věděl, že smečka dvaceti silných Krvavých spárů za ním vytváří klínovou formaci. Mířili k hromadě pytlů s pískem u prolomené zdi - k nejslabší části nepřátelské linie. V další chvíli sem Vlci přestali střílet a soustředili palbu na obranné pozice vedle a nad ní. Během krátké chvíle doběhl Ragnar a jeho útočná skupina k cíli bezpečným koridorem krytým palbou.

Jeden z rebelských důstojníků s brigádýrkou a v dlouhém zimníku poručíka se odvážil vystrčit hlavu nad parapet. Očividně nechápal, proč přestaly dopadat střely na tuto část linie. Na tváři se mu mihl výraz překvapení, když spatřil přibližující se vlnu Hvězdné pěchoty. Ragnar dovedl ocenit i klady nepřítele - ten kacír neztuhl na dlouho. Okamžitě otočil hlavu a začal řvát rozkazy na své vojáky. Udělal chybu. Aniž by Ragnar zpomalil, zvedl bolterovou pistoli a prostřelil muži hlavu. Vybuchla jako meloun, do kterého někdo udeřil perlíkem. Kaluž krve a mozku naplnila brigádýrku padající k zemi. Všude kolem se zpoza zdi z pytlů ozvaly zmatené výkřiky a pak pár kacírů, zřejmě odvážnějších a zkušenějších než ostatní, vystrčilo hlavy, aby odpovědělo na střelbu útočníků. Skosila je však dohasínající vlna střelby Vlků následujících Ragnara a mrtvol dopadly k nohám jejich druhů.

Dlouhým skokem překonal Ragnar stěnu z pytlů. Byla tma, ale změněné oči se okamžitě přizpůsobily, takže mohl jediným pohledem obhlédnout nové okolí. Všude kolem byli nepřátelé oblečení v potrháných a špinavých uniformách, které kdysi hrdě nosili jako Císařovi odvedenci, ale insignie byly strhány a spěšně nahrazeny odpornými symboly Ničivých sil - osmi šipami vyzařujícími z jediného bdělého oka. Zápach nákazy byl silný, ještě silnější než pach nemytých těl a smrti. Všichni kacíři vypadali vyčerpaně a nečistě. Na některých byly vidět známky něčeho mnohem horšího. Většina mužů vypadala zvnějšku lidsky, jen mírné boule a puchýře naznačovaly, kde se začínají měnit. Několik jich bylo nakaženějších a

bylo patrné, jak je změnila zlá moc, již sloužili.

Jeden mutant blízko Ragnara měl šupinatou kůži a svíral laserovou pušku v prstech připomínajících malá chapadla; oči mu vyčnívaly na dlouhých slimáčích stopkách. Druhý kacír byl obrovský - hrudník jako sud, paže silné jako stehna normálního muže, prsty zakončené dlouhými strašnými drápy. Obličej měl pod'obaný krátery plnými zářící, zelenavé houby, z nich vystříkl podivný světélkující hnis, jakmile otevřel ústa, aby varovně vykřikl.

Ragnar stiskl palcem mosazný zážehový spínač na rotomeči. Mocná zbraň zařvala a roztřásla se mu v ruce, když silné mikromotory v jílcí začaly roztáčet smrtící čepele.

Bez přemýšlení několikrát vystřelil a poslal tak obra s drápy přímo do pekla s takovou dírou ve vnitřnostech, že by se jí dala prostrčit pěst. Síla druhé rány odhodila Slimáčí oči na zed' o tři metry zpět. Ragnar si spokojeně odfrkl a vzápětí se sklonil, když dva rebelové sebrali tolik rozumu, že na něj začali střílet. Nad hlavou mu proletěl třpytivý laserový paprsek.. Výkřiky za ním mu napověděly, že paprsek zasáhl těla kacírů, kteří se ho pokusili obejít.

Vrhl se vpřed, máchl rotomečem a usekl hlavu jednomu mutantovi, paži druhému, než zabořil čepele z duralové slitiny hluboko do hrudi třetího. Jedním rychlým kopnutím odstranil Vlk mrtvolu z rotomeče a běžel dál k východu z místnosti. Triumfální vytí a zoufalé výkřiky za zády mu napověděly, že dorazili jeho druzi, Krvavé spáry, a už začali s krvavou řezničinou v řadách nepřátel.

Ragnar vyběhl do chodby. Za dveřmi vystrčil hlavu důstojník kacírů. „Co se děje?“ vykřikl imperiálním středověkým jazykem s podivným akcentem.

Muž měl bledý obličej a vypadal nemocně. Byl vychrtlý, jako by trpěl dlouhotrvající chorobou; oči mu horečnatě planuly. Očividně neměl představu, kým Ragnar je. Ragnar mu ut'al bočním sekem hlavu. Krev červeně postříkala strop. Ragnar zaslechl výkřiky, když mrtvola spadla zpět do místnosti. Rychle schoval pistoli a klepl do zásobníku mikrogranátů na opasku. Malý oválný disk tříštivého granátu mu spadl do prstů v rukavicích. Zatlačil třikrát na časovač, aby nastavil detonátor na tři sekundy, a pak hodil obloukem granát do místnosti. Pochyboval, že by si vyděšení lidé uvědomili, co se děje, dokud je o několik úderů srdce později výbuch neroztrhal na kusy.

Ragnar strčil hlavu do dveří a prohlédl si znetvořená těla. V troskách se jeden muž dosud pohyboval; zoufale se snažil dosáhnout na laserovou pušku. Při dýchání mu v roztržené hrudi strašlivě bublalo. Než mohl kacír zamířit, tasil Ragnar bolterovou pistoli z pouzdra a jediným rychlým, přesným výstřelem ho zbavil utrpení; ještě dříve, než se mohl pomodlit k Temným bohům o pomoc.

Hvězdný vlk se na chvíli zastavil a naslouchal. Budovou se šířily zvuky boje a smrti, stejně jako se šíří vlnky na rybníce poté, co do něj spadne těžký kámen. Věděl, že jeho válečníci procházejí budovou jako očištný plamen a vyhánějí odtud temnou nákazu kacírství. Jejich neúprosnému vraždění nemohlo nic dlouho vzdorovat.

V chřípí zachytil zápach pálicího se masa a otevřených ran, krve a vystřelených dávek, morku a mozkomíšního moku. Vzestupné proudy vzduchu mu přinesly i jiné, jemnější pachy - slabé feromonové stopy strachu a vzteku, výrazný pach bratří-spolubojovníků, odporný zápach těl kontaminovaných Chaosem a opět kyselý smrad jakési podivné choroby. Aniž by mu to kdokoli řekl, věděl, že vítězství je na dosah.

Dorazil k němu pach bratra Olafa, blížícího se zezadu. Olaf byl z Krvavých spárů nejmladší a nejméně vyrovnaný. Během transformace ve Hvězdného vlka byl proměněn ve wulfena nejbliž. S těmito prokletými muži-zvířaty sdílel strašnou zuřivost a neukojitelnou žízeň po boji. Ragnar věděl, že se mladík časem uklidní a smíří se s bestií v sobě. Všem Hvězdným vlkům se to nakonec povedlo - za předpokladu, že přežili zasněžení.

Ragnar riskoval pohled přes rameno a uviděl, že bestie mladého Olafa téměř ovládá. Mladý válečník se řítí k němu. Oči měl vytržštěné, zornice rozšířené; na rtech měl pěnu a z úst mu kapaly sliny. Krční svaly se mu napínaly jako lana, když vyzývavě vyl zuřivostí a krvežíznivostí. V té chvíli se naprosto neovládal. Byl v něm duch Vlka.

Ragnar ustoupil stranou, aby ho nechal projít, a Krvavý spár proběhl chodbou vstříc další vlně kacírů, přivolaných hlukem boje. Ragnar mu byl v patách. Zatím ho pouze spokojeně sledoval a zasáhl by pouze v případě, že by se mladík dostal do větších potíží, než by mohl zvládnout.

Ne že by to bylo pravděpodobné. Olafova bolterová pistole plivala smrt. O okamžik později přeskočil mrtvolu svých obětí a vnesl zmatek mezi ty, co přežili, svým rotomečem. Neúnavně sekal a bodal, hnál kacíře chodbou. Teprve až proběhl otevřenými dveřmi, zjistil, že to je nastražená past.

Vynořila se mohutná paže a pěst velikosti štítu se sevřela bratru Olafovi kolem hlavy. Ragnar téměř okamžitě zachytil pach ogryna, jednoho z obrovských nelidí, které občas připojili k císařským odvedencům. Tito mutanti byli ponecháni naživu, protože si Impérium cenilo jejich oddanosti, odolnosti a síly. Naneštěstí byli také velmi hloupí a následovali své důstojníky ke kacířství, aniž by nějak promýšleli důsledky. Nyní jeden z nich držel bratra Olafa v stisku, který by mohl rozdrtit i jeho zesílenou strukturu kostí Hvězdného pěšáka pouhým sevřením prstů.

Ragnar mu to nehodlal dovolit. Skočil vpřed a jediným sekem ut'al boláky pokrytou mohutnou ruku v zápěstí. Dopadla na podlahu, kde se prsty důsledkem reakce nervů ještě chvíli svíraly, takže ruka vypadala jako lezoucí obrovský pavouk. Zpoza dveří se ozval vzteklý a bolestivý řev. Ragnar opatrně nahlédl dovnitř. Shlížel na něho obrovský obličej s ústy zkřivenými zuřivostí a šokem. I v ogrynových rysech byly vidět známky nemoci. Na tvářích a krku měl obrovské puchýře plné hnisu. Dýchal jako nemocný, vzduch mu rachotil v plicích plných hlenu. Přesto však nevykazoval žádnou slabost, jen neochabující nutkání mrzačit a zabíjet.

Ragnar zvedl pistoli a prohnal ogrynovi kulku okem. Ten však místo aby padl, sáhl po něm zbylou rukou. Je ten tvor tak hloupý, že mu ani nedojde, že je mrtvý, pomyslel si Ragnar, nebo tu funguje nějaká temná magie?

Ne že by měl čas nad tím hloubat. Odstrčil Olafa stranou a sám prudce uskočil. Ogryn švihl pěstí, jako by chtěl zabít mouchu. I když Ragnar ztratil rovnováhu, dokázal díky své koordinaci tasit rotomeč. Usekl netvorovi dva prsty a zat'al mu zbraň do dlaně. Ogryn zasyčel a ruku rychle stáhl jako dítě, když ucukne od rozpálených kamen.

Ragnar nepustil rotomeč z ruky, a tak byl vyzdvížen do vzduchu. Zuby rotomeče se vysmekly a Ragnar začal padat. Ale na okamžik viděl netvora pěkně zblízka a stačil mu vstřelit kulku do druhého oka. Doufal, že když ogryna oslepí, poskytne mu to v nadcházejícím boji nějakou tu výhodu. Výsledek byl nad očekávání. Střela čistě proletěla silnou nelidskou lebkou, až se na zdi rozprskl mozek. Obrovská mrtvola klesla jako pokácený dub. Ragnar dopadl na nohy a rozhlédl se. Viděl, že bratr Olaf běží dál chodbou a zanechává za sebou smrt a zkázu. Za těchto okolností Ragnarovi připadalo vhodné jej následovat.

Olaf si razil cestu velkým sálem. Strop byl napůl zřícený a země byla plná rozbitých keramických tašek. Z podlahy trčely obnažené trubky a elektrické kabely se plazily ze zbytků stěn jako hadi. Kacíři zmateně pobíhali a nebyli schopni se rozhodnout, jestli bojovat, nebo prchnout z budovy. Ta nerozhodnost je stála život. Olaf skočil mezi ně, rozháněl se čepelí nalevo napravo a každým úderem zabíjel. Válečné vytí se rozléhalo i v nejvzdálenějších koutech sálu jako křik nějakého mstivého ducha. Ragnar byl jen dva kroky za ním a snad ještě ničivější. Bojoval se smrtící elegancí a přesností, ani jeden pohyb nazmar, ani jeden sek nevyšel naprázdno. Ničil vše kolem sebe jako válečník ze starých legend. Než si měli kacíři čas uvědomit, co se děje, byla jich polovina mrtvá. Ostatní se dali na útěk, ale Ragnar jim naházel granáty do zad, ještě než se dostali k východu, protože si nechtěl poskvtnit čepelí krví takových zbabělců. Olaf se rozhlédl kolem sebe, jako když si krví zmámený vlk hledá novou kořist. Žádná nebyla v dohledu, ale na tom nezáleželo. Pohodil hlavou dozadu a chřípí se mu rozšířilo, jak se snažil vyčenichat pach kacířů. Zdálo se, že něco zachytil, protože naklonil hlavu ke straně a chvíli naslouchal - než se vydal ke kovovým dveřím vzhledu v místnosti.

Ještě než tam Krvavý spár došel, dveře se rozlétly a objevil se muž. Byl štíhlý a mrtvolně bledý. Kůži měl nezdravě bílou jako pergamen a oči mu plály chorobným zeleným vnitřním světlem, které bylo v šeru místnosti jasně viditelné. Měl na sobě uniformu důstojníka odvedenců z planety, ale očividně byl něčím víc než to, navíc něčím horším. Bzučel kolem něj roj much. Lezly mu po těle a pokrývaly mu horní část hlavy jako přilbice. Jak se hemžily a bzučely, objevovaly se pod nimi místa s leprózním bílým masem. Vypadalo to obscénněji než samotný hmyz. Muž měl vyzábělý a téměř bezmasý obličej s propadlými tvářemi. Ohrnuté rty odhalovaly zuby a dásně plné obrovských bílých vředů. Jeho hlava připomínala

Ragnarovi lebku, ale živé maso dosud lnoucí ke kostem bylo mnohem děsivější než mrtví.

Chorobný zápach byl tak silný, že Ragnar okamžitě věděl, že tohle je zdroj nákazy, která zasáhla všechny kacíře v budově. Ragnar potlačil zachvění, protože poznal přítomnost zlé magie. Tohle byl mocný čaroděj, nepochybně oddaný moci Chaosu známé jako Nurgle, Pán moru.

Olaf o to nedbal. Vyrazil k nově příchozímu, jako by to byl jen obyčejný voják. Čaroděj se ušklíbl, odhalil zkažené zuby a pak mávl rukou. Kolem prstů s drápy mu zaplála aura temné moci, z níž se s dokončením gesta stala koule planoucího zeleného ohně. Koule nakažené energie vyletěla k Olafovi. Vydávala bzučení jako hejno much a zasáhla jej do hrudníku. Chvilí se nic nedělo, potom se kolem Olafovy postavy objevila žlutavá záře a šířila se, až ho úplně obklopila. Vypadalo to, jako by jej pohltit chladný oheň. Nevydával žár, nebyl cítit zápach spáleniny, nebylo vidět nic, jen že tu funguje mocná magie. Zbroj bublala a vznikaly na ní puchýře, až začala téct a brala maso s sebou. Ragnar na okamžik zahlédl zrudlé zvětšené svalstvo Hvězdného pěšáka. Pak bylo pohlceno i to, zčernalo v jakýsi hnís, steklo na zem a vypařilo se. Na okamžik zůstala jen Olafova kostra, stále podobná i nepodobná člověku. Ragnar jasně viděl těžké kosti, zesílené klouby, nepřírozeně mohutnou lebku a velké tesáky... pak shnilo i to a zanechalo po sobě ve vzduchu rychle blednoucí zářivý obrys. Olaf byl pryč, jako by nikdy neexistoval. Záře, která jej obklopovala, opět vytvořila ohnivou kouli.

Čarodějův šílený bublavý smích naplnil sál zlomyslným veselím. Drásavě zakašlal, až se téměř ohnul, a pak plivl na podlahu. Velký chuchvalec zeleného hleny, který mu skápl z úst, na podlaze zabublal a vypařil se. Čaroděj se na Ragnara usmál, jako by byli staří přátelé, a pronesl hlasem, v němž jako by bzučely tisíce much: „Pán Botchulaz posílá pozdravy.”

Při zmínce o tom jménu Ragnar téměř ztuhl. Vzpomněl si na hrůzy dávno minulé a smutek tak pradávný, že si myslel, že na něj zapomněl. Slova vzdoru mu zmrzla na rtech, když mu myslí proletěly obrazy zla a zoufalství.

Mág znovu zagestikuloval a už nebyl čas na nic jiného kromě akce. Oslepující rychlostí vyletěla k Hvězdnému vlkovi koule ničivého plamene. Jelikož viděl, co ta věc dokáže, nehodlal Ragnar dopustit, aby se ho dotkla. Sklonil se a ucítil její zlou moc, když mu proletěla nad hlavou. Hned nato vystřelil na čaroděje z pistole. Muž zvedl ruku k obraně a srazil střelu stranou.

U Russe, ten je ale mocný! pomyslel si Ragnar. Chaos mu je mimořádně nakloněn.

Ragnar v zádech ucítil proud energie, což ho upozornilo, že se k němu blíží další ohnivá koule. Uskočil doleva. Serva ve zbroji zapracovala, a tak koule proletěla s pableskujícím chvostem kolem něho. Čaroděj udělal další gesto a další koule se rozletěla ve smrtícím oblouku. Tentokrát Ragnar vyskočil vzhůru, takže proletěla pod ním. Ve skoku Vlk znovu vystřelil, ale kacíř střelu opět odvrátil pouhým gestem ruky.

Nedá se nic dělat, pomyslel si Ragnar, musím se s ním utkat postaru, zblízka a osobně. Vrhł se vpřed. Cítil, že ho koule pronásleduje, a tak sebou hodil na zem a odkutálel se. Valil se k mágovým nohám a sekl mu po nich rotomečem. Mág se opět pokusil o obranné gesto, ale tentokrát byl příliš pomalý. Ragnar stačil změnit směr úderu a odsekl mu ruku v lokti. Černá krev vytékala z pahýlu pomalu jako hustá melasa a okamžitě se začala srážet kolem rány. Další dar Temných sil, hádal Ragnar. Drze se usmál a sekl znovu. Prastará čepel se zabořila nepříteli do břicha. Řetěz skřípal, jak trhal protivníka na kusy.

Ragnar prudce uhnul doleva. Plamenná koule jej minula a zasáhla samotného mága. Místo toho, aby ho rozpustila v nicotu, tělo ji pohltilo, aniž by mu to nějak ublížilo. Russ mě vem, pomyslel si Ragnar, ale za pokus to stálo.

Vytrhl rotomeč. Otočil s ním při tom v ráně, aby způsobil co nejvíc škod. Rotomeč vyklouzl s odporným začvachtáním a táhl za sebou provazce namotaných vnitřností. Čaroděj nedal najevo žádnou bolest. Jen se mu na tváři objevil znepokojený výraz, když začal znovu vyvolávat plamennou kouli. Tentokrát Ragnar utřel mu hlavu. Jak padala, sekl Vlk do lebky znovu a rozpůlil ji. Čarodějovo tělo padlo bezvládně na zem.

Ragnar se na něj chvíli díval, jako by napůl očekával, že se pohne, ale nic se nestalo. Bylo po boji. Rozhlédl se s jistým zadostiučiněním, ale kolem už žádná oběť nebyla.

Zvuky boje zvolna utichaly. Zdálo se, že všichni jeho muži splnili svůj úkol. Ragnar se snažil zapomenout, co mu čaroděj řekl, a tak se otočil a vrátil se cestou, kterou sem přišel. Bylo to jako

procházet jatkami. Zdi zdobila krev. Začlenichal, aby zachytil všechny pachy, a tak věděl určitě, že v budově zůstali naživu jen Hvězdní vlci. Nepřekvapilo ho, když v komnetu zapraskal signál. +Úkol splněn.+

Stmívalo se. Žluté měsíce svítily skrz kontaminované mraky. Ragnar stál na střeše rozbité továrny a vyhlížel do noci. Spletené vlasy mu vlály ve větru. Tam dosud zuřila válka, jak se ostatní imperiální jednotky snažily pobít zbylé kacíře. Kde vybuchla střela, vykvetl ohnivý květ. O chvíli později se ozval zvuk podobný zahřmění. Ragnar si uvědomoval vibrace vzdálené exploze otřásající mu budovou pod nohama.

Dole oslavovali členové Krvavého spáru. Shromáždili se kolem planoucího ohně a vyřvávali písně z eposů svého lidu. Vyprávěly o jejich činech a činech jejich předků. Někteří pokřikovali, co udělali dnes, kolik kacířů zabili a jak je zabili. Usmál se naivitě jejich chvástání. Byli tak pyšní na sebe a na to, co provedli, plni prosté hrdosti mužů, kteří krváceli na své první misi; poprvé cítili mrazení z války, jež probíhala mezi hvězdami.

Věděl, že jejich chvástání má uvolnit napětí i udělat dojem na jejich druhy. Všichni věděli, kolik jich dnes zemřelo. Všichni se zúčastnili pohřebních rituálů, jež vedl Ragnar. Nyní byl jejich úkol splněn a vyrovnávali se s faktem, že jsou dosud naživu, že se je lidé, zlí lidé, snažili zabít a že se jim to nepovedlo. Ragnar znal dobře šok i vzrušení z toho uvědomění. Občas mu připadalo jako včera, když bojoval na svém první misi mimo tento svět.

Tenkrát se všechno zdálo být jednodušší, než ho povýšili na velitele, před dlouhou sérií dobrodružství a válek, v nichž se domohl vyššího postavení rychleji, než se jakémukoli Hvězdnému vlku kdy podařilo. Při těchto příležitostech záviděl Krvavým spárům jejich nevinnost. Ještě nevěděli, jaké je to cítit zodpovědnost za smrt jiného Hvězdného vlka. Celý dlouhý večer, kdy přicházely zprávy a objekt továrny byl zabezpečen, si Ragnar přehrával v duchu boj a uvažoval, jestli se to nedalo udělat jinak; jestli by nějaká taktika dokázala zabránit smrti Olafa i ostatních. Ale pokud nějaká existovala, on ji neviděl. Tohle byla válka a muži ve válce umírají, dokonce i Hvězdní pěšáci. Možná by to Russ a Císař zvládli lépe než on, možná že jiný velitel také, ale s tím se teď nedalo nic dělat. Co se stalo, stalo se. Musel to prostě přijmout a přenést se přes to. Zítra bude válka pokračovat. Zítra se bude bojovat v nové bitvě.

Přesto právě teď toužil po návratu do prostších časů, do doby, kdy se všechno zdálo být jednodušší. I v mládí zažil ztráty, hrůzu a úklady. Nechal svou mysl odplout zpátky k událostem, které se snažil potlačit už od střetnutí s čarodějem.

Díval se do noci a vzpomínal.

JEDNA

Ragnar stál s bratry-spolubojovníky u vchodu k přistávacímu sektoru se zbraněmi v pouzdrech. Na náramenících hrdě vystavoval čerstvě získané odznaky Krvavého spáru. Čekali, až inkvizitor Sternberg vystoupí z lodi.

Hvězdný vlk se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. Věděl, že obrovské plavidlo před ním je pouze raketoplán; nebyla to žádná z těch gigantických lodí, které překonávaly nepředstavitelné vzdálenosti mezi hvězdami, ale i tak mu velikost té věci brala dech. Připadala mu velká jako vesnice, v níž vyrostl - obrovská výseč z keramitu a duralu, podobaná nárazy meteorů a zásahy střel. Svým způsobem byla krásná. Na žebrech se držely chrliče a na boku byl vsazen císařský orel zpracovaný tak zručně, jak by to nedokázal žádný ze šperkařů z jeho lidu. Prohlížel si křišťálová okénka v boku lodi, jestli se na ně někdo nedívá.

V ústech měl divně sucho. Měl zažít něco, co by před několika měsíci považoval za nemožné. Měl se setkat s cizinci z jiného světa. Říkal si, že by na ně neměl civět, ale ta myšlenka ho stále uváděla v úžas. Ještě minulého roku, když žil ve vesnici Hromových pěstí, věřil, že vesmír je obrovské moře tečkové

nekonečnými ostrovy a omotané velkým hadem. Pak byl vybrán, aby se připojil k Hvězdným vlkům, a naučil se, že je to jinak, úplně jinak. Nyní věděl, že jeho domov, Fenris, je koule vznášející se v nekonečném vesmíru, jež obíhá kolem hvězdy, kterou kdysi považoval za Oko Russovo. Nyní věděl, že je to jen jedna hvězda mezi miliony jiných, které tvoří galaxii a impérium lidstva. Mezi těmito světy se nějak pohybují obrovské lodě. Také se naučil, že každý svět je jiný a je domovem různých národů a národností. V tom připomínaly ostrovy Světomoře na Fenrisu, protože i ty byly domovy klanů s různými zvyky a vírami. S ostatními světy to bylo podobné, i když vzdálenosti mezi obyvateli planet byly mnohem větší než mezi ostrovy na Fenrisu. Dozvěděl se, že některé jsou domovem odporných mutantů a jiné obývají cizí rasy nepřátelské k lidstvu. Některé světy byly úplně pokryté kovem a obydlené hemžícími se myriádami tvorů natěsnaných tělo na tělo. Jiné byly ledovými a sněhovými pustinami, kde žili pouze nomádi oblečení v kožešinách. Další tvořily ohnivé pouště, pustiny bez vzduchu, kde se zachoval život jen v prastarých jeskynních městech. Jeho mysl teprve začínala chápat pouhý zlomek nekonečných možností, které představovaly.

Ragnar odsunul tyto myšlenky stranou, jak se v poslední době snažil už mnohokrát, a pokusil se soustředit na nejbližší úkol - ale bylo to obtížné. Uvažoval, jací budou pasažéři z lodi. Budou mít zelenou kůži nebo dvě hlavy? To se nedozví, dokud nevyjdou ven. Chtěl se rozhlédnout, co dělají nebo si myslí jeho bratři Krvavé spáry, ale neudělal to. Tvořili čestnou gardu pro nově příchozí, a proto měli předvést disciplínu a sebeovládání. Nebylo by dobré zírat kolem sebe jako nějaký mladíček.

Mohl si jen představovat výrazy na tvářích kolem sebe. Svenův ošklivý obličej se zlomeným nosem bude hledět hladově, jako by příchozí přinášeli něco dobrého k jídlu, navíc se bude snažit krotit úšklebek, který mu křiví rysy. Ragnarův starý protivník a bývalý zapřísáhlý nepřítel Strybjorn bude mít na brutálním, zakaboněném obličejí výraz zlostného opovržení. Stíhlý Nils se bude snažit zaplašit úsměv ze rtů, stejně jako se brání touze urážet Svena. Ostatní budou také potlačovat své pocity. Není to pro ně jednoduché. Jsou to nově zasvěcené Krvavé spáry, s hlavou i srdcem plným divokých zvířecích nutkání, jež jsou vedlejším účinkem transformace ve Hvězdného vlka.

Valná většina kapituly, sídlící v současné době v Tesáku, očekávala nově příchozí. Vytáhli je z doupat a meditačních cel do velké obrněné hory, aby byli zde a přivítali inkvizitora. Jedině mocný Logan Grimnar, sám Velký vlk, legendární vůdce Vlků a jeho služebnictvo nebyli přítomni. Grimnar čekal ve svém doupěti, kde ho inkvizitor sám navštíví, jak se náleží. Nicméně, pomyslel si Ragnar, inkvizitor Sternberg musí být mocný muž, když se mu dostává v Tesáku takového přijetí. Musí tu být shromážděno víc než sto Hvězdných vlků, a ještě přes tisíc sloužících. V domově Vlků vítali málo cizinců a takhle slavnostně ještě méně - to mu alespoň řekl seržant Hakon. Jeho bývalý instruktor se vrátil před několika týdny z hor, aby si vzal na starost Krvavé spáry po smrti seržanta Hengista. Kdyby se Ragnar soustředil, zachytil by pach starého Vlka, takže by si okamžitě představil seržantovu mohutnou postavu a vyhublý, jakoby kožený obličej.

Ragnar zjistil, že uvažuje o pověstech, které zaslechl o Sternbergovi. Někteří nevolníci tvrdili, že při několika příležitostech bojoval po boku Hvězdných vlků, a kdysi dokonce zachránil život samotnému Velkému vlkovi. Jiní prohlašovali, že přišel až ze starého domovského světa Terry, posvátného domova milovaného Boha Císaře, a přináší zprávy o důležité misi pro kapitolu. Nicméně další se dušovali, že má špehovat Hvězdné vlky pro vzdálené pány Impéria s nadějí, že najde v kapitule alespoň zrníčko kacířství a bude tak moci nařídít jejich rozpuštění.

O tom posledním Ragnar pochyboval. Věděl, jak jen zasvěcenec může vědět, jak naprosto oddaní jsou Vlci svým povinnostem. Raději by zemřeli do posledního muže, než by vydali lidstvo temnotě, o tom byl Ragnar přesvědčen. Žádné kacířství nebylo možné objevit, protože ho ani nebyli schopni.

Potlačil náhlé zachvění, když se mu vnucovala temná myšlenka. Ragnar věděl, že ani Fenris není bez nárady Chaosu. Před pouhými několika měsíci spolu se svými druhy Krvavými spáry objevil hnízdo kacířství v horách na sever od Tesáku. Bylo tak hluboko a tak plné odporných nepřátel, že bylo třeba shromáždit všechny Vlky na planetě, aby se s tím vypořádali. Odsunul chmurné myšlenky stranou. Věděl, že je velmi pravděpodobné, že inkvizitora doprovází někdo, kdo by mu je dokázal vytáhnout z mysli. To, co se stalo během střetnutí s odpadlíky z pěchoty Tisíce synů, byla záležitost jen a jen kapituly.

Jako přímá odpověď na neuvážené myšlenky velké dveře na boku raketoplánu zasyčely a otevřely se.

Vysunula se nastupovací rampa a zarachotila na plaskretové podlaze hangáru. Ragnar se nadechl. Tvář mu ztuhla v masku, jakmile se v dohledu objevili první cizinci. V mysli se mu svářilo vzrušení s úlevou. Cizinec byl překvapivě normální, ale přece působivý. Byl to vysoký muž, téměř stejně vysoký jako staří Hvězdní vlci, s téměř stejně širokými rameny. Měl na sobě tmavou keramitovou zbroj, která odhalovala jen jeho hlavu s prošedivělými vlasy. U boku měl dvojici zbraní v opotřebovaných pouzdrech - dlouhou pistolí nezvyklého tvaru a rotomeč. Velký červený plášť se mu třepetal ve vánku způsobeném ventilátory vhánějícími vzduch do místnosti. Širokou kapuci měl shrnutou na záda, aby mu byla vidět hlava, ale Ragnar si domyslel, že tomu tak vždycky nebývá. Rozhlédl se; vypadalo to, že mu neujde jediný detail. Muž se lehce usmál a ukázal tak bílé zuby v opáleném obličejí tmavém jako dobře vyzrálé dřevo. Zastavil se jen na jeden úder srdce a pak zamířil po rampě dolů. Ta se pod jeho vahou lehce prohnula. Ragnar si domyslel, že zbroj je mnohem těžší, než vypadá, a je stejně jako ta jeho částečně ovládána servomotory.

Zatímco první příchozí sestupoval, vynořili se z lodi za ním další - a při pohledu na prvního z nich Ragnar prudce vydechl. Byla to ta nejkrásnější žena, jakou kdy viděl, a určitě ta nejpozoruhodnější. Byla štíhlá a vysoká, s tmavě hnědou pokožkou a nakrátko ostříhanými černými vlasy. Na čele měla tetování nebo jizvy s neurčitými symboly. Zbroj měla podobnou jako muž před ní, stejně jako plášť - jen ne tak zdobený a s mnohem méně vetkanými symboly a znaky. Ragnar odhadoval, ale s poměrně velkou jistotou, že to znamená nižší hodnostní zařazení, než má muž, jehož považoval za inkvizitora Sternberga. Takhle to chodilo u Hvězdních vlků, kde muži hrdě nosili bojové symboly a vyznamenání získaná v bitvách tak, aby je všichni viděli. Jeho nesmírně bystré oči zaznamenaly jméno vyryté na prsním plátu imperiálním středověkým jazykem - Karah Isaan.

Po těchto dvou byl zbytek cizinců zklamáním. Mnozí měli uniformy válečníků, snad tělesných strážců. Velmi pravděpodobně to byli vysocí důstojníci inkvizitorova doprovodu, kteří se přišli poradit s Velkým vlkem. Ragnar věděl, že imperiální inkvizitoři často cestují s něčím, co připomíná malou osobní armádu, připravenou splnit příkazy a vyhladit kacířství podle rozkazu. To, že by tu mohli být, aby inkvizitora chránili před Hvězdními vlky, byla tak absurdní myšlenka, že trvalo několik úderů srdce, než se vloudila do Ragnarova mozku. Ten nápad zaplašil jako směšný. Vlci by na svého hosta nezaútočili - a pokud by se pro to z nějakého nepředstavitelného důvodu rozhodli, pouhý smrtelník by se jim stejně nevyrovnal.

Po válečnících přišli muži a ženy zahalení v tmavě modrém šatu písařů. Každý z nich nesl v kůži vázanou knihu připevněnou řetězem k silnému koženému opasku. Ragnar si nebyl jistý, jestli jsou to knihy učení nebo knihy pro nové záznamy. Rozhodl se, že až bude mít příležitost, některého z nich se zeptá.

Jak scházeli dolů z rampy, zachytil Ragnar poprvé jejich podivný cizokrajný pach a najednou ho naplnil nepříjemný pocit neklidu, předtucha zkázy. Bestie se v něm pohnula. Pocítil nutkání vrhnout se na nově příchozí a trhat, srazit je, jako by to byli zapřísáhlí nepřátelé. Nikdy dříve nic takového necítil. Inkvizitorka se rozhlédla, jako by to vycítila. Zachytila jeho pohled. Ragnar se při pohledu do jejích očí zastíněných kápí uklidnil. Divný pocit ustoupil, ale úplně nezmizel. Snažil se jej zahnat. Tohle jsou důvěryhodní spojenci, říkal si - ale potřeba zůstat ostražitý přetrvávala.

Když vyšel první inkvizitor na plaskretovou podlahu hangáru, postoupil vpřed Jarek Modrý zub, vrchní nevolník a sluha Velkého vlka, aby ho přivítal. Napráhl a sepal paže, rukama se uchopil za lokty v tradičním fenrisanském pozdravu. Zdálo se, že Sternberga to vůbec nepřekvapilo. Opět se usmál a jakmile pozdrav skončil, uklonil se v pase podle složitého dvorského způsobu. Jeho doprovod, který právě vystoupil, udělal totéž.

„Ve jménu Logana Grimnara, Velkého vlka a velitele, vás vítám!“ pronesl Jarek hrdě. Mluvil středověkým jazykem Impéria, takže jeho drsný hlas zněl ještě hruběji.

„Děkuji Velkému vlku za přivítání a žádám o přijetí v jeho volném čase.“ Ve srovnání s Jarkem zněl inkvizitorův hlas příjemně a hladce, i když v něm zvonily ocelové podtóny. Tento muž byl očividně zvyklý prosadit své. Ve skutečnosti se nebylo čemu divit, uvědomil si Ragnar, vzhledem k tomu, že tento muž byl oprávněn zkoumat v Císařově jménu všechna možná kacířství. Jedině kapituly Hvězdné pěchoty stály mimo Jeho duchovní inkvizici, protože byly spoutány zákony a tradicemi předcházejícími samotné Impérium. Ragnarovi učitelé to alespoň prohlašovali. Hvězdná pěchota byla nezávislou silou uprostřed lidstva a byla na to hrdá. Ve skutečnosti byla jedním z hlavních pomocníků při jeho založení, a proto jí byla udělena mnohá privilegia. Byla věrná jen samotnému Císaři, ne jeho přísluhovačům z duchovenstva.

Ve Sternbergově tónu bylo něco, co Ragnarovi našeptávalo, aby zpozorněl. Ne že by v něm našel jakoukoli faleš, protože to nebylo možné. Jen v něm bylo něco, z čeho se mu naježily chlupy. Byl překvapen, že žádný z jeho druhů Vlků podobný neklid necítil, ale všiml si, že se jejich pach nezměnil. Zdálo se, že nervózní je pouze on sám. Možná byla chyba v něm, pozůstatek z nedávné transformace ve Hvězdného vlka. Věděl, že občas mívá vize a halucinace i záchvaty vzteku a nenávisti. Starší mu říkali, že to časem vymizí, až se změně přizpůsobí. Možná v tom zbytečně hledal nějaký problém.

„Velký vlk rád poskytne audienci svému starému příteli okamžitě,“ odpověděl formálně Jarek a vykročil vedle inkvizitora. Sternberg a jeho doprovod prošli mezi dvojstupem Hvězdných vlků shromážděných k jejich přivítání. Když procházeli kolem posledního člena čestné stráže, seřadili se Hvězdní vlci sami za nimi a hrdým pochodem je doprovodili do doupěte Logana Grimnara.

V sále Velkého vlka byl postaven velký stan. Byl vyroben z nejjemnějšího šedého hedvábí a jedna strana směřující ke dveřím, jimiž prošel Sternberg s doprovodem, byla otevřená. Vnitřek osvětlovaly světelné koule vznášející se těsně pod stropem. Dvě stále hořící pánve na žhavé uhlí blikaly a popraskávaly po obou stranách vchodu. Voněly kadidlem používaným při posvátných rituálech Impéria. Ragnar tu vůni poznal - stříbrný kořen. Je to prý mocná ochrana před zlými vlivy.

Za dobu, co byl v Tesáku, bylo Ragnarovi poprvé dovoleno vstoupit do doupěte Velkého vlka. Ve skutečnosti nebylo třeba, aby vycházel mimo výcvikovou oblast, cely, v nichž bydleli nováčci Hvězdné pěchoty, a společné prostory pro všechny Velké roty. Ragnar věděl, že brzy budou jeho Krvavé spáry přiděleny ke své Velké rotě a stanou se součástí širšího velitelského systému kapituly. Zatím však byli v jakési prázdnotě, protože se čekalo, která rota bude potřebovat náhradu za ztráty nebo za ty Krvavé spáry, kteří byli povýšeni na Šedé lovce.

Doupě Velkého vlka bylo rozměrné, zabíralo celé jedno patro Tesáku. Cesta sem však nebyla dlouhá. Řada gravitačních výtahů přenesla celou skupinu bludištěm staré pevnosti. Pokud nově příchozí žasli stejně jako Ragnar, když poprvé uviděl vnitřek horské pevnosti, dokázali své pocity skrýt. Ragnar si domyslel, že na cestách určitě viděli leccaké pozoruhodnosti. Jedna jeho část toužila zažít totéž, cestovat mezi světy, vidět nové věci a nová místa. Věděl, že jednoho dne ho to čeká, i když měl obavu, že ten den hned tak nepřijde. Přesto se toho i částečně obával; nebyl si úplně jistý proč. Měl podezření, že v jeho lidské části budou vždy obsaženy obavy z nových zážitků.

Velký vlk je očekával, zahalen nádherou. Byl to mohutný muž, v Ragnarových očích skutečně mocný válečník. Hrudník měl větší než sud piva a paže jako kmeny stromů. Mohutný šedý plnovous mu splýval na prsa jako vodopád. Na hlavě mu rostla hříva šedých vlasů spadající až na ramena. Oči, staré a neproniknutelné, byly jako střípky ledu. Jeho obličej byl jako vytesaný ze žuly, takže jizvy na tvářích vypadaly spíše jako následek desetiletí eroze než stopy po zranění. Ragnarovi připomínaly strže v tvrdých horských skalách. Grimnar měl kolem ramen přehozený velký plášť z vlčí kůže, který podle některých pocházel z Russových časů a byl odolný vůči zimě, horku i plameni. Na hlavě měl Grimnar jako korunu posazenou vlčí hlavu. Na šňůře kolem krku mu visel Russův amulet, prostě vyhlížející věc, hrubě vyrobená z neznámého kovu tak, aby připomínala hlavu vlka. Pro nositele byl prý pramenem obrovské moci. Tento talisman měl ochraňovat proti vši možné zlé magii a před špatnými vlivy.

Velký vlk měl na zbroji tucty válečných vyznamenání, protože za posledních sedm set imperiálních standardních let sloužil ve stovkách misí. Už jen z toho pomyšlení se Ragnarovi zatočila hlava. To byl desetinásobek života nejstaršího smrtelníka na Fenrisu. Přesto na Loganu Grimnarovi nebyly vidět žádné známky slabosti. Šířil kolem sebe auru pevného zdraví, síly a energie. Byl nejúžasnějším mužem, jakého Ragnar kdy viděl. Zdálo se, že je zrozen rozkazovat, velitel hodný nejmocnějších válečníků, vyžadující bezmeznou poslušnost od těch, kteří pro něj bojovali. A tak to má být, pomyslel si Ragnar, protože tento muž vede kapitolu Císařových nejlepších.

Logan Grimnar seděl vážně a pánovitě na Vlčím trůnu. Ten byl vytesaný ze staříckého kamene a zdobily ho runy, jež se zdály být staré jako sám čas. Vypadaly, jako by je vyryl vítr a déšť. Na trůnu mohl sedět mnohem větší muž než Grimnar. Pocházel z Russových dob a je možné, že na něm kdysi seděl sám velký Primarcha. Opěradlo bylo vytesáno tak, aby připomínalo velkou vrčící vlčí hlavu sklánějící se nad sedícím. Opěrky rukou tvořily tlapy. Na trůnu bylo nejzvláštnější to, že nespočíval na

podlaze, ale vznášel se na šířku dlaně nad ní a otáčel se podle přání Velkého vlka. Očividně jej ovládal svou vůlí. Ragnar si nemohl nevšimnout, že sám Velký vlk se rovněž nedotýká kamenného trůnu, ale vznáší se kousíček nad ním. O prastarých suspenzačních systémech věděl málo, ale domyslel si, že tu byl použit jeden z nich. Určitě tak bylo sezení na tvrdém kameni snesitelnější, i když se Ragnar domníval, že to má i jiný účel. Na zadní části trůnu vlály dva velké praporce - jeden zobrazoval dva vlky stojící na zadních, což byla Grimnarova insignie, na druhém byla vrčící vlčí hlava jako symbol kapituly. Třepetaly se a vlnily, i když tu nefoukal ani vánek, který by je rozhýbal.

Ve stínu stanu, po stranách Grimnarova mohutného trůnu, stálo osazenstvo jeho doupěte, Vlčí kněží skvící se v pláštích z vlčích kožešin, zahalení aurou věku a svého vysokého postavení. Ragnar poznal Raneka, nejstaršího ze všech, který přivedl mladý Krvavý spár před několika měsíci do kapituly. S nimi tu byli i Železní kněží oblečení v kov, jejichž přilbice měly tvar vlčích hlav. Bylo tu i několik Runových kněží s dlouhými vousy a dřevěnými holemi, v nichž byly vyryté mystické runové symboly. Všichni tito muži měli kolem sebe téměř hmatatelnou auru věku a moudrosti. Byli to veteráni ze stovky misí.

Ragnar uvažoval, jestli si je inkvizitor Sternberg vědom cti, které se mu dostává tím, že se zde shromáždili všichni nejvýznamnější členové kapituly. Zdálo se, že ano, protože zvednutím ruky zastavil svůj doprovod, takže se k trůnu Velkého vlka přiblížil jen on sám. Jakmile stál před Grimnarem, klesl na jedno koleno a sklonil hlavu jako muž přísahající věrnost svému jarlovi. Grimnar sestoupil z trůnu a položil jednu mohutnou ruku inkvizitorovi na rameno.

Ragnar pozorně sledoval toto setkání a překvapilo ho něco, co zahlédl koutkem oka. Bratr Ranek se také díval na inkvizitora. Ragnar si všiml, že po mužově ošlehaném věkovitým obličejem přeletěl náznak skrývaného podezření a zase rychle zmizel. Ranek se mírně potočil; vycítil Ragnarův pohled. Jejich oči se setkaly. Ragnar si byl jistý, že Vlčí kněz uhodl, nač myslí. Po chvíli Ranek odvrátil zrak.

„Opět se setkáváme, Ivane Sternbergu,“ pronesl Velký vlk hlasem znějícím jako dva žulové balvany, které se třou o sebe. „Byla to dlouhá doba.“

„Příliš dlouhá, Logane Grimnare. Rád vidím, že vypadáš zdravý jako buk.“

„Děkuji ti, Ivane Sternbergu. I ty vypadáš dobře. Stejně dobře jako toho dne, kdy jsi zabránil těm orkům, aby mě bodli do zad.“

„Je ctí být nápomocen jednomu z nejlepších Císařových válečníků, pochváleno budiž Jeho jméno. Děkuji Věčnému trůnu, že jsem byl prostě ve správný čas na správném místě.“

„Nicméně jsi byl zraněn místo mne a já mám u tebe čestný dluh. Řekl jsem ti tehdy, abys požádal o cokoli, a pokud to bude v mé moci, splním to.“

Ragnar potlačoval nutkání se zhluboka nadechnout. Velký vlk tomuto muži musel hodně věřit, když vyslovil něco takového. Byl to druh závazku, který by Logan Grimnar mohl splatit životem nebo ctí a skrze něj i celá kapitula. To, že k tomu došlo, Ragnara přesvědčilo, že Velký vlk považuje oboje ve Sternbergově držení za bezpečné. Proto bylo jeho podezření určitě neoprávněné a hanebné. Pokud Velký vlk tomu muži věřil, kdo byl Ragnar, aby o něm pochyboval?

Řekl si, že se musí příležitostně zeptat jednoho z Runových kněží na inkvizitora. Byl si jistý, že za prostými slovy Velkého vlka se skrýval slavný příběh.

„Opravdu k tobě přicházím se žádostí a rád bych, abys ji považoval za splátku jakéhokoli dluhu, který bys snad měl podle tvého názoru u mne mít.“

„Vyslov ji.“

Krásná žena za Sternbergem hlasitě zakašlala. Inkvizitor se k ní otočil.

„Myslíte, že je to moudré, inkvizitore Sternbergu?“ zeptala se žena bez úvodu. Hlas měla klidný a jasný. Ragnar zjistil, že je okouzlující. Sternberg se otočil a ukázal na ženu.

„Smím představit svou učednici, Karah Isaan?“ řekl hladce. Nějak se mu podařilo svým chováním vzbudit dojem, že spíše promluvila s jeho požehnáním, než že přerušila jeho soukromý rozhovor s Velkým vlkem.

Grimnar na ni zdvořile kývl. „Co tím chceš říct, Karah Isaan?“

„Myslím tím, že se tato záležitost týká bezpečnosti Impéria.“

Grimnarův ohlušující smích zaburácel místností. „Právě tím se tady v Tesáku zabýváme!“

Pokud mladou ženu zastrašil, nedala to najevo. „Nepochybuju, že ano, Velký vlku.“ Tvář se jí lehce

zkřivila, když zaváhala při vyslovení titulu. Ragnarovi svítl, že by raději použila něco mnohem formálnějšího. Očividně si nebyla jistá, jak jednat s legendárním vůdcem Hvězdných vlků. „Já jen, že je tu mnoho dalších, kteří by mohli... vyslechnout... naši diskusi.“

„Pokud někomu ze svých lidí nevěříte, pošlete jej pryč!“ zahřměl Grimnar.

Žena lehce zrudla. Mírně zaklonila hlavu a nadechla se k řeči. Myslí si, že si Velký vlk záměrně hraje na hloupého, domníval se Ragnar.

„To ne...“

„Vím, co tím chceš říct,“ řekl Grimnar. Jeho hlas byl chladný jako led a plný autority, hlas velitele jednajícího s vyslancem, jenž vznesl neomalenou žádost. „Ať už musíte říct cokoli, můžete to říct před mými bojovníky. Můžete jim věřit stejně jako mně. To vaše inkvizice má tajemství dokonce i před svými členy, ne má kapitula.“

Ragnar byl mírně šokován náznakem inkvizitorky, že by někdo v Tesáku nebyl loajální, nebo snad byl dokonce zrádce. Viděl, že ostatní napadlo totéž. Ruce některých Vlků se napjaly, jako by zvažovali, že sáhnou po zbraních a vyzvou ji na souboj o čest kapituly. Nevrlý pohled Velkého vlka jim v tom však zabránil. Ta žena se před Grimnarem nezachvěla, ale lehce sebou trhla a na tváři jí zmrzl překvapený výraz. Ragnar napadlo, že jako inkvizitorka je zvyklá lidi zastrašovat, a ne se nechat sama zastrašit. Trvalo jí jen okamžik, než se vzpamatovala.

„Omlouvám se, pokud jsem tě urazila. Nebyla jsem si jistá vašimi zvyky.“

Ragnar v duchu zvažoval poslední větu Velkého vlka. Je možné, že ostatní sluhové Impéria skrývají informace jeden před druhým? Ragnarovi to připadalo jako naprosté bláznovství. Válečník potřeboval veškeré dostupné informace, aby se mohl rozhodovat, alespoň tak ho to učili. Ta žena očividně uvažovala jinak. Byla připravena říct něco Grimnarovi, když u toho nebudou jeho následovníci, kteří by to mohli zaslechnout - jako by jim to pán Grimnar neřekl, pokud by považoval za potřebné, aby to věděli.

„Odpusť Karah,“ řekl Sternberg. „Je mladá a mou učednici se stala teprve nedávno. Ještě neví, jak jednat s Hvězdnou pěchotou.“

„To ví, Ivane Sternbergu, doopravdy málokdo,“ pokrčil rameny Grimnar dobromyslně. „Ale ještě jsi nevyslovil, co ode mne žádáš.“

Sternberg na chvíli zmlkl a uvažoval. Navzdory přívětivým slovům zřejmě přemýšlel o tom, co Karah řekla. Ragnar vycítil jeho chvilkovou nerozhodnost. Byl si jistý, že každý Hvězdný vlk také. Uvažoval, jestli si toho je inkvizitor vědom. Pravděpodobně ano, protože se nakonec rozhodl rychle.

„Můj domovský svět Aeries je ničen smrtícím morem. Zatímco mluvím, umírají miliony.“

Ragnar nechápal, co by s tím Hvězdní vlci mohli udělat. Byli to bojovníci, ne léčitelé. Pokud si Grimnar myslel totéž, nedal to najevo. Pouze při Sternbergově řeči pozorně přikyvoval.

„Naši léčitelé byli zmatení. Všechny léky vyzkoušené našimi lékárníky selhaly. Zdálo se, že léčba tohoto moru je mimo vědění alchymistů. Vládcí Aeria se domnívali, že by mor mohl být důsledkem temné magie nebo nějaké dávné kletby, a tak si guvernérův astropat vyžádal mou pomoc. Vrátil jsem se na domovský svět, jakmile mi to mé povinnosti umožnily, protože Aeries je silný průmyslový svět, klíčový ke kontrole Impéria v tomto sektoru. Díky Císařově přízni jsem přijel dříve, než uběhlo příliš mnoho času.“

Sternberg zmlkl, jako by si opět musel uspořádat myšlenky. Ragnar by řekl, že ten muž je vynikající řečník a skutečným důvodem, proč se zarazil, bylo to, že chtěl dát slovům čas, aby prosákla do myslí posluchačů. Při zmínce o „magii“ a „dávné kletbě“ projelo místností zřetelné vzrušení.

„Skutečně se vyskytlo mnoho zvláštních zlých znamení. Na obloze nad Aeriem se objevila velká kometa, legendární Neblahá hvězda, zjevující se jen jednou za dvě milénia. Její příchod vždy zvěstuje zkázu. Jakmile se ukázala, snesl se na svět déšť padajících hvězd. A co bylo nejpodivnější, velkou Černou pyramidu obklopila tajemná záře.“

Na tvářích Grimnara a jeho rádců se objevil výraz, prozrazující, že to jméno jim není neznámé. „Kdysi tam proběhla bitva...“ zamumlal Velký vlk.

„Ano,“ řekl Sternberg. „Vaše kapitula se jí zúčastnila spolu s armádami Impéria, proti nepřátelským eldarům. Jsou to už téměř dvě milénia.“

„Neblahá hvězda tehdy zářila nad bojištěm," dodal Grimnar. „Co to znamená?"

„Ta bitva tehdy skutečně proběhla ve svitu Neblahé hvězdy a v téže době vypukl na Aериu mor, i když ne tak zhoubný jako ten, který můj svět zachvátil nyní. Skončil, jakmile byla bitva vyhrána, což mnozí považovali za znamení Císařovy přízně."

„Pokračuj."

„Když jsem se dostal na Aериus, většina světa již byla v karanténě. Zdálo se, že tady jsme já i mí rádcové bezmocní. Na komnetu jsme viděli obrázky strašlivých následků moru. Rozhodl jsem se zeptat Orákula Chaeronu, jež sídlí v prastaré citadele na povrchu toho temného měsíce."

„Slyšel jsem o tom orákulu," řekl Velký vlk. „Nejsvětější žena, požehnaná Císařem. Co řekla?"

„Její slova byla záhadná jako vždy. V chrámu mi řekla: Neblahá hvězda opět ozařuje oblohu a Nečistý má cestu ke svobodě. Zdi jeho prastarého žaláře jsou téměř podkopány a jeho nákaza se uvolňuje do světa."

„To je skutečně záhadné."

„Ano, Velký vlku. Zeptal jsem se, jestli by Nečistý mohl být opět spoután..."

„A co řekla?" zeptal se Grimnar dychtivě.

„Její odpověď se zdála být stejně málo nápomocná: Klíč eldarů, nyní tři, musí být opět spojen v jedno. Aby vězení bylo opět pevné, musí být odnesen do středové komory Černé pyramidy."

„Alespoň jedna část této hádanky se zdá být jasná," řekl Logan Grimnar. „Vztahuje se k Černé pyramidě, v jejímž stínu proběhla ta velká bitva."

„Ano, a to nám pomůže ještě méně. Protože pyramida nikdy nebyla otevřena. Mnozí se o to pokoušeli, použili veškerou techniku známou v Impériu, ale skrz její stěny se nikdy nikdo nedostal. Ať už její tvůrci použili jakoukoli magii, je odolná vůči veškerému lidskému úsilí."

„Russ kdysi řekl: Neohrožený duch si najde cestu, i když vede lesem čepelí." Sternberg se usmál.

„Inkvizice učí, že v každé otázce je skrytá odpověď, v každém problému je zamaskované řešení."

„Našel jsi tedy svou odpověď, Ivane Sternbergu?"

„Věřím, že ano. Postil jsem se tři dny a meditoval nad odpovědí orákula. Modlil jsem se k Císaři, aby mne vedl."

„Dosáhl jsi toho?"

„Myslím, že ano, protože mne napadlo, že jsem možná špatně pochopil slova orákula, jelikož mluví potichu a má hlas zastřený věkem. Připadalo mi možné, že myslela klíč eldarů, ne nezdarů."

Velký vlk si vyměnil významný pohled s Ranekem a ostatními Vlčími kněžími. „To by odpovídalo našim ságám o bitvě."

Sternbergův úsměv se rozšířil; inkvizitor nestačil zakrýt vzrušení.

„Jak jsem pochopil, vaše kapitula vlastní talisman z Lykosu. Je to mnohofazetový krystal načervenalé barvy. Byl získán v bitvě s eldary před dvěma milénii, po bitvě na Aериu. Je to fragment z většího celku, talisman značné moci, který používali eldarští věstci a který byl zničen během posledního střetnutí."

Grimnar naklonil hlavu ke straně a chladně se usmál. Oči upíral na Raneka, Runového kněze.

Ranek lehce snesl velitelův pohled, když říkal: „Je to tak, Velký vlku. I když bych moc rád věděl, jak tenhle cizinec zjistil, co leží v naší Síni bitev."

„Není to tajemství," odvětil Sternberg. „Vaše kapitula není jediná, v níž se vedou zápisy. Inkvizice má také rozsáhlé archivy. Při získání té trofeje byl přítomen i inkvizitor. Zapsal, že byla předána do opatrování Hvězdným vlkům. Chtěl jsem vědět víc, než tě budu obtěžovat s neurčitě formulovaným proroctvím, Logane Grimnare, a tak jsem okamžitě odjel na Abramsas a konzultoval to s archiváři svého řádu. Jednu část dostali Vlci. Druhou svěřili do péče velitele Císařské gardy Byrana Powyse a třetí část pak získal inkvizitor Darke. Všichni bojovali v bitvě na Aериu."

„Co se stalo s ostatními?" zeptal se Grimnar.

„Powys a jeho muži se vrátili na Galt. Neexistují žádné zápisy o tom, co se stalo s touto částí talismanu. Inkvizitora Darkeho a jeho hvězdnou loď Zjevení Páně viděli provést warpový skok do vnějšího systému, ale do cíle nikdy nedorazili. Jediná část artefaktu věstců, o níž víme určitě, kde se nachází, je ve vašem držení."

„Proč si myslíš, že je to významné?" zeptal se Ranek ostře.

„Eldaři jsou záhadní tvorové a nikdy nic nevysvětlují, ale než jeden věštec zemřel, mluvil o této tajemné věci jako o „klíči“.”

„A to jsi přišel na Fenris na základě toho?“ vyptával se Ranek. Pokud Velkého vlka rozhořčilo, jak se Ranek vmísil do hovoru, nedal to nijak najevo. Koneckonců, pomyslel si Ragnar, úkolem jeho rádců je klást otázky a poskytovat rady.

„Oba víme, bratře Raneku, že osud celých světů rozhodovaly věci zdánlivě ještě bezvýznamnější než toto. Kdo jsem, abych pochyboval o slovech orákula? Mohu se jen modlit, aby moje interpretace byla správná a já mohl tak zachránit lid Aeria.“

Sternberg se na chvíli odmlčel a pak dodal: „Slova orákula ověřili věštcí mého řádu i já konzultací s Imperiálním Tarotem.“

„Tarot je notoricky nejednoznačný,“ pronesl vůdce Runových kněží Aldrek. Probral si dlouhé bílé vousy kostnatou rukou podobnou pařátu. Kovový havran na rameni mu zlověstně zakrákal.

„To ano, ale můj výklad byl podivuhodně jednotný a při každé konzultaci se objevovala tatáž kombinace karet. Oko Horovo v kombinaci s Velkým hostem, Roztříštěný svět nad Císařovým trůnem obráceně. Galaktická čočka obráceně.“

Opět se mezi rádci shromážděnými kolem Velkého vlka rozhostilo významné ticho, jak přemýšleli nad významem inkvizitorových slov.

„To je velmi špatná kombinace karet,“ pronesl po chvíli Aldrek. „Naznačuje velké nebezpečí pro Impérium - shromáždění sil Chaosu, smrt světů.“

„To vím,“ řekl Sternberg prostě. „Proto jsem tady.“

Starí válečníci kolem Grimnara se na sebe podívali. Ragnar by rád věděl, co si myslí.

Nakonec promluvil Aldrek.

„Tohle je velmi vážná záležitost, Velký vlku. Žádám o dovolení se svými bratry odejít a konzultovat runy.“

Grimnar jim to kývnutím schválil a Runové kněží odešli do svých místností bez jakékoliv další ceremonie. Jejich kroky se rozléhaly obrovským sálem. Ragnar uvažoval, oč jde. O Imperiálním Tarotu téměř nic nevěděl, ale bylo očividné, že jeho nadřízení berou inkvizitorova slova nanejvýš vážně. Cítil povinnost sám k sobě pozorně sledovat, co se tu děje. Možná jeho dřívější předtuchu nezpůsobil inkvizitor, ale zprávy, které přinášel.

„Musíme vyčkat na poradu našich Runových kněží,“ řekl Grimnar. Na Sternbergově tváři se muselo objevit zklamání, protože Velký vlk dodal: „Jen blázen si nevšímá moudrosti našich rádců, Ivane Sternbergu, a být blázen si nemůže dovolit žádný Velký vlk.“

Sternberg přikývl. „Samozřejmě. Rozumím. Také věřím, že runy potvrdí to, co jsem řekl.“

„Nikdy jsem o tom nepochyboval, Ivane Sternbergu. Když však čekáme, můžeme se najíst. Byla připravena hostina na přivítanou. A jaká hostina; takovou jsem už sto let neviděl.“

„Pak to opravdu musí být nádherný hodokvas, starý příteli, protože si pamatuji, že ty a tví přátelé jste největší jedlíci, jaké jsem kdy viděl,“ zazubil se inkvizitor.

„Pojďme ke stolu. Popisy jsou dobré, ale slov se nenajíme.“

Velká síň byla ozářena obrovským ohněm. Dlouhé pochodně, ošetřené nějakým chemickým procesem, aby hořely jasně a celé hodiny, planuly v držácích na rozlehlých kamenných stěnách. Sluhové běhali sem a tam a přinášeli veliké tácy, jež sténaly pod tíhou srnčího, kančího, chleba a sýra. Služky přinášely velké korbele s pivem. Grimnar, Sternberg a jeho doprovod seděli u velkého stolu a připíjeli si mezi sousty. Ragnar a jeho společníci seděli u stolu Krvavých spárů a vyměňovali si pohledy. Ragnarovi bylo jasné, že jeho kamarády zmátl hovor Velkého vlka s inkvizitorem stejně jako jeho, ale viděl, že všichni jsou i stejně zvědaví. Všechno to znělo významně a hrozivě. Naznačovalo to, že přijdou velké činy - činy, v nichž budou možná sami hrát určitou úlohu. Ragnar zamumlal naléhavou modlitbu k Russovi, aby tomu tak bylo.

Mladý Vlk utrl kus prsíček z kuřete, které leželo před ním na stole, a nacpal si jej do úst. Spláchl to hltkem piva. V ústech mu zabublala pěna. Koutkem oka zahlédl, že se na něho inkvizitorka dívá, a překvapením se rozkašlal, až na Svena vyprskl pivo.

„Jako vždycky máš potíže to zatracené pití udržet v sobě, Hromová pěsti," zabručel Sven. „Možná by ses měl dát na mléko. Všichni vědí, že ho máš raději."

„Ten den, kdy tě nedokážu přepít, až budeš pod stolem, to udělám," odsekl Ragnar a opět se podíval směrem k inkvizitorce. Zklamaně zjistil, že opět upírá zrak na Sternberga a Velkého vlka. Nicméně viděl, že Vlčí kněz Ranek se na něho významně dívá, a tak spěšně odvrátil pohled.

„To zní jako sázka," řekl Sven. „Škoda, že to zatracené nemůžu přijmout! Nechtěl bych tě nutit, aby ses na celý život zřekl piva. To by byl trest horší než smrt."

„Bojíš se?" zeptal se Ragnar.

„Jen o tebe. Přijmu tvou sázku, ale jen v případě, že ten, kdo prohraje, bude za trest pít mléko jen příští týden. Nechtěl bych, abys dopadl jako Torvald."

Ragnar si pomyslel, že to zní fěr. To znamenalo, že ani jeden z nich nebude svou ctí nucen nedotknout se piva po zbytek života, což by byla pro každého Hvězdného vlka muka. V celé historii kapituly musel tuto cenu zaplatit jen jeden muž, Torvald Mírný, a říkalo se, že se z toho zbláznil. Ragnar sáhl po měchu, aby začal pít, ale než mohlo jejich soupeření začít, rozlétly se dveře Velké síně. Vrátili se Runoví kněží a tvářili se zachmuřeně.

Šli rovnou k hlavnímu stolu. Jak si lidé všímali jejich přítomnosti, na místnost padalo ticho.- Všechny oči se na ně s úctou upřely. Logan Grimnar sklonil hlavu ke straně. „Poradili jste se s runami, bratři."

To nebyla otázka.

„Poradili, Velký vlku. Rozhodili jsme je předepsaným způsobem, stejně jako naši předchůdci po minulých deset tisíc let."

„Na co jste přišli?"

„Budoucnost je chmurná a temná, Velký vlku."

Nic nového, pomyslel si Ragnar. Málokteré proroctví by si získalo renomé pošetilosti, když by bylo vyjádřeno takovými slovy.

„Ale věříme, že musíme inkvizitoru Sternbergovi poskytnout veškerou možnou pomoc. Vypadá to, že se objevila hrozba Temného nepřítele a může být odvrácena jen použitím toho talismanu, o němž byla řeč. Na tom jsme se shodli."

Logan Grimnar ta slova chvíli zvažoval. „Pak mne těší, že ti mohu splatit svůj závazek, Ivane Sternbergu," oslovil Velký vlk inkvizitora. „Zdá se, že tak splním i svou službu Císaři a svým bratrům."

Inkvizitor Sternberg uznale přikývl. „Děkuji, Velký vlku."

Ranek se naklonil kupředu a něco zašeptal Velkému vlkovi do ucha. Logan Grimnar přikývl a otočil se - a z jakéhosi důvodu spočinul pronikavým pohledem chvíli na Ragnarovi. Po třech úderech srdce se Grimnar podíval zpět na Raneka a kývl. Pak se znovu rozběhla zábava a Ragnar opět zaměřil pozornost na jídlo. Nepřemýšlel o tom - ale o několik chvil později stál Ranek za ním.

„Bratře Ragnare, přejí si s tebou mluvit," nařídil Vlčí kněz. „Pojď se mnou do mého pokoje."

„Vypadá to, že ses vyvlíkl z té sázky," zabručel Sven.

„Někdy jindy," zamumlal Ragnar a uvažoval, co může být tak důležitého, že ho Vlčí kněz zdržuje od hostiny.

DVĚ

„Je to důležitý úkol, bratře Ragnare," řekl Ranek důrazně.

Ragnar stál klidně před Vlčím knězem a rozhlížel se po místnosti. Nebyl to jeden z větších pokojů používaný Vlčími kněžími pro setkání. Vůbec to nebylo posvátné místo, jen místnost v doupěti Velkého vlka určená pro tento účel. Ne, je to něco víc, uvědomil si Ragnar, je to místnost určená pro Raneka. Cítil pach starého muže, který zde byl silný jako pach vlka v jeho doupěti. Ve srovnání s tím byly všechny ostatní pachy slabé. Podíval se na něho novými očima. Hledal nějaké vodítko k osobnosti starého muže.

„Věřím ti," řekl Ragnar, „ale proč ho dáváš mně? Určitě tu jsou jiní, kteří by jej zvládli lépe. Proč bych měl s těmi cizinci jednat já?"

Ranek, sedící před ním na kamenném sedátku, si prohrábl bílé vousy prosedivělou rukou. Jeho bystré modré oči se zavrtaly do Ragnarových. Ragnar se přinutil, navzdory neklidu, vydržet starcův pohled. „Ty to nechceš udělat, že, chlapče?"

Ragnar se poškrábal na hlavě. Takhle mu kněz už dost dlouho neříkal. Přinášelo to vzpomínky na jejich první setkání. Zdálo se to být už celé věky. Byl tehdy barbarem žijícím na ostrově ztraceném ve fenriském všeobjímajícím oceánu.

„Proč ne?"

To byla dobrá otázka, ale Ragnar si nebyl úplně jist, co odpovědět. Skutečně nechtěl provádět nově přichozí po Tesáku, i když na ně byl ve skutečnosti docela zvědavý a chtěl o nich vědět víc. Proč tak váhal s nimi strávit trochu času? „Raději bych cvičil se svými bratry - spolubojovníky," vyloudil ze sebe.

„To je pochopitelné, ale na to budeš mít spoustu času." Podle pachu Ragnar pochopil, že Ranek jeho zdůvodnění tak docela nevěřil.

Ragnar pokrčil rameny a dál si prohlížel pokoj Vlího kněze. Nebyl větší než meditační cela a byl spartánsky zařízen. Ležel tu mohutný blok žuly používaný jako stůl a tesaný kamenný blok, který starý muž používal jako židli. Byly přes něj přehozeny silné kožešiny, jimiž byl kámen vystlán. Ta zvířata Vlí kněz nepochybně ulovil sám. Na desce stolu spočívala světelná koule, jedno z věčně hořících světél Prastarých. Byla zasazena do lebky nějakého podezřelého humanoidního cizího tvora. Vedle tohoto záhadného artefaktu ležely svitky pergamenu a stylus s hrotem z peří, který používali Hvězdní vlci, když museli psát. Ranek sledoval Ragnarův pohled a uhodl, nač myslí.

„Ork," řekl s pohledem na lebku. „Ta zelená kůže byl první tvor z jiného světa, kterého jsem zabil. Vzal jsem si jeho lebku jako trofej. Hodlal jsem ji používat jako pohár na pití."

Ragnar se fascinovaně zadíval na starého muže. Tenhle příběh nikdy neslyšel. Uvažoval o stáří lebky. Vzhledem k Ranekově věku ji musel sebrat původnímu majiteli už před staletími.

„Nebyl to dobrý nápad. Hlavně má špatný tvar; pivo vytéká očními důlky ven." Ragnarovi chvíli trvalo, než mu došlo, že starý muž žertuje. Kněz obnažil velké tesáky v grimase, o které Ragnar věděl, že to má být úsměv.

Zmizel stejně rychle, jako se objevil. „Neodpověděl jsi mi na otázku."

Ragnar se na něho podíval. „Myslím, že ano."

Ranek zavrtěl hlavou. „Mluvil jsi pravdu, co se toho týče, ale neřekl jsi mi všechno, co si myslíš."

Ragnar se tentokrát na Vlího kněze usmál. Raneka bylo těžké oklamat. Možná postrádal schopnost Vlích kněží číst myšlenky, ale jeho zneklidňující studené oči viděly do srdce muže stejně snadno. Ragnar se rozhodl, že své pochyby vysloví nahlas. Tak to bylo zvykem u jeho lidu.

„Nemám žádnou skutečnou odpověď, pane. Na těch cizincích mě něco zneklidňuje. Nevím úplně co, ale cítím v nich nějakou špatnost. Nejsem si jistý, jestli jim Velký vlk měl dát povolení sem přijít. Nemyslím, že je měl nechat zkoumat naše trofeje." Už když si troufal tohle říct, jedna jeho část uvažovala, jestli měl tyto pochybnosti vyslovit nahlas. Kdo byl, pouhý Krvavý spár, aby soudil rozhodnutí Velkého vlka? Na druhou stranu si uchovával právo každého fenriského válečníka vyslovit svůj názor a Hvězdní vlci byli fenriskými válečníky.

K jeho překvapení se Ranek postavil. Jeho pach Ragnarovi prozradil, že mu starý kněz začal věnovat víc pozornosti.

„Ty máš pochybnosti ohledně cizinců?" zeptal se Ranek.

„Nevím to jistě. Možná ohledně jejich mise. Ohledně něčeho. Je tu něco, co mě znepokojuje."

Ranek přikývl, jakoby sám pro sebe. „Souhlasím s tebou."

Ragnara to nepřekvapilo. Z pachu starého muže vycítil něco z jeho nálady. Čist pachy patřilo k příslušnosti ke smečce. Tak mohli Hvězdní vlci jednat s koordinací a přesností, jíž se jen málo lidí mohlo rovnat.

„Naneštěstí Velký vlk v tomhle se mnou nemá stejný názor."

Ragnar pozvedl obočí a nejistě přešlápl. Taková neshoda ve vyšších pozicích byla vzácná. Ne, opravil se; to nemohl vědět. Zdálo se to být vzácné. Možná to tak bylo vždycky, ale on neměl možnost to vidět.

Byl Krvavý spár a byl ve výcviku, málokdy se střetl s mocnými vládci Tesáku. Bylo k tomu málo příležitostí. Většinou byli venku v poli. Na rozdíl od nich se nedostal o moc dál než do Tesáku.

„Logan Grimnar věří inkvizitoru Sternbergovi. Inkvizitor mu kdysi zachránil život a má u něj čestný dluh.“

„Ty říkáš, že mu nevěříš?“ troufl si Ragnar. Od Krvavého spáru bylo dost drzé položit takovou otázku někomu tak vysoce postavenému, jako byl Vlčí kněz, ale Ragnar jaksi věděl, že dostane čestnou odpověď. Ranek se usmál, ale ve vrásčitém obličejí žádné veselí nebylo.

„Dost mu věřím,“ řekl. „Nepochybuji o jeho loajalitě k Císaři. V něm ani v jeho doprovodu není žádné zlo... ale není jedním z nás. Není jedním ze smečky a v Tesáku existují tajemství, která má znát jen smečka.“

Ragnar si pomyslel, že ví, co tím Vlčí kněz chce říct. Mezi těmi, kdo byli zasvěceni mezi Vlky, prošli Morkaiovou bránou a nosili v sobě Russův genový štěp, existovalo pouto. To nemohl sdílet nikdo jiný. Tihle cizinci byli z jiného světa, a co víc, nepatřili ke smečce. Nesdíleli pocit skupinové a teritoriální identity jako každý člen kapituly. Další část toho, co Vlčí kněz řekl, zapadla na místo a on se téměř zasmál.

„Jsem jen Krvavý spár,“ řekl Ragnar. „O žádných tajemstvích toho moc nevím.“

Ranek mu úsměv vrátil. „Pak je nemůžeš vyzradit, ne?“

Tentokrát se Ragnar opravdu zasmál. Oceňoval prohnání starého Vlčího kněze. Byla to pravda - co neví, nemůže vyzradit. Na druhou stranu, ti, co se dostanou v kapitule dál, se určitě dozvědí o dávných tajemstvích víc - ale bylo opravdu tak pravděpodobné, že by je vyhradili cizincům? Vyslovil tu otázku nahlas.

„Je to docela možné,“ řekl Ranek. „Inkvizitoři jsou ve vyčenichávání tajemství dobří. Nemohou si pomoci. Je to jejich velký, ale nezáviděníhodný životní úkol. Dokonce bych řekl, že je to jejich život. Válečník by musel být velice prohnáný, aby s nimi hovořil a byl schopen si zachovat svá tajemství.“ Jeho tón se opět změnil a velice zvažněl. „A já mám pochybnosti ohledně toho, co se tu děje. Nevím, proč by to tak mělo být, ale cítím totéž co ty. Mé instinkty mi říkají, že se tu chystá něco nebezpečného, něco, co ohrožuje kapitolu. Ragnare, chci, abys tady ty cizince provedl, a chci, abys je skutečně sledoval. Co víc, chci, abys přišel a řekl mi všechno, co jsi viděl. Jsi rychlý a máš bystré smysly. Proto jsem tě vybral pro tento úkol.“

„Chceš, abych to hlásil přímo tobě, pane?“

„Ano.“

„A nikomu jinému? Ani Velkému vlku?“

„Jen když tě o to požádá.“

„Provedu, co přikazuješ,“ pronesl Ragnar neklidně. Rád by věděl, co se tu doopravdy děje. Cítil rozkol ve vyšším velení, protiproudy v moři politiky kapituly, což mohl jen hádat. Možná Vlčí kněz jednal na příkaz Velkého vlka, možná prostě chtěl, aby Ragnar věřil, že jedná z vlastní iniciativy. Proč by to tak mělo být, Ragnar nevěděl. Z takových dohadů se mu točila hlava, a tak je zaplašil. Vždycky bylo snazší přiklonit se k nejjednoduššímu proudu úvah, dokud se neukázalo, že je to špatně. Navíc byl svým způsobem rád, že byl pro tento úkol vybrán. Byl na cizince zvědavý, zejména na tu ženu.

„Dobře,“ řekl Ranek. „Buď k nim otevřený. Proved' je tady. Řekni jim, co víš.“

„A mám ti říct, na co se ptali?“ Ranek přikývl a široce se usmál, až ukázal tesáky. Ragnar uvažoval, do čeho se to dal.

Velké dřevěné dveře se rozletěly a Ragnar obezřetně vešel do místností určených pro inkvizitora a jeho doprovod. Prostředí se změnilo podle nich. Vzduch voněl jinak, byl plný vtíravého pachu kadidla a podivných, jemných cizích parfémů. Z hloubi místnosti se ozývaly recitující hlasy. Pronášely litanii v imperiálním středověkém jazyce, standardním jazyce Impéria a všech jeho liturgií. Někde znovu a znovu recitovali chvalozpěv Císaře. Sálem zněla prastará slova.

Na stěnách visely drapérie z karmínového brokátu, aby zakryly holý kámen. Ragnar uvažoval, jak to mohli zařídit tak rychle, dokud si nevšiml, že každý kus látky visí na suspenzační kouli vznášející se ve vlastním antigravitačním poli. Přejel prsty po látce. Byla silná a měkká, mnohem jemněji tkaná než cokoli

vyrobeného na Fenrisu. Každý velký obdélníkový kus byl lemován zlatem a drahými kameny a vyzdoben symboly inkvizice. Před ním hořela dvě obrovská ohřívadla - a mezi nimi stáli dva černě odění muži. Tváře jim skrývaly velké kapuce. V rukou drželi bolterové pistole. Strážce vlevo napřáhl otevřenou ruku gestem, jež Ragnarovi řeklo, že se má zastavit.

„V jaké záležitosti přicházíš?“ zeptal se strážce vpravo, téměř jako by nebyli v hlubinách Tesáku. Jako by Ragnar vůbec neměl právo tu být.

„Jsem Ragnar Hvězdný vlk. Byl jsem vyslán jako průvodce inkvizitora Sternberga po Tesáku.“

Strážce promluvil do malého mosazného zařízení na koženém pásku kolem zápěstí. Ta slova byla v jazyce, který Ragnar nepoznával, i když to nebylo nic divného; v Impériu se hovořilo miliony jazyků a on znal jen jazyk Fenrisu a imperiální středověký jazyk, který mu vtloukly do hlavy výukové stroje Tesáku. Vlk čekal a pozorně si prohlížel cizince. Jejich arogance ho rozčillovala, ale rozhodl se to nedat najevo. Vdechl jejich pach. Byl lidský, ale bylo v něm něco slabě nepřátelského. Byl to pach lidí, kteří vyrostli a jedli jiné jídlo, dýchali jiný vzduch pod jinou oblohou, než byla ta, kde se narodil.

„Můžeš jít dál, Ragnare Hvězdný vlku,“ řekl strážce. Dvojice se rozestoupila a nechala mezi sebou volný průchod. Bylo to provedeno s disciplínou a přesností, kterou Ragnar považoval za téměř zábavnou. Část jeho vzdělání se týkala vojenského výcviku jiných imperiálních jednotek. Věděl, že se věnují pochodování a pohybu v útvarech i všem možným ukázkám disciplíny, kterým se Hvězdní vlci oddávali málokdy a považovali je za zbytečnou okázalost. Samozřejmě ho naučili, že oni považují Hvězdné vlky za barbary. Každému, co jeho jest, pomyslel si Ragnar a šel dál.

Jeden ze strážců šel za ním. Ragnar si nebyl jistý, jestli mu má ukázat cestu nebo ho doprovodit, jako by byl vězeň. Z vnitřní části místnosti se vynořili další dva naprosto stejní černě odění strážci, jako by byli vyrobeni strojem jeden podle druhého, a zaujali své místo a převzali povinnosti doprovodu. Ragnar chápal, že některým návštěvníkům inkvizitora může takové chování nahánět strach. Nahánělo by strach i jemu, nebýt toho, že se nacházel v srdci Tesáku. Navíc pochyboval, že by ho tihle dva bojovníci, i když mohli být dobře vycvičení, dokázali alespoň zpomalit, kdyby došlo na skutečný boj. Koneckonců, byl Hvězdný pěšák.

Přišli do vnitřní místnosti. Ragnar viděl, že byla rozdělena mnoha závěsy, stejně jako ta první. To poskytovalo každé osobě z doprovodu trochu soukromí; navíc, z vojenského hlediska, změnilo rozložení prostoru a na chvíli by dokázalo zmást jakéhokoli vetřelce. Ragnar se té myšlence téměř zasmál. Jako by to mohlo snad zastavit Vlky přímo uprostřed jejich doupěte. Zavrtěl hlavou, když si uvědomil, jak je naivní. Tohle uspořádání bylo pro tyto lidi prostě standardní procedurou, nebylo to zvláštní uspořádání pro Tesák. Možná že na jiných místech, jiných planetách, skvěle sloužilo svému účelu. Rozhodl se, že se zdrží dalších urychlených soudů.

Dva strážci ho vedli točitým látkovým bludištěm. To mu nevadilo. Kdyby to bylo potřeba, dokázal by si najít cestu po paměti, a kdyby ne, sledoval by prostě svou pachovou stopu až k východu. Uvědomil si, že toto uspořádání je dalším vodítkem k pochopení cizinců. Uvažovali na základě bludišť a rébusů, podvodů a lstí. Jejich způsob myšlení byl stejně spleťtý a plný zákrutů.

Jak Ragnar procházel budovou, všiml si, co se děje kolem. V některých místnostech zastíněných závěsem muži meditovali. V jiných škrábali písáři stylem na pergamenové stránky velkých svazků. Před sebou slyšel třeskot čepele o čepel. Znělo to, jako by se dva lidé pustili do cvičného souboje.

Prošli vchodem, kde byly závěsy roztažené, a Ragnar viděl, že se nemýlil. Slaný pach potu a tvrdý kyselý pach agrese ho téměř fyzicky praštil do nosu. Nakrčil nos a obezřetně se rozhlédl. Inkvizitor Sternberg a Isaan spolu bojovali na měkké žíněnce. Používali styl, který nikdy dříve neviděl - v jedné ruce drželi dlouhý plášť a v druhé nůž. Používali pláště jako zbraně, mávali s nimi, aby soupeři zastřeli vidění, užívali je jako síť k polapení toho druhého. Ragnar je fascinovaně sledoval.

Oba byli velice šikovní. Sternberg byl větší a dosáhl dál, ale žena byla rychlejší a jako by předvíдалa mužovy pohyby. Sternberg předstíral sek a bodl, ale ona už před ním nebyla. Její plášť vyletěl, aby mu omotal nohy. Podle toho, jak se pohyboval, by Ragnar řekl, že je něčím zatížený, aby se dal použít jako zbraň. To mu o těchto lidech také něco napovědělo. Mysleli na to, aby si ukryli zbraně v neškodných částech oděvu. Představoval si, že zátěž je všitá do lemu, takže když se s ním švihne vpřed, dokáže člověka srazit a možná mu i rozbít hlavu, i když pochyboval, že by měla stejný efekt na zesílenou lebku

Hvězdného pěšáka.

Sternberg vyskočil a nechal plášť proletět pod svýma nohama, ale to byla chyba, pokud mohl Ragnar soudit. Zvednout byt' jen jednu nohu ze země souboj obvykle ukončilo. Člověk tak ztratil rovnováhu. Vyskočit do vzduchu bylo horší. Neměli jste se o co zapřít. Isaan to úžasně předvedla. Nataženou rukou udeřila Sternberga do hrudi, až se zapotácel. Rozevřel prsty a plášť spadl na zem. Ragnar ho chvíli považoval za přemoženého, ale pak si uvědomil, že je to jinak. Když dopadl na zem, odkutálel se a přehodil nohy přes hlavu, ale v téže chvíli pleskl volnou rukou o zem a celé tělo se přetočilo, takže dopadl do pozice, kdy mohl pod ženou vykopnout nohama. Ta odklopýtala po zíněnce vzad. Muž vyrazil vpřed rychlostí, jakou dříve neukázal, a přiložil jí nůž ke krku.

„Vzdej se," řekl klidně.

„Vzdávám se," zasupěla. „Ten poslední tah byl dobrý. Myslela jsem, že jsi dnes nějak pomalý."

Ragnar si je znovu prohlížel; tentokrát se díval na inkvizitora Sternberga s větším respektem. Celé si to očividné naplánoval, nalákal kolegyni do pasti a pak to rychle ukončil. Používal mysl jako zbraň, stejně jako nůž. Bylo těžké říct, co je ostřejší. Ragnar udeřil dlaní do hrudního plátu v pozdravu bojovníků. Sternberg se při tom zvuku otočil a s úsměvem se mu uklonil.

Ragnar inkvizitora chvíli studoval. Zblízka ten muž vypadal stejně tvrdě jako Vlčí kněz. Vlasy měl šedé, až bílé, ale jinak vypadal mladě. Pokožku měl opálenou a zuby bílé a rovné. Šedé oči byly klidné a pozorné. Úsměv byl příjemný, dokonce přátelský, ale ta vlídnost nikdy nedorazila až do očí.

„Zdravím, příteli," řekl Sternberg klidně, navzdory předchozí námaze. „Co tě přivádí?"

„Byl jsem vyslán jako tvůj průvodce. Mám zodpovědět všechny otázky, které bys snad mohl mít ohledně Tesáku."

„I ohledně toho, co jsem sem přišel najít?"

„O tom nic nevím - ale mohu tě odvést k těm, kteří možná vědí."

„Dobře," řekl inkvizitor. „Toužím začít. V sázce jsou životy a my nemáme času nazbyt."

„Tak pojďme vyhledat naše archiváře," navrhl Ragnar.

Nevyvíjí se to příliš dobře, pomyslel si Ragnar. Inkvizitoři se zdáli být uvolnění a roztomilí, ale podle jejich pachu by Ragnar řekl, že jsou rozčilení a zklamaní. V takových věcech mu nos nikdy nelhal. Žádného Hvězdného vlka není možné ošálit vzhledem a archivář byl také Hvězdný vlk. Ten na druhou stranu jako by odpovídal na potlačenou netrpělivost návštěvníků svým hněvem.

Aby se Ragnar odpoutal od víru emocí, rozhlížel se po této části Síně bitev. Jeden roh rozlehlé místnosti byl plný blikajících obrazovek a mosazné a železné konstrukce prastarého myslícího stroje. Ve vzduchu byl cítit ozon a strojní olej. Zaslechl syčení pístů a hučení kondenzátorů. Ve stěnách byly nesčetné výklenky plné hladkých kamenných destiček. Ragnar věděl, že to jsou runové kameny. Někakým způsobem, který znali jen Železní kněží, v nich bylo obsaženo mnoho svazků informací, jež stroj dokázal přečíst. Kameny byly téměř nezničitelným pramenem vědění z celé historie Hvězdných vlků.

„Najít to, co požadujete, bude nějaký čas trvat," řekl archivář Tal nevrle. Byl to postarší Vlčí kněz. Vypadal dokonce starší než Ranek, ale mnohem méně urostlý. Věk jako by mu sebral z těla každý kousek zbytečného masa. Vousy měl dlouhé a nepravidelně rostlé. Jediné jeho oko bylo uložené hluboko v důlku. V druhém důlku se mu zeleně třpytily čočky bionické pomůcky. Ragnar viděl, jak se na lesklém skle odráží inkvizitorův obličej. Když archivář zvedl ruku, měl tak dlouhé nehty, že vypadaly jako drápy.

„Jak dlouho?" zeptal se Sternberg. Hlas měl klidný a dobře modulovaný. Kdyby to Ragnar nevyčetl z mužova pachu, nenašel by v něm ani stopu netrpělivosti.

Archivář pokrčil rameny. Seskočil mu z nich havran a chvíli se čepýřil na stole, než roztáhl křídla a vznesl se. Ragnar se díval, jak pták odlétá. Na okamžik vypadal pod rozlehlou stěnou jeskyně jako stín a pak zmizel v šeru. Tato část Síně bitev nebyla dobře osvětlená a páchla věkovitou zatuchlinou. „Kdo ví? Uvědomím mladého Ragnara, až narazím na runové kameny týkající se toho, co žádáte. Mezitím by bylo dobré, kdybyste se vrátili do svého obydlí. Vaše přítomnost tady jen rozptyluje."

„Velký vlk řekl, že těmto lidem se má dostat vši spolupráce, kterou požadují," řekl Ragnar. Necítil se tak klidně, jak to říkal. Archivář byl notorický podivín.

„Ty mi nemáš co připomínat, co Velký vlk řekl, mladý Ragnare. Na to mám paměť dost dobrou. Jsem

Strážce záznamů. Dokážu si vzpomenout, co mi řekl včera. Jen říkám, že by vše šlo rychleji, kdyby mi tihle lidé nedávali pošetilé otázky a nepopoháněli mě hloupými prohlášeními."

„To chápu," prohlásil Ragnar nedůtklivě.

„A nepotřebuji ani tvé drzosti, mladíku. Nejsem tak starý, abych nemohl dát pořádný výprask nějakému holobrádkovi, co si na mě dovoluje."

Ragnar se na starce mrzutě podíval. Zdálo se, že to myslí vážně, ale to bylo těžké říct. O archiváři bylo známo, že má zvláštní smysl pro humor. Někteří tvrdili, že díky věku je excentrický a senilní. Ragnar vdechl mužův pach. Bylo v něm jisté rozladění. Podle postoje a tónu nebylo namířeno na Ragnara, ale na cizince. Zdálo se, že i archivář váhá vydat tajemství Hvězdných vlků lidem, které nezná.

„Nemůžeš mi alespoň rámcově říct, jak dlouho?" zeptal se Ragnar. Nyní použil rodný jazyk Fenrisu, který Hvězdní vlci používali jako tajný bojový jazyk. Viděl, jak archivářovo oko blesklo směrem ke Sternbergovi. Podíval se tímž směrem.

„Tak dlouho, jak bude třeba," odsekl Tal. Ragnar zachytil, na co se dívá. Na Sternbergově obličeji se neobjevil ani náznak pochopení. Inkvizitor jejich jazyk tedy zřejmě neznal. Z jakéhosi důvodu Ragnar doufal, že je tomu tak.

„Jsou tu miliony runových kamenů, Krvavý spáre, a označení nemusí být zcela spolehlivé. Zabere to čas. Musíš se naučit trpělivosti, stejně jako tví společníci z jiného světa."

„Budu na to pamatovat," odpověděl Ragnar kysele. „Doufám, že i ti umírající lidé na Aериu se naučí trpělivosti. Osud světa je tu v sázce."

Archivář si odfrkl. „Až budeš tak starý jako já, mladíku, pak si uvědomíš, že osud světa je v sázce pořád."

„Jak dlouho to bude ještě trvat?" zeptala se inkvizitorka Isaan a netrpělivě se rozhlédla po Síni bitev. Nevypadala šťastně. Zřejmě to nešlo tak dobře, jak si představovala.

„Tak dlouho, jak bude třeba," odpověděl Ragnar. Sledoval její pohled a byl zvláště rád, že tu Sternberg není s nimi a nechal ho s ženou samotného. Sternberga zajímaly divy Síně mnohem méně než ji, a tak čekal s archivářem.

Velká socha Oberika Kelmana, 23. Velkého vlka kapituly, na ně vztekle shlížela. Kelman byl známý svou náladovostí. Když byl zklamaný, strašně zuřil. Právě teď si Ragnar myslel, že ví, jak se Vlk musel cítit. Snažil se tlumit hněv tváří v tvář inkvizitorčině netrpělivosti. Ne že by jí to měl za zlé. Také by raději viděl rychlý postup, ale cítil, že ona mu to dává za vinu. Navíc to její neustálé otázky nijak neurychlí.

„A jak přesně dlouho to bude?" podívala se na něho Karah Isaan zelenýma kočičíma očima. Byla téměř stejně vysoká jako on, s hnědou pokožkou, drzým nosem a plnými rty. Vlasy měla leskle černé. Byla to zřejmě nejexotičtější žena, jakou kdy viděl, ale právě v tuto chvíli na ní nebylo nic ani vzdáleně atraktivního.

„Chápu, proč jsi inkvizitorka," odpověděl Ragnar. „Neopouštíš snadno své otázky."

„A ty se opět vyhýbáš tomu, abys mi dal odpověď."

„Odpověď je prostá, paní; nevím. Nejsem archivář. Jsem tu jen jako váš průvodce."

„A hlídací pes."

Ragnar se na ni podíval. Překvapilo ho, že naznačila něco takového. Tón hlasu se blížil urážce. „Za taková slova bych tě vyzval na souboj, kdybys-"

„Kdybys byla muž?"

Ragnar se téměř usmál. Přesně tohle hodlal říct. Ženy na ostrovech nebojovaly, a tak neměl ponětí, jak jednat se ženou, která se chovala, jako by byla rovna kterémukoli bojovníkovi. Místo odpovědi jen souhlasně zabručel.

„Nechtěla bych, aby tě tohle zastavilo," řekla. „Byla jsem vycvičena k boji. Jako všichni v mé profesi."

„Tím jsem si jistý. Ale to by bylo nejhrubší porušení pohostinnosti. Hosty nezabíjíme."

„Jsi si naprosto jistý, že bys mne dokázal zabít."

„Ano." Bylo to prosté konstatování. „Jsem Hvězdný pěšák."

Další prosté konstatování faktu. Byl jedním z nejmocnějších bojovníků, jaké lidstvo dokázalo vytvořit, stokrát vylepšený, vyškolený zabíjet jakýmkoli způsobem. Krvácel v boji proti ohavným silám Chaosu.

Normální člověk se mu v souboji nemohl vyrovnat.

Usmála se na něj a ukázala dokonalé malé zuby. Byl to chladný úsměv, nebylo v něm nic přátelského. Udělala drobné gesto. Ragnar ucítil shromažďování energií, ale nebyl si jistý, co se stane.

Pak se pokusil pohnout a končetiny ho neposlechly.

Psyker, uvědomil si. Ona je psyker, jedna z těch čarodějnic nadaných mimořádnou mentální silou. Jedním z jejích talentů byla očividně schopnost paralyzovat cíl, pokud si to přála.

Ragnar se najednou cítil velice hloupě... a strašně zuřil. Napjal síly a přál si, aby ho končetiny poslechly. Její arogantní úsměv se ještě rozšířil a zchladl, když pozorovala, jak se snaží. To ho rozčilovalo ještě víc. Někde v temných hlubinách mysli začala frustrovaně vrčet a zuřit bestie, která byla jeho součástí od chvíle, kdy se stal Hvězdným vlkem. Neměla ráda klec, i když tou klecí bylo jeho vlastní tělo.

Možná že tohle byla hrozba, kterou vycítil, když se cizinci poprvé objevili. Psykeři byli notoricky náchylní k posednutí démonu Chaosu. Možná si jeden z nich právě provrtal cestu do samotného srdce Tesáku.

„Hvězdný vlku, mohla bych tě teď zabít a ty bys s tím nemohl nic dělat," řekla klidně.

TŘI

Ragnar téměř cítil, jak ta žena má škodolibou radost -a zuřil. Nic jiného v jejím pachu necítil. Nezdálo se, že by byla nakažena Chaosem. Koneckonců, možná to dělala jen proto, aby mu dokázala svou moc. Na čele se mu perlily krůpěje potu, jak se snažil přimět ochromené končetiny k pohybu. Čas jako by se zpomalil jako v době ledové, když nutil své tělo vzdorovat jejímu vlivu.

Jeden prst se mu lehce zachvěl. Na tváři se jí objevil výraz, jako by nikdy dříve nezažila, že někdo zlomil její pouta, i když jen částečně. Cítil její náhlou ztrátu koncentrace a mírné zakolísání síly. Najednou se mohl pohybovat. Bylo to jako vězet v melase, ale alespoň mu opět patřily jeho končetiny. Zdálo se, že se pohybuje neuvěřitelně pomalu, avšak pohyboval se.

Slabě vykřikla. Ragnar ji držel rukou za hrdlo ještě dříve, než na to pomyslel. Se svou nadlidskou silou mu stačilo jen sevřít prsty a rozdrtil by jí průdušnici.

„A teď bych tě mohl zabít já," zasyčel. „A nemohla bys s tím nic dělat." Rozevřel dlaň a ustoupil. „Ale nebylo by to čestné ani pohostinné."

Chvilí stáli a hleděli na sebe. Oba ztěžka dýchali. Uvědomil si, že použití této síly pro ni je stejně vyčerpávající jako pro něj hodiny těžkého cvičení. Samotného ho vyčerpalo vzdorování této síle víc než třístakilometrový pochod.

„Opravdu máš silnou vůli," řekla nakonec. Nebyl si jistý, jestli je to obdiv, strach nebo nechut', co v ní vycítil - možná kombinace toho všeho.

„Zřejmě ano," řekl.

„A je v tobě ještě něco. Cítila jsem to, když jsem splétala síť."

„Tak tomu říkáš?"

„Viděla jsem něco jako vlka - velkého, tmavého, zuřivého."

„Něco se ve mně probudilo, když jsem byl přijat do kapituly," řekl, i když si nebyl jistý, že by to měl probírat s někým jiným mimo Hvězdné vlky. „Vlčí duch."

„Ne. Je to součást tvého ducha. Něco, co tě odlišuje od normálních lidí."

„Bylo to ke mně připoutáno."

„Myslím, že je to jeden ze způsobů, jak na to nahlížet. I když primitivní."

„Zase mě urážíš."

Usmála se a tentokrát v tom úsměvu bylo i trochu vřelosti. „To jsem nechtěla. Když jsi psyker, spoustu věcí si uvědomuješ. Jednou z nich je, že způsobem, jakým lidé vidí svět, ten svět existuje - pro ně. To neznamená, že ten svět v absolutním smyslu takový opravdu je."

To bylo poněkud vyumělkované pojetí, ale Ragnar si myslel, že tomu rozumí. Věděl, že jeho vlastní

pohled na svět se radikálně změnil od doby, co se připojil k Vlkům. Kdysi pohlížel na svět jinak - očima fenriského barbara. Nyní se na něj díval přeměněnými očima Hvězdného vlka. Je možné, že se jednoho dne dozví něco, co nahradí jeho současný pohled na svět. Už se to jednou stalo; musel připustit, že by k tomu mohlo dojít znovu. Na druhou stranu nechtěl tuto myšlenkovou linii studovat příliš podrobně. Za takovými stezkami leželo kacířství, což byl osud, o němž žádný z Hvězdných vlků nechtěl ani uvažovat. „Možná máš pravdu. Ale víš, jaký je svět — v absolutním smyslu?“

„Dosud jsi mi neodpověděl na otázku,“ řekla. Tentokrát to řekla mnohem vlídněji a v úsměvu bylo více tepla.

„Pokud jedna metoda otázek selže, zkus jinou,“ řekl Ragnar.

„A ty nacházíš nové způsoby vytáček.“

„To skutečně nechci. Nejsem archivář. Víím, že tady v Síních jsou uloženy miliony runových kamenů. V Myslících strojích nejsou zkatalogizovány všechny. Některé záznamy existují jen v runovém písmu vepsaném na samotných kamenných tabulkách. Jiné existují jen v ságách, které umějí nazpaměť Vlí kněží.“

„V záznamech ve vašich autosvazcích jsou mezery.“

Ragnar ten výraz neznal, ale zdálo se, že mluví o Myslících strojích. Zamyšleně přikývl.

„U nás je to stejné,“ pokračovala. „Stroje jsou staré, pocházejí z Temného věku technologie. Jejich systémy byly mnohokrát znovu vysvěceny technokněžími z Adepta Mechanika. Pokaždé, když k tomu dojde, ztrácejí se informace. V kopírovacím procesu jsou závady. A mnoho informací je samozřejmě zapsáno pod individuálním heslem toho určitého inkvizitora - a někdy se tato hesla ztratí, když inkvizitor zemře. Pak do jeho záznamů nikdo nemá přístup.“

Ragnar se na ni podíval. Tohle byla největší vsřícnost, jakou u Sternbergova doprovodu zažil. Něco v jejím pachu mu napovídalo, aby byl opatrný. Možná to byl trik, jaký používali inkvizitoři, kdy svěřili malou informaci, aby byla osoba, s níž mluví, sdílnější. Ne že by na tom příliš záleželo, pomyslel si. Nebylo co skrývat - pokud věděl.

„A některé záznamy jsou samozřejmě zničeny.“

Ragnar se na ni udiveně podíval. „Zničeny?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože vědomosti v nich jsou posuzovány jako příliš nebezpečné - mohly by vést ke kacířským myšlenkám nebo kacířským činům, nebo proto, že se týkají jistých věcí, které nejsou určeny k všeobecnému šíření.“

„Kdo o tom rozhoduje?“

„Mistři našeho řádu. Někdy jednotliví inkvizitoři. Za milénia se definování toho, co představuje kacířství, hodně změnilo. Včerejší rouhání je dnešní pravověrnost. U vás je to určitě stejné.“

Ragnar se na ni jen díval s ústy otevřenými nedůvěrou. Nemyslel si, že by se Hvězdní vlci na to takhle dívali. Podle toho, jak nakláněla hlavu, a podle změny pachu by řekl, že žádná odpověď je považována za odpověď. Něco jí řekl, co si uložila do paměti pro budoucí použití. Aby zahnal ticho, řekl: „My nevěříme, že je to takhle. Zachováváme si staré způsoby už od Russových časů. Pravdy se nemění.“

Zarazil se, protože si uvědomil, že to ticho byl další inkvizitorčin trik, jak ho přimět mluvit. Bylo to prosté, ale účinné. Opět zmlkl.

„Možná si teď myslíš, že je to tak, ale kdyby ses podíval podrobněji na historii své kapituly, viděl bys, že to není pravda.“ V hlase se jí objevila slabá výzva. Chtěl okamžitě odpovědět, odporovat jí, ale zjistil, že přesně to chce, je to jen další trik. Začínal tu hru chápat. No, mohou ji hrát dva. „Vždycky lidi vyslycháš?“

Usmála se a sklopila oči, pak zavrtěla hlavou. Smála se tiše a sama pro sebe. „Jsi dobrý,“ řekla. „Už chápu, proč nám dali tebe.“

Chytří lidé často vidí Istivost tam, kde není, pomyslel si Ragnar - ale pak zauvažoval, jestli je to tenhle případ. Byl Ranek důvtipnější, než si Ragnar myslel, když tohle udělal? Byl tohle důvod, proč byl vybrán pro tento úkol? Byla Ragnarova přítomnost nějakým komplikovaným trikem, že si inkvizitoři měli myslet jedno, zatímco se stalo něco jiného? Nebo to teď on, Ragnar, překomboval? Zatočila se mu z toho

hlava.

„Ano," řekla inkvizitorka Isaan. „Vždycky vyslýchám lidi. Na to jsem byla vycvičena. Byla jsem na to cvičena celý život, stejně jako ty jsi cvičen bojovat a zabít. Cvičena tak, že vyslýchání lidí je způsob, jak myslím a jedním. Cvičena tak, že je to automatické a nezastavitelné."

„Zní to trochu trpce."

„Možná ano. Trochu."

A možná že ne, myslel si Ragnar. Možná je to jen další póza, jak si získat důvěru lidí, s nimiž mluví. Začínal vidět, jak mu hovor s inkvizitorkou nakazil myšlenky. Začínal myslet se spleťtostí a křivolakostí, jaká pro něj nebyla normální.

„Nejsem si jistý, že bych chtěl žít ve tvém světě," řekl nakonec.

„Někdo musí. Někdo musí najít Císařovy nepřátele, stejně jako je někdo musí zabít."

„Na tom je asi něco pravdy."

„Hodně, pokud ji hledáš. Je to také součást toho, být inkvizitorem."

„O tom bys měla vědět víc než já," řekl rázně. Pak ho napadlo něco dalšího. „Jsi psyker. Proč si prostě nevybereš myšlenky, které potřebuješ, z myslí lidí kolem sebe?"

Opět se usmála, ale chladně, jako by tenhle předmět nechtěla probírat. „Někteří psykeři ten dar mají, ale já ne. Já mám talent na... jiné věci. I pro toho, kdo tento dar má, to není jednoduché. Osoba se silnou vůlí může vzdorovat. Chytřejší mohou myšlenky maskovat, nebo dokonce podstrčit falešné. A jsou tu i jiná rizika..."

„Rizika?"

„Ano. Ti, kdo často vstupují do myslí kacírů, se často sami stanou kacíři. Už samotné myšlenky jsou nakažlivé."

„Existuje víc způsobů, jak vstupovat do myslí kacírů, než prostým čtením jejich myšlenek. Řekl bych, že snažit se jejich myšlenky pochopit by tě dovedlo na tutéž stezku. Alespoň tak se to učíme."

„V tom je jistá moudrost," souhlasila inkvizitorka. Na dlouho se mezi nimi rozhostilo ticho.

Šli zpátky do síně, kde inkvizitor Sternberg čekal, až archivář dokončí svou práci.

Ragnar by podle mužova postoje řekl, že ještě nedostal to, pro co sem přišel. Možná je čas zkusit rozptýlení, pomyslel si.

A věřil, že ví jak.

„A kam jdeme?" zeptal se inkvizitor Sternberg.

Ragnar slyšel tlukot jeho srdce, silný a pravidelný. Zavrtěl hlavou a ten zvuk se ztratil v pozadí, ztratil se v hučení gravitační kabiny, která vyletěla vzhůru výtahovou šachtou k jejich cíli.

Otázky, pořád samé otázky, myslel si Ragnar. Tihle lidé myslí jen na ně.

„Za chvíli uvidíte."

„Z něj je těžké dostat odpověď," pronesla Karah Isaan. Ruka se jí zatřepetala ve složitém gestu.

Očividně nějaká tajná znaková řeč, podobná té, jakou za jistých okolností používají i Hvězdní vlci.

Sternberg zavrtěl prošedivělou hlavou a usmál se víc. „To je od inkvizitora kompliment," řekl.

Ragnar ucítil změnu v jeho pachu, a proto si muže prohlédl pozorněji. Byl to pokus o vtip, dokonce o vlídnost. Měl se na pozoru. Cítil, že ty lidi začíná odhadovat. I vlídnost byla pro ně zbraň, jen další zbraň z arzenálu mnoha technik, jak dostat z lidí informace. Ragnar nechápal, proč je stále ostražitější. Neměl co skrývat. Byli na téže lodi. Oba byli vojáky ve službách Císaře lidstva. Přesto v nich bylo něco, co jej nutilo být pořád na stráži, pocit dvojakosti, chytře skrytých tajných motivů, jež byly cizí jeho kultuře i zkušenostem. Možná to byla prostě součást jejich exotičnosti, ale moc se mu to nelíbilo. Možná že to byl hlubší smysl hrozby, která mu stále seděla v hlavě. Nevěděl, proč ji cítí, ale byla tam.

Snažil se tu myšlenku zaplašit. Snad to byla povaha jejich práce. Inkvizitoři byli vyšetřujícími agenty Impéria, vycvičení k vyhledávání hrozeb pro bezpečnost lidských říší, skrytých i otevřených. Žili ve světě zamlčování a utajování, dvojakosti a temnoty. Život v takovém světě na ně nutně musí mít nějaký vliv, pomáhá jim to stát se tím, čím jsou.

„Proč neodpovídáš?" zeptal se Sternberg. Když to říkal, usmíval se. Pro něj to byla součást hry.

„Myslím, že vám to dojde, až tam budeme."

„Takže je to jakési překvapení," poznamenala Karah.

„Před dvěma tak chytrými inkvizitory je těžké něco skrývat," řekl Ragnar jen s náznakem ironie.

„Humor? U Hvězdného vlka? Kdo by to byl čekal?" řekl Sternberg. I v jeho hlase byla stopa ironie, všiml si Ragnar.

V tu chvíli se gravitační kabina zastavila. Světlo uvnitř přebliklo z červené na zelenou. Zaznělo tiché zazvonění a dveře se neslyšně a rychle otevřely. Vyšli do velké místnosti - části přírodní jeskyně v boční části Tesáku, kde jedna stěna byla zakryta průhledným křišťálem. Jediné osvětlení pocházelo z gravitační kabiny a chladného svitu hvězd, které byly vidět přes neprůstředné sklo okna. Obloha byla černá. Bylo vidět měsíc.

„To je projekce?" zeptala se Karah. „Je den, a přesto je obloha temná jako v noci."

„Myslím, že rozumím," řekl Sternberg tiše. „A myslím, že vím, proč nám náš mladý přítel neřekl, kam jdeme."

Vstoupil do místnosti. Inkvizitorka ho následovala. Ragnara odměnilo jejich udivené zalapání po dechu, když kráčeli k jejímu okraji. Změna pachu mu naznačila, že opravdu žasnou. Svým způsobem ho uspokojovalo, že mohl takovým dvěma zcestovalým a cynickým duším ukázat něco, co je uvedlo v úžas. Také to znamenalo, že s nimi má něco společného, protože na tomto místě bylo něco zvláštního, co ohromovalo i jeho, bez ohledu na to, kolikrát tu už byl - a chodil sem často od chvíle, kdy se stal Krvavým spárem a dostal oprávnění vstoupit do určitých zakázaných částí Tesáku.

Připojil se k nim u okna a díval se na svět dole. V podstatě doslova, protože celý horizont zaplňovala zakřivená masa Fenrisu. Mihotavě svítila proti chladné temnotě vesmíru. Tato část hory, téměř pod vrcholkem, pronikala atmosférou a tak poskytovala pohled na rozlehlý polární kontinent Asaheim. Pod sebou viděl vířící oblaka, menší hory, ledovce a jezera, jako by ležela na mírně vypouklé mapě. Svahy hor prudce spadaly dolů, až mizely v moři oblak hluboko po něm.

„Často jsem slýchal, že Tesák je jedním ze skutečných divů Impéria," řekl Sternberg tichým hlasem plným úcty. „Nyní chápu proč."

„Je to skutečně nádherné," vydechla jeho společnice. Z jejich pachu Ragnar pochopil, že to myslí upřímně.

„Děkuji, že jsi nám to tu ukázal, Ragnare," řekl Sternberg. „Dokud budu živ, tuhle chvíli si budu pamatovat."

Ragnar cítil, jak mu okamžitě zmizel úsměv. Nepochyboval, že to, co inkvizitor řekl, je pravda. Také cítil, že na nic z toho, co inkvizitor řekl, nikdy nezapomene. Ragnar předpokládal, že byli oba cvičeni pamatovat si všechno, stejně jako jeho cvičili k boji.

Paměť je také jedním z jejich nástrojů, pomyslel si. /Ve -jednou z jejich zbraní. Bylo zřejmé, že bude mít jisté potíže s tím, aby těmhle lidem věřil.

* * *

Ragnarovi zazněly v uších jasné, zvonivé tóny. Okamžitě se probral. Přesunul se z podivných snů o konfliktu na jiném světě do matného zastíněného světla své kóje. Světelné koule zareagovaly na pohyb a rozzářily se. Sáh po sluchátku komnetu, který ležel na otesaném kusu kamene vedle tvrdého lůžka, kde spal. Usadil jej na místo a pak přitiskl subvokalizér na správné místo na hrdle.

„Ragnar. Co chceš?"

„Našel jsem to, co hledají tví přátelé z jiného světa." Archivářův hlas zněl pisklavě a praskalo v něm i přes neostrý zvuk komnetu.

„Okamžitě je o tom uvědomím," řekl Ragnar.

„To udělej."

Vzduch byl cítit ozonem a strojním olejem. Rozechvíval jej zvuk velkých píšť. Velké oblouky Univerzálního ohně skákaly z jedné mohutné indukční cívky na druhou. Myslicí stroj obklopovala aura světla. Železní kněží skandovali zpěvy určené k usmíření prastarých duchů uvězněných ve stroji a spoutání jejich moci, aby jim sloužili. Jeden z nich ťukal na klávesnici tak starou, že většina keramitových tlačítek byla nahrazena jinými, vytesanými z černého čediče nebo z mrožích klů. Nižší Železný kněz

pleskal na stroj chladicí mazadla z ceremoniální urny. Ragnar si domyslel, že kdyby se stroj příliš zahrál, duchové uvnitř by se rozzuřili a snažili by se uniknout - ale to byl jen dohad, ve skutečnosti toho o Duchu strojů věděl velmi málo. Byl rád, že může celý rituál ponechat ve schopných rukou Železných kněží, Císař na ně dohlížeje.

Jeden z nich dal hladký černý runový kámen na mosazný vstupní otvor ve stroji. Světla zazářila jasněji a pachy zesílily.

Najednou se ozval zvuk podobný úderu blesku a ze škvíry v boku stroje se začal odvíjet dlouhý svitek pergamenu. Ragnar viděl, že stránku pokrývá runové písmo. Ragnar doufal, že se archivář nezmýlil. Riskoval pohled na malou tabulku černého mramoru, jež byla vhozena do zachycovací škvíry v boku stroje. Když se díval, rozzářily se na jejím povrchu dříve neviditelné runy a vydávaly světlo, které Ragnarovi připomínalo roztavenou ocel. Zobrazovaly jen záhadnou směsici čísel a písmen.

Svitek se odvíjel celou věčnost. Ragnar se díval na Sternberga a Isaana a téměř cítil jejich netrpělivost. Ten muž vypadal téměř jako v horečce. V očích měl lesk, který Ragnarovi připomínal člověka, jenž byl očarován. Nebo možná někoho, kdo se blíží k vytouženému cíli. Na čele mu byly vidět kapky potu. Žena skrývala svou netrpělivost lépe, ale Ragnar viděl, jak je i ona napjatá. Přitiskla dlaně k sobě a zavřela oči. Mírně pohybovala rty. Ragnar viděl, že si mumlá slova modlitby nebo meditačního cvičení. Slovům nerozuměl, ale tón byl nezaměnitelný.

Nakonec se svitek zastavil a Železný kněz slavnostně přistoupil. Udělal rukou žehnající gesto směrem ke stroji Prastarých, utrl svitek, jemně jej smotal a podal archiváři. Ten jej rozvinul na okované pracovní desce, pozorně prostudoval a pak označil pečeti, kterou nosil u opasku.

Starý archivář jednou přikývl, hlasitě se zachechtal, opět ho svinul a podal Ragnarovi. „Tohle je to, co hledáte,“ řekl. Než mohl Ragnar odpovědět, otočil se a odešel. Ragnar podal svitek inkvizitoru Sternbergovi. Muž svitek rozvinul, podíval se na něho, mdle se pousmál a vrátil jej Ragnarovi. Vlk si byl najednou vědom toho, že se všechny kovové masky Železných kněží dívají na něho. Jejich pohled ho zneklidňoval. Jemně svitek rozmotal a studoval jej. Slova byla nějakým zvláštním způsobem vypálena na stránku, ale připadala mu naprosto jasná - až mu to došlo. Svitek byl napsán ve fenrickém runovém písmu, které inkvizitoři nedokázali přečíst.

„Chcete, abych vám to přeložil?“ zeptal se Ragnar. Sternberg přikývl. „Mohlo by to chvíli trvat. Jazyk je archaický a poetický. Některé výrazy jsou poněkud tajemné.“

„Samozřejmě máš tolik času, kolik potřebuješ,“ řekl inkvizitor chladně. „Máme ho spoustu.“

Ragnar zaslechl sarkasmus v jeho hlase a vycítil vztek i netrpělivost. Věděl, že by měl pracovat rychle. Každý den zpoždění znamená tisíce životů ztracených kvůli moru.

Ragnar seděl se zkříženýma nohama ve své cele a luštil slova. Příběh ho plně zaujal. Byl to záznam o vojenském tažení proti nepřátelským eldarům asi před dvěma tisíci lety. Zapsal jej dávno mrtvý Hvězdný vlk, bratr Jorgmund. Na Ragnara udělalo dojem, že ze všech skvělých vynálezů, kterými Císař obdaroval lidstvo, bylo psaní zřejmě nejdůležitější a nejvýše ceněné. S jeho použitím komunikoval s mužem mrtvým téměř dvě milénia, slyšel jeho slova a chápal jeho myšlenky. Byl to malý zázrak, na který nikdy dříve nepomyslel.

Pokračoval v překladu. Překvapovalo ho, jak snadno to zvládal. Učební stroje, které mu vtloukaly imperiální středověký jazyk do hlavy, odvedly svou práci dobře. Jen zřídka bojoval s tím, aby našel přesně odpovídající slova a fráze při překladu z fenrického jazyka do jazyka Impéria.

Příběh o vojenském tažení byl dlouhý a spletitý. Z důvodů známých jen jim samotným eldaři napadli imperiální svět Aerius. Bratr Jorgmund považoval za typické, že tito zrádní nepřátelští humanoidi zaútočili bez varování. Snegli se z nebe ve svých podivně konstruovaných lodích, brutálně zmasakrovali imperiální vojáky a pak kroužili se svými vojsky kolem Černé pyramidy, zatímco jejich vůdce, čaroděj-věstec Kaorelle, provozoval svou zlověstnou magii. Byla to doba obzvláště zlých znamení. Na obloze se třpytila Neblahá hvězda a ve světě řádil mor.

Hvězdní vlci odpověděli na žádost o tažení, které by smetlo eldary z povrchu světa, právem náležejícího lidstvu. Rotomečem a bolterovou pistolí čistili svět od jejich rouhavé existence. Boje byly nejhorší kolem Pyramidy, kde eldarský čaroděj použil nejsilnější magii. Podle Jorgmunda Runoví kněží

prohlašovali, že Černá pyramida je jakýsi nexus podivných mystických sil. Také zaznamenal místní legendu, podle níž ji zbudovali eldaři kdysi dávno v mlžinách času.

Po několika bitvách, v nichž obránci lidstva nabyli vrchu, odmítli hroziví nepřátelé odhalit svůj cíl. Místo toho pokračovali v záhadných rituálech. Co by se mohlo stát, kdyby je směli dokončit, snad tušil jen Císař na Zlatém trůnu. Místo toho se při vyvrcholení rituálu Hvězdným vlkům podařilo s pomocí inkvizice a Císařské gardy prorazit jejich obrannou linii, přemoci čarodějovy strážce a získat nástroje, s jejichž pomocí nepřátelé pracovali s obrovskými toky psychické energie.

Když ta odporná cizácká verbež umírala, ječela, že Hvězdní vlci dělají strašnou chybu a jejich bláznovství přivolá zhoubu na všechny rasy v galaxii. Hvězdní vlci si nevšíмали podlých lží eldarských mágů a sebrali talisman nepřátel uprostřed magického rituálu. Naštěstí se během bojů rozpadl na tři jednotlivé části. Ať už obsahoval jakékoli síly, byl teď nečinný. Hvězdní vlci vzali jeden kus rozbitého artefaktu. Další získali inkvizitoři a pluk Císařské gardy z Galtu jako trofeje z dalšího imperiálního vítězství.

Zkoumání fragmentu prastarého talismanu nepřátel Runovými kněžími kapituly odhalilo, že artefakt obsahuje velké magické síly neznámého druhu. Proces zkoumání bude někdy v budoucnu pokračovat. Zatím kapitolu volají jiné povinnosti, a tak bude talisman pohřben ve Sklepení vítězství, kde bude čekat na další studium. To byla poslední zmínka, kterou o něm Ragnar našel.

Spěšně proletěl zbytek svítku, ale ten se už zabýval jinou misí proti orkům v Segmentu Obscura. O talismanu z Lykosu tu už nebyla žádná další zmínka. Dokončil překlad a označil pergamen svou osobní runou. Byl čas předat tyto informace Sternbergovi. Vše, co inkvizitor dosud řekl, souhlasilo s těmito záznamy.

Ragnar nechápal, jak může nalezení talismanu pomoci lidem na Aeriu, ale uvědomoval si, že tohle je spíše inkvizitorův píseček než jeho. On je válečník, ne znalec v zacházení s magií.

Ragnar se opět ocitl v místnostech Velkého vlka. Vedle něj stáli Ivan Sternberg a Karah Isaan. Oba inkvizitoři vypadali klidně a uvolněně, ale Ragnar cítil jejich nervozitu. Neměl jim to za zlé. V přítomnosti Velkého vlka se chvěli i ti nejstatečnější.

„Našli jsme informace, které jsme hledali, Logane Grimnare," řekl inkvizitor Sternberg.

„Jsem rád, že jsme ti mohli pomoci," odpověděl Velký vlk.

„Požádám tě o druhou splátku čestného dluhu."

„A co by to mělo být?"

„Přál bych si vidět starý talisman, abych se ujistil, že je to ta věc, kterou hledáme."

Velký vlk zvedl obočí. Naklonil se v křesle. „Tušil jsem, že by tomu tak mohlo být. Už jsem Runovým kněžím přikázal, aby vám otevřeli sklepení. Nevidím důvod, proč bychom vás měli dále zdržovat při vaší misí."

„Děkuji, Velký vlku," řekl Sternberg a mírně sklonil hlavu.

Ragnar sledoval malou skupinku z konce místnosti. Nikdo mu nepřikázal, aby se ceremoniálu zúčastnil, ale nikdo mu také neřekl, aby to nedělal. Nařídili mu doprovázet inkvizitora po Tesáku, a pokud se jeho týkalo, byla to jeho povinnost, dokud nedostane jiný rozkaz. A tak měl důvod zde být. A navíc byl zvědavý.

Byli hluboko pod Tesákem na místě, které očividně stovky let již nikdo nenavštívil. Místnost byla asi sto kroků široká a strop byl vysoký jako pět mužů. Stěny byly hrubě vytesané z kamene; ve skutečnosti tak hrubě, až Ragnara napadlo, že tohle mohla být dříve jeskyně. Vzduch páchl zatuchlinou. Jediný pach, kromě jejich vlastních, patřil automatizovaným trubcům, kteří se starali o údržbu této oblasti. Ragnar si připomněl přístup na toto místo - celé míle chodeb. Zhruba každých deset kroků byly mohutné pancéřové dveře odolné proti výbuchu s pečetěmi dávných bojovníků. Runoví kněží je sem vedli neomylně. Mávnutím ruky a zamumlaným zaklínadlem zlomili pečeť a otevřeli dveře.

Uvnitř našli místnost s ještě těžšími pancéřovými dveřmi. To, co se v místnosti nachází, má být očividně dobře chráněno - nebo dobře uvězněno, pomyslel si Ragnar.

Runoví kněží už zase prozpěvovali. Dva z nich při tom otáčeli masivním rumpálem, jenž otevíral druhé

dveře. Inkvizitoři i Velký vlk je mlčky pozorovali. Jejich pach i gesta naznačovaly úctu. Nedaleko stáli ve střehu válečníci z čestné stráže Velkého vlka. Podle jejich pachu by Ragnar řekl, že byli téměř stejně zvědaví jako on, i když jejich postoj neříkal nic, byl jen odrazem úcty jejich pána. Také naznačoval, že jsou připraveni vrhnout se do akce během jediného úderu srdce, dokonce i tady v nejhlubší a nejzabezpečenější části Tesáku.

Ragnar tomu byl rád. Jakmile totiž velká přepážka zaskřípala a otevřela se, vyřinula se z rozevírající se škvíry podivná záře, jež dopadla na lidi v místnosti. Stíny odtančily, jako by hledaly útočiště v nejtemnějších koutech místnosti. Když na něj dopadlo světlo, měl chvíli pocit, že ho pálí kůže. Vlasy na zátylku se mu zježily. Vzduch naplnil hmatatelný dojem stěží zadržované síly.

Ragnar se podíval do otvoru a spatřil menší místnost se stejně nepravidelnými zdmi, jako byla ta první. V této místnosti se nacházel stupínek a na něm podstavec. Na podstavci stála křišťálová skříňka. Podivná záře vycházela z ní. Zatímco si ji prohlížel, mihotání ustalo. Buď si jeho oči na světlo přivykly, nebo síla způsobující záři poněkud zeslábla. Jakmile k tomu došlo, bylo vidět zdroj záře. Byl to drahokam velký asi jako slepičí vejce, ale mnohofazetový, vybroušený neuvěřitelně zručným klenotníkem. Ostatní vstoupili do místnosti. Ragnar je následoval, jak ho přitahoval pohled na klenot. Nikdo nic nenamítal.

Došli blíž ke křišťálové skřínce. Ragnar šel tak blízko za nimi, jak se jen odvážil. Zdálo se, že všechny tak zaujal pohled na talisman, že zapomněli na jeho přítomnost.

Takhle zblízka jeho bystré oči viděly, že drahokam je zasazen ve spleťtém zlatém rámu. Na rámu byly vepsány podivné eldarské runy, které Ragnar nedokázal rozluštit. Byl připevněn na řetězu z jakési stříbrné substance, jakou nikdy dříve neviděl. Očividně měl viset někomu kolem krku. Možná jednomu z těch nepřátelských kněží-mágů, o nichž slyšel. Část rámu byla zlomená a také si všiml, že drahokam zasazený v něm má na dvou stranách hrubě olámané okraje. Tady byl talisman rozlomen, uvědomil si Ragnar.

Na talismanu nebyl nejpřekvapivější jeho vzhled, ale aura moci, která jej obklopovala. Nikdo, kdo se na něj díval nebo jen stál v téže místnosti, nepochyboval, že je to velmi významný předmět. Ragnar věděl, že není psyker, ale cítil pulzování a vření energií uvnitř té věci. Ragnarovi se v mysli objevila neznámá vize cizího mága, nelidsky vysokého a podivně prodloužené postavy, ve zdobeném rituálním šatu. Talisman se mu třpytil na krku.

Ragnar slyšel, jak inkvizitorka Isaan zalapala po dechu. Byla bledá a vypadala mírně vyděšeně. Ragnar věděl, že Isaan psykerské schopnosti má, a proto je mnohem citlivější k vyzařování té věci než on. Uvažoval, že jestliže má tak silný vliv na něho, jaké to asi musí být pro ni.

Aniž by to měl dovoleno, inkvizitor Sternberg se natáhl a otevřel křišťálovou skříňku. Sáhł dovnitř a zvedl řetěz s talismanem. Ve tváři měl uctivý výraz. S viditelným zaváháním jej podal Karah.

Dívka vzala řetěz. Jakmile se dostal k ní, záře opět zesílila. Na okamžik ztuhla a pak zavrtěla hlavou. Vypadala mírně omámená, ale přejela rukou blízko krystalu a přikývla.

„Je to amulet, který hledáme?“ zeptal se jí tiše Sternberg.

„Ano. O tom nemůže být pochyb. Je to předmět značné moci. Má velmi silnou auru a mnoho dojmů je zmátených. Ale mohu vám říct jedno.“

„Co?“

„Musíme mít všechny tři části, abychom ho mohli použít. Mezi tímto předmětem a ostatními částmi jsou velmi silné psychické vazby. Věřím, že jej můžeme použít pro lokalizaci těch ostatních. Pokud budeme mít čas. A tuto část.“

Oba inkvizitoři se obrátili jako jeden k Velkému vlkovi. Ragnar přesně věděl, na co se zeptají.

Ranek Vlčí kněz chodil po místnosti sem a tam jako zvíře v kleci. „Tohle se mi vůbec nelíbí,“ říkal.

„To chápu,“ pronesl Ragnar. „Ale Velký vlk už vydal svolení.“

„To je právě to. Přijdou sem cizinci, požádají o jeden z našich pradávných pokladů skrývaný ze starších dob a Logan Grimnar řekne jen ‚ano‘.“

„Není to tak zlé,“ poznamenal Ragnar. Nerad se s Vlčím knězem hádal, ale cítil se nucen hájit rozhodnutí Velkého vlka. A nejen proto, že ho jeden z následků naplňoval pýchou. „Jsou to naši spojenci

ve službě Císaři. Jsou to osvědčení a úctyhodní bojovníci, kteří ničí nepřátele Impéria."

Ranek ohnul rty poněkud cynicky, pomyslel si Ragnar.

„A navíc jdeš s nimi na jiné světy jako jeden ze strážců talismanu, že, mladý Ragnare?"

„Jsem jedním z členů čestné gardy," připustil Ragnar.

„No, alespoň že Grimnar světil velení seržantu Hakonovi," řekl Ranek kysele.

Ragnar si nebyl jistý, že to slyší rád. Jeho vzpomínky na seržanta Hakona, bývalého instruktora v Russviku, nebyly zrovna příjemné. Hakon byl tvrdý, někdy krutý. Nicméně, pomyslel si Ragnar, je to schopný bojovník a dobrý velitel. Ragnar ho nemusel mít rád na to, aby jej respektoval. Nehodlal si tento den ničím pokazit. Naplňovalo ho vzrušení z vyhlídky na cestu na jiné světy, na putování mimo tento systém v jedné z velkých lodí, jež brázdily nekonečné cesty mezi hvězdami.

ČTYŘI

Ragnar se málem hlasitě rozesmál, když sledoval, jak velký štít světa klesá za horizont. Vzpomínal si, jak přicestoval do Tesáku, a připadalo mu, jako by to bylo před celými věky. Nyní byl opět připoután v křesle Hromového jestřába. Opět prolétal atmosférou svého domovského světa. Opět sledoval, jak za ním planeta mizí.

Jenže tentokrát to bylo jiné. Tentokrát to nebyl krátký skok, kterým se měl dostat jen na jiné místo na planetě. Tentokrát mířil do hlubin vesmíru, kde čekala na oběžné dráze loď inkvizitorů. Nechával domovský svět za sebou a mířil nepředstavitelně daleko od Fenrisu. Navíc si musel připustit, že je možné, že se nikdy nevrátí. Při tom pomyšlení byl odchod ještě palčivější.

Díval se na povrch své domovské planety s emocemi, jaké ještě nezažil - bylo to téměř něco mezi láskou a touhou. Sledoval oblaka, jak plují nad rozlehlým oceánem. Zahlédl ostrovy skrz trhliny v oparu. Některé z nich poznal podle tvaru, jak je studoval na mapách a glóbech v Tesáku. Věděl, že nebude schopen najít ostrov, který býval jeho domovem, místem, kde vyrostl, zamiloval se a nakonec padl v bitvě jen proto, aby byl vzkříšen z mrtvých do řad Hvězdných vlků. Byl prostě příliš malý.

Napadlo ho, že celkem brzy bude možná mít stejný pocit ohledně Fenrisu. Byl to jen jediný svět, ale v Impériu byly tisíce takových světů, vzdálené od sebe tisíce světelných let. Slyšel, že prý kdyby člověk každý den života mohl navštívit v galaxii jeden nový svět, nenavštívil by do své smrti ani tisícinu z nich.

Na okamžik Ragnara naplnil pocit vlastní malosti v obrovském schématu věcí. Zavřel oči a vydechl tichou modlitbou k Císaři i Russovi, aby dohlédli na něj i jeho společníky. Pak se usmál. Chabá útěcha. Oba byli mrazivými vzdálenými bohy, daleko od člověka. Rozsah jejich povinností byl příliš velký, než aby mohli dohlížet na tak malá smítka, jako je on. Dávali muži při narození sílu, odvalu a chytrost a pak od něho očekávali, že si vytvoří vlastní osud.

Okamžik slabosti a osamění přešel. Nahradilo jej vzrušení z nadcházející cesty. Ucítil, že jeho bratři z Krvavého spáru sdílejí jeho vzrušení i neklid. Ve vzduchu lehce vonícím po kovu cítil obojí. Přítomnost tolika rozeznatelných pachů ho uklidňovala. Byl pyšný, že je jedním z pětice, jež má se seržantem Hakonem doprovázet a střežit starodávný talisman. A musel připustit, že kdyby si své společníky vybíral sám, vybral by ty samé. Uklidňovalo ho, že má kolem sebe bratry ze své smečky a je součástí něčeho většího, než je on sám. Byl rád, že tu jsou i bratři, které neměl rád jako lidi - a v té chvíli si byl jistý, že oni cítí totéž.

Opět otevřel oči a rozhlédl se setmělým oddělením Hromového jestřába. Ve ztlumeném světle světelných koulí dokázal rozeznat své kamarády. Vedle něj seděl Sven, který si mumlal, klel a nadával na hlad. Hrubé rysy měl zkřivené v úšklebku a silné prsty propletené jakoby v modlitbě. Bručel a říhal, pak se podíval na Ragnara a mrkl. „Tichý, ale zatraceně smrtící," zabručel. Ragnar zaregistroval, že si upšoukl. V uzavřeném prostoru byl ten smrad příšerný. Ragnar měl tak bystré smysly, že dokázal ve směsici pachů rozeznat, co měl Sven dnes ráno k snídani.

„Ovesná kaše s rybami a černý chléb," řekl Ragnar, aniž by chtěl.

„To je vždycky dobrý základ pro plynový útok," prohlásil Sven vesele. V očích se mu jasně zablesklo. Všechny Krvavé spáry měly určité potíže přivyknout si Vlčímu duchu, jenž byl v nich probuzen. U Svena měl podobu věčné samomluvy a mumlání.

„Nemyslím si, že ty motory potřebují další postrčení," zamručel Nils ze zadního sedadla. „Už letíme dost rychle. Přisahám, že to Svena nadzvedlo dva prsty ze sedadla."

„Jenom žárlíte," zamumlal Sven. „Nedokážete se vyrovnat mé úžasné síle."

„To je Svenova tajná zbraň v boji proti nepřítelům," řekl Ragnar. Věděl, že je to dětinské, ale neodolal připojit se k jejich vtipkování. „Hodlají otrávit."

„Raději bychom si měli dát pozor, aby to nepostihlo nejdřív nás," řekl Nils. „Vím, že se díky implantátům dokážeme adaptovat na jedy, ale tady už přestává legrace. Ještě pořád se mi točí hlava."

„Ve jménu Russa, buďte zticha," zamumlal z druhé strany tmavovlasý Lars. „Copak vy, děti, nemůžete být někdy vážní? Kvůli vašemu blábolení stěží dokážu meditovat."

„Ano, Vaše svatosti," řekl Sven a upšoukl si znovu, aby dal Larsovi najevo, co si myslí o jeho stížnosti. Po pravdě řečeno, všechny Krvavé spáry začínal Lars i jeho neustálé malicherné kritizování unavovat. V něm se Vlčí duch přeměnil v nadměrnou fádňi oddanost náboženským aspektům jejich údělu. Pokud by se o někom z Hvězdných vlků dalo říct, že je to asketa, byl by to Lars. Říkalo se, že jej Runové kněží budou opět testovat kvůli rodícím se psychickým silám. Nedávno měl sny a vize, o nichž si někteří mysleli, že by mohly být prorocké - ale Sven s Nilsem je přisuzovali přemíře meditací a půstů.

„Opravdu. Vznesl se. Viděl jsem to," trval na svém Nils a zašklebil se. „A přisahám, že jsem cítil zrychlení lodí."

„To nebylo vtipné ani poprvé," zabručel před nimi náhle Strybjorn. Ragnar sebou trochu trhl, když uslyšel hluboký, silný hlas svého starého rivala a nepřítele. Dosud neměl Strybjorna rád, i když tomuhle chlapíkovi na poslední misi zachránil život. Všechny instinkty se mu téměř bouřily při pomýšlení na to, že jeho smrtelný nepřítel je tu spolu s ním. Přesto ze všech mužů ve smečce Krvavých spárů tyhle znal nejlépe. Trénoval s nimi, bojoval s nimi, jedl s nimi a nyní mu byli tak blízcí, jako kdysi jeho pokrevní příbuzní.

Rozhlédl se přes řadu oholených hlav s dlouhým pruhem vlasů, což byl znak Krvavého spáru, po klenuté místnosti k přední části lodí. Nemohl říct, že by tamti lidé byli téhož druhu. Přímě vepředu v lodí, blízko velitelského můstku, byli připoutáni do starých kožených gravitačních křesel inkvizitor Sternberg a Isaan. Mezi nimi ležela olovem lemovaná skříňka obsahující fragment talismanu z Lykosu. Rozhodli se jej raději doprovázet na Hromovém jestřábu, než se vrátit na loď se svými lidmi.

Vedle nich seděl velitel čestné gardy, seržant Hakon. Jeho zjizvený obličej byl jako netečná maska. Zada měl vzpřímená. Vypadal kdykoli připraven k boji. Ohlédl se dozadu, kde seděl Ragnar a jeho společníci, jako by cítil jeho pohled. Jeden pohled nevrkých šedých očí je stačil vyděsit tak, že zmlkli. Všichni si ho dobře pamatovali z Russviku a málokdo, včetně nezkrotného Svena, by se odvážil riskovat jeho nespokojenost.

Ragnar zavřel oči a začal s prvním z mnoha meditačních cvičení na vyčištění mysli. Cítil, že ostatní kolem něj dělají totéž.

První pohled na inkvizitorovu hvězdnou loď byl zklamáním. Ragnar otevřel oči, když cítil, že Hromový jestřáb začíná zpomalovat, a mírné potíže ve vnitřním uchu mu napověděly, že loď provádí jakýsi manévry. Pohlédl přes silné poškrábané plexisklo průzoru a všiml si, že v dálce se třpytí nějaký úlomek kovu, stěží viditelný v temnotě vesmíru i pro jeho bystré oči. Zatímco se Ragnar díval, úlomek se začal v jeho zorném poli rychle zvětšovat a rostl, jak se k němu přibližovali.

Ragnar začínal chápat, že vzdálenosti ve vesmíru jsou klamně. Nebyly tu žádné body v krajině, které by mu poskytly měřítko k tomu, co vidí. Když začala loď inkvizitorů narůstat a rostla a rostla, uvědomil si najednou, jak je ve skutečnosti veliká. Vydechnutí kolem mu napovědělo, že stejně to připadá i ostatním.

Ta věc byla jako létající hora, ohromný klín z oceli a keramitu, vedle které vypadal Hromový jestřáb jako trpaslík, stejně jako vedle velryby vypadá střevle. Když se blížili, Hvězdný vlk si všiml, že se ježí mocnými zbraněmi. Z boku trčely mohutné střelecké věže a palebná stanoviště. Imperiální orel nakreslený na boku d'olíkatém od meteoritů byl téměř tisíc kroků dlouhý. Pod ním byl imperiálním

středověkým písmem nápis Světlo pravdy. Ragnar si domyslel, že je to jméno lodi. Nikdy dříve neviděl žádné dílo člověka, jež by vzbuzovalo dojem tak obrovské síly jako tato hvězdná loď. Srdce se mu rozbušilo rychleji při pomyslení, že tohle je práce pouhých smrtelníků, a potichu si mumlal krátké dobrořečení Císaři lidstva.

Menší loď se vznášela u behemota. Přibližovala se a letěla jako hejna drobných rybek obklopujících kosatku. Ragnar s úžasem sledoval, jak jejich ubíhající světla ve tmě blikají jako spousta padajících hvězd. Viděl, že se i ostatní naklánějí a dívají se ohromeně také - všichni, tedy až na dva inkvizitory a seržanta Hakona, kteří vypadali znuděně a nevzrušeně jako lidé, co už takové divy zažili miliónkrát. Jejich pach Ragnarovi řekl, že je to pravda; skutečně to zažili.

Hromový jestřáb se začal pomalu otáčet kolem své osy. Velká hvězdná loď jim zvolna zmizela z dohledu a opět ji nahradil nekonečný oceán hvězd. Zazvonil varovný zvonek, aby oznámil nadcházející přilet k cíli. Pocit tíhy se vrátil. Zatímco zpomalovali, měl Ragnar pocit, jako by ho do sedadla tiskla velká silná ruka.

Pod nimi byly opět vidět boky lodi jako planina z kovu a keramitu, z níž se zvedaly střelecké věže, roury a mříže. Zamrkala varovná světla, když se otáčeli tak, aby přistáli rovně na povrch hvězdné lodi. Z trysek vyrazily proudy plynu, jež vytvořily v mrazivém vesmíru vznášející se ledové krystalky. Ragnar si ze základního výcviku vzpomínal, že je tu taková zima, v níž by člověk bez ochrany zmrzl během několika málo sekund. Až dosud o tom nikdy neuvažoval. Najednou byl rád, že má tělo skryté ve starodávné zbroji.

Hromový jestřáb nyní prováděl poslední přiblížení. Na chvíli celý potemněl, když vletěli do obrovské kovové jeskyně v boku lodi. Ragnara to vymrštilo vpřed. Při dosednutí lodi zůstal na místě jen díky bezpečnostním pásům. Vibrace probíhající Hromovým jestřábem mu napověděly, že se někde zavírají mohutné vzduchotěsné dveře. Podíval se skrz silný průzor a viděl, že všude kolem stoupají výpary jako mlha a na bocích lodě se srážejí skvrny jinovatky. Do přistávacího doku vháněly vzduch, proto boky lodě zamrzaly, neboť právě teď byly mnohem chladnější než ledové kry na Fenrisu.

Zazněl další zvonek. Ohlásil, že vše je v pořádku a zabezpečeno pro vylodění bez ochrany. Vzduchotěsný uzávěr dveří se se zasvištěním otevřel, a tak Ragnar poprvé ucítil podivný sterilní pach vnitřku hvězdné lodi. Zachytil závan tisíců cizích vůní, které nedokázal úplně zařadit, smíšený s pachem strojího oleje, technických maziv a očištného kadidla. Slyšel hlasy, bzučení neviditelných strojů a neustálé hučení recyklátorů, které vháněly vzduch okolo lodi, a přitom jej čistily. Uvědomil si, že nyní žije v naprosto odděleném, soběstačném světě, vznášejícím se volně ve vesmíru, připraveném letět kamkoli, kam inkvizitoři poručí.

Najednou se cítil strašně daleko od domova.

Při výstupu z lodě je přivítali vojáci. Byli oblečení v černých uniformách podobných těm, které nosila Císařská garda, ale s pečeti inkvizice. Ragnar věděl, že tohle jsou gardisté přidělení po dobu mise do inkvizitorových služeb. I když stáli v přesně vyrovnaných řadách, neudělali na něj dojem. Jako mladý člen Hvězdné pěchoty měl vrozené pohrdání menšími bojovníky ještě neztlumené zkušenostmi z boje s nimi. Ragnarovu pozornost nepřitahovali tito muži ani jejich vůdci, ale postava tyčící se v jejich čele, která čekala, aby přivítala Sternberga a Isaan.

Byl to velký muž, ještě větší než seržant Hakon, který byl mohutný i podle měřítek Hvězdné pěchoty. Byl oblečen v uniformě v inkvizitorské černi, která mu padla jako rukavice na ruku. Vysoké kožené boty obepínaly silná lýtka. Hlavu měl odhalenou a hladce vyholenou. Jeho nos byl zahnutý jako orlí zobák. Rty měl tenké a kruté. Vyhublému fanatickému obličejí dominovaly černé oči. Díval se na Hvězdnou pěchotu s respektem, ale beze strachu.

„Inkvizitore Sternbergu, jsme rádi, že jste se vrátil. I vy, inkvizitorko Isaan.“ Hlas měl dunivý a silný, i když v něm zazníval chlad, který by Ragnara mrazil, kdyby byl něčím jiným než Hvězdným vlkem. Byl to hlas muže zvyklého rozkazovat. Podle jeho autority by Ragnar řekl, že již hřměl na tisíce bojišťích.

Muži chyběla levá ruka, kterou nepochybně ztratil v boji, a nahrazoval ji mechanický kovový spár. Pistoli a rotomeč měl zavěšené u pasu na širokém opasku. Na hlavě měl zasazené tři čestné ozdobné hřeby podobné těm, které nosila elita Hvězdné pěchoty, vedle vytetovaného znaku inkvizice. Tohle je

očividně člověk, který bere své povinnosti a loajalitu vážně, pomyslel si Ragnar.

„Jsme rádi, že jsme zpět, veliteli Gule," pronesl Sternberg, když s Isaan opláceli Gulův pozdrav a udeřili se pravou pěstí do pancíře přímo nad srdcem. „Mohu vám představit seržanta Hakona a jeho smečku Krvavých spárů? Jsou našimi hosty na palubě Světla pravdy a čestnou stráží našeho velmi zvláštního nákladu."

„Takže vaše mise byla úspěšná, lorde inkvizitore?" zeptal se Gul. Bílé zuby se mu zablýskly. Vedle opálené kůže vypadaly ještě bělejší. Ragnar zachytil mužův pach. Byla v něm dychtivost a vzrušení - a něco jiného, nějaký znervózňující podtón, který nedokázal přesně určit. To bylo samo o sobě znepokojující, protože jako Hvězdný vlk se naučil bezvýhradně věřit svým smyslům. Navzdory sobě samotnému se mu dřívější předtuchy ohledně inkvizitorů vrátily s dvojnásobnou silou. Uvažoval, jestli má o nich říct ostatním. Snad až budou sami.

„Máme to, co jsme šli hledat, a jsme na stopě dalších věcí, po nichž pátráme."

„Modlím se k Císaři, aby to bylo brzy," řekl Gul. „Musíme najít odpověď dříve, než mor zničí náš domovský svět."

„Sdílím vaše modlitby, veliteli," řekl Sternberg.

Zdálo se, že pro Gula je to stejně osobní záležitost jako pro oba inkvizitory. To nemuselo být překvapující, protože byl velitelem tělesné stráže inkvizitorů a Aerijs byl jejich domovský svět. Přesto velitelův pach stíral něco z dřívějšího příznivého dojmu, jaký ten muž dělal. Ragnar se rozhodl, že veliteli Gulovi nebude úplně věřit.

Ani pohledy, které vojáci vrhali na Krvavé spáry, nebyly zrovna uklidňující. Ragnar tu vycítil nepřátelství - ne že by ho to příliš trápilo. Mohla to prostě být žárlivost elitní jednotky nebo rozmrzelost, že Krvavé spáry jsou tady, aby plnili povinnost, která by měla podle práva náležet jim. Ragnar věděl, že tohle rozhodne až čas.

„Odvedu vaše muže do jejich ubikací, seržante Hakone." V hlase, který Gul použil směrem k Hvězdnému vlkovi, byla úcta a zdvořilost. Hakon přikývl a sklonil se, aby zvedl jednou rukou těžkou skříňku s talismanem.

„Mám rozkaz nepouštět to z dohledu," řekl a pohlédl přímo na inkvizitora Sternberga.

„Samozřejmě, příteli," pronesl inkvizitor konejšivě. Ragnar se zachvěl. Nyní byli na inkvizitorově lodi, obklopeni jeho vojáky. Bylo jich šest, zatímco Sternbergových vojáků bylo na tisíc. Ať už jsou Hvězdní pěšáci, nebo ne, nemohli se postavit všem. Bez ohledu na to, jestli Hakon měl talisman u sebe, nebo ne, inkvizitor jej má bezpečně ve svém vlastnictví, kdykoli ho bude chtít.

„Mají to dobře zařízené, ti zatracení inkvizitoři, co?" zamumlal Sven neuctivě, když strčil hlavu do dveří Ragnarovy kajuty. Ragnar cítil, že není tak nespokojený, jak to znělo. Když se rozhlédl po jejich ubytování, tak ani on nebyl. Ve srovnání s celami v Tesáku byly tyto kajuty jasně luxusnější. Ne že by je měl moc s čím srovnávat, ale Ragnar si domyslel, že jsou luxusní ve srovnání s téměř čímkoli.

Tato místnost byla velická, dvacet krát čtyřicet kroků s vysokým stropem. Každý Hvězdný vlk dostal přidělenou podobnou. Podlaha byla z lesklého vykládaného mramoru, pokrytá silným, nezvykle tkaným kobercem. Závěsy na dřevem obložených stěnách byly přepychové stejně jako koberce. Křesla byla z měkké vycpávané kůže, nábytek z jemného dřeva a slonoviny. Byla tam televizní obrazovka vestavěná do zrcadla, které stálo na složité vyřezávaném podstavci. Na zdech visely obrazy neznámých krajín. Jediným vodítkem k tomu, že jsou na hvězdné lodi, byl průzor uprostřed jedné stěny, kterým byly vidět hvězdy v nekonečné černi vesmíru.

„Honosné," souhlasil Ragnar a ostražitě se rozhlédl. „Jedna z nejhezčích podzemních cel, jaké kdy byly postaveny," řekl bych."

Sven si s ním vyměnil pohled. Ragnar by řekl, že jeho spolubojovník Krvavý spár s ním sdílí tytéž pocity týkající se tohoto místa. Viděl, jak Sven studoval rozmístění, když sem vešli. Jediným viditelným vchodem do každé kajuty byl ten, který vedl do společné středové jídelny. Odsud byly jen dva východy - jeden na severním konci a druhý na jižním. Daly se snadno ubránit, ale bylo stejně snadné je uzavřít uvnitř. Ve skutečnosti mohly být velké pancéřové dveře, kterými se vcházelo do jídelní haly, jednoduše zavařeny. Ne že by to bylo potřeba, pomyslel si Ragnar. Pochyboval, že by kterákoli zbraň z těch, co

měly Krvavé spáry v současnosti u sebe, je dokázala zdolat, kdyby je prostě zamkli a dali tam mříž. Tyhle pancéřové dveře musí být alespoň píd' silné.

„Říkat něco takového nahlas nemusí být příliš moudré," řekl Nils tiše, když vešel do dveří. Rozhlédl se a pískl. „Vidím, že máš okno. Stěny mají uši. Nezapomeň, že je to loď inkvizitorů."

„Co tím chceš říct?" zeptal se Ragnar, i když si to dokázal domyslet.

„Seržant Hakon říká, že tyhle kajuty používají pro důležité hosty—"

„To my zatraceně jsme," řekl Sven.

„A důležité vězně," dokončil Nils. Ragnar to okamžitě pochopil. Chápal, jak je pro inkvizici užitečné slyšet cokoli, co se tady děje. Většina lidí by před nimi samozřejmě z opatrnosti otevřeně nepromluvila, ale jeden nikdy neví...

„Samozřejmě jsme čestnými hosty," řekl. „A nemáme co skrývat."

„To je zatraceně pravda," připustil Sven. Praštil se do hrudi a říhl.

„Samozřejmě, aby nám rozuměli, museli by umět mluvit fenrisky."

„Hakon říká, že některé staré stroje dokážou přeložit jakýkoli jazyk."

„To bych rád věděl, proč vám starý Hakon něco takového říká," poznamenal Sven.

Ragnar to samozřejmě věděl. Hakon byl také obezřelý ohledně toho, co by se tu mohlo stát, a chtěl, aby byli ve střehu.

„Tohle není loď, ale zatracené město," zamumlal Sven a mrzutě se rozhlédl. Ragnar se kysele ušklíbl. Sven si stěžoval od chvíle, kdy je seržant Hakon poslal, aby posbírali dojmy z hvězdné lodi. Oba cháпали, co seržant ve skutečnosti říká - zjistěte, jaké je rozložení sil.

Ragnar věděl, i co chce Sven říct. Procházeli zdánlivě nekonečnými kovovými chodbami a kajutami už celé hodiny. Ztratili pojem o počtu lidí, které viděli. Posádka tohoto plavidla se musí počítat na tisíce, pomyslel si. Velké otevřené náměstí, na němž teď stáli, bylo plné lidí plahočících se pryč na velkých záhadných strojích. Páchlo strojním olejem, recyklovaným vzduchem a vyčichlým strachem. Ragnarovi připomínalo město Železných pánů na Fenrisu, ale tohle bylo mnohem větší. Když se na některé lidi podíval, všiml si, že jsou přikováni řetězy ke svým strojům. Rozhlédl se a všiml si muže v ozdobné uniformě lodního důstojníka. Šel se za ním zeptat proč.

Důstojník byl vysoký muž s tmavými vlasy pod placatou čepicí, ale s nepřírozeně bledým obličejem. Vypadal, že strávil celý život v setmělé velké hvězdné lodi bez přirozeného světla. Když mluvil, mračil se. „Sezónní dělníci. Nucené práce. Většinou je to špinavá lůza, pane. Kriminálníci odsouzení k práci na lodi. Menší zrádci, kteří Impériu splácejí dluh za svůj zločin. Většina z nich bude sloužit dvacet pět standardních let. Pokud budou žít tak dlouho. Je to těžký život. A stávají se nehody."

Ragnar zvažoval mužova slova, když se díval na hubené vyhladovělé trosky s okovy a řetězy na nohou, připoutané ke strojům, které obsluhovaly. Celý život se nemohou pohnout víc než dva kroky. Kdyby tu měl být, asi by se zbláznil. Nebo se snažil utéct.

Zdálo se, že mu důstojník čte myšlenky. „Takhle je obtížné se vzbouřit. Je obtížné komunikovat s kýmkoli kromě těch, co pracují na týchž strojích. Pokud budou zpupní, nedostanou jídlo, dokud se neuklidní. Neplývejte na ně sympatiemi, pane. Jsou to zločinci a dostali to, co si zaslouží."

Ragnar si nebyl jistý, jestli si tohle zaslouží kdokoli, ale byl zticha. „Jakmile si odslouží trest, mohou odejít z lodi?"

„Ne, pane. Ale mohou se po ní volně pohybovat," odpověděl muž s úšklebkem. „Pokud samozřejmě dodržují pravidla a dělají, co je jim řečeno. Většina lidí tu je na celý život. Je to vězení i hvězdná loď."

„Takže tady musí být spousta zoufalců."

„Brzy se naučí, jak Císaři sloužit ochotně. Vědí, co se stane, pokud tomu tak nebude."

Ragnar očekával, že mu řekne proč. Nezklamal se.

„Mohou být zbičováni, spoutáni nebo být předmětem experimentů na strojích, které tu inkvizitoři mají. Pokud jsou nenapravitelní, jdou na procházku."

„Na procházku?" zeptal se Ragnar zmateně.

„Vzduchovou propustí. Bez skafandru."

Ragnar si nebyl jistý, že se mu líbí požitek, s nímž to důstojník říkal, ani to, jak si ho prohlížel, jako by

hledal určitou reakci na svá tvrdá slova. Bez dalšího komentáře odešel a Sven ho následoval. Ale důstojníková slova šla s nimi. Tahle loď byla vězení. Byla navržena tak, aby z ní nebylo úniku. Ani pro Hvězdné pěšáky.

Ragnar a Sven šli dál velkou lodí. Zdálo se, že je téměř stejně rozlehlá jako Tesák, nekonečný labyrint kovových chodeb, syčícího potrubí, ventilátorů, pachtících se strojů a lidí. Ragnarův dřívější strach, že by mohli být vězni, se ukázal být neopodstatněný. Nikdo je neomezoval v pohybu. Nikdo jim nezakazoval kamkoliv jít. Pokud mohl říct, nikdo je nesledoval. Napjal své bystré smysly co nejvíc, aby to zjistil. Nebyli hlídáni a mohli jít, kam chtěli. Samozřejmě bylo pravděpodobné, že inkvizitoři měli jiné prostředky, jak zjistit, kde jsou, pokud by chtěli, a z lodi neexistovala žádná cesta ven, když Hromový jestřáb odletěl - pokud by nepřistoupili k drastickému kroku obsazení jednoho raketoplánu. Ale zase - uměl někdo z nich s ním létat?

Sternberg prohlásil, že na jeho lodi je teleport. Pokud to byla pravda, bylo to znamení úcty, jakou inkvizitor požíval. Taková zařízení byla vzácná a drahá, stejně jako náladová. Používaly je jen skupiny Terminátorů z kapitul Hvězdné pěchoty, a to jen během misí nejvyšší důležitosti a naléhavosti. Tato prastará mystická zařízení umožňovala meziprostorový přesun nákladu a malých skupinek, aniž by bylo nutné vstoupit do vesmíru, jak Ragnarovi říkaly znalosti uložené v jeho hlavě. Možná by toto zařízení mohlo být cestou ven z lodi, pokud by to bylo časem potřeba. Pokud znáte rituál na vyvolání jeho moci. Pokud by dokázali najít místnost, kde se nachází. Pokud... Ragnar zjistil, že uvažuje, proč tráví tolik času plánováním útěku. Opravdu ho to tady tolik zneklidňovalo? Nedokázal na to odpovědět, ale instinkty mu říkaly, že je právem na pozoru.

Ragnar tu myšlenku zaplašil. Proč takhle vůbec uvažuje? Inkvizice nebyla jeho nepřítelem. Její členové sloužili Císaři stejně jako on. Měli důvěru Velkého vlka. Byli to čestní lidé. Možná je jen nervózní z toho, že je tady na lodi jako v pasti, že se vydal na nedozírnou cestu, daleko od Tesáku a svého světa. Loď mu v mnoha ohledech připomínala Tesák. Ale Tesák byl zakotven na dobré pevné skále Fenrisu. Tahle loď nebyla ukotvena k ničemu. Vznášela se ve vzduchoprázdňě nicotě vesmíru. Pokud by určité důležité systémy selhaly, všichni by tu zemřeli. Jeho zbroj dokáže recyklovat kyslík a odpadní látky, udržet ho naživu celé týdny, pokud je to třeba, ale nedokáže to donekonečna. Odsud by se domů dostat nedokázal. Byli příliš daleko na nebezpečném moři a v dohledu nebyla žádná země.

Oblast, kterou se Svenem procházeli, byla prakticky prázdná. Světél tu bylo málo a daleko od sebe. Byla to klenutá jeskyně, skladiště různých věcí. Mohutné bedny s pečeti dvouhlavého císařského orla byly narovnané téměř až ke stropu. Velicí švábi prchali do stínů. Z tmavých koutů vyhlížely krysy se lstivými očima. Ragnar cítil jejich výkaly a odporný, pižmový pach. Neměl krysy rád.

V dálce slyšel přecházet lidi. Nebyli to vězni. Mohli přicházet a odcházet, jak chtěli. Buď to byli bývalí otroci, nebo důstojníci, nebo spíš patřili ke skutečné posádce, trénovaným cestovatelům mezi hvězdami, než k odsouzeným vězňům inkvizice. Ragnar se Svenem procházeli uličkami. Slyšel, jak se muži blíží. Zdálo se, že jejich cesty se sbíhají. Ragnara to příliš nezajímalo. Rád by potkal pár poutníků mezi hvězdami a promluvil si s nimi. Chtěl porozumět lodi - jak funguje, jak je posádka organizována, prostě všechno. Možná až si najde čas, měl by si o tom promluvit s inkvizitory. Pokud by s ním teď mluvili. Koneckonců, je to jejich loď. Mají tu možná důležité povinnosti, které nemohou zanedbávat.

Hvězdní vlci se vynořili v prostoru osvětleném jasněji než zbytek skladiště. Pracovali tu muži na velkých lešeních a přesouvali bedny, jako když mravenci nosí kameny. To musí být potraviny, myslel si Ragnar, nebo části strojů, nebo něco jiného, dodal v duchu. Najednou si uvědomil, že nemá tušení, co by to mohlo být. Fungování lodi bylo pro něho skutečně záhadou.

Blízko něj v přízemní části byla skupinka mužů. Pracovali s rumpálem, který spouštěl z lešení malou plošinku, na níž stály bedny, až na podlahu. Další skupina drsně vyhlížejících mužů dohlížela na práci. Jakmile se objevili dva Hvězdní vlci, jeden z mužů vzhledl. Ragnar v něm vycítil napětí. Ten muž byl připraven provést něco násilného. Svenův postoj Ragnarovi napověděl, že si toho druhý Krvavý spár všiml také. Navzdory tomu, co věděl, se Ragnar donutil vypadat uvolněně, i když byl připraven reagovat během úderu srdce.

„Co to tady máme?“ zeptal se muž. Měl na sobě uniformu, která ho označovala jako člena hlavní

posádky lodi. Nemá pistoli ani není jinak viditelně ozbrojen, ale těžké páčidlo, které drží v ruce, by bylo adekvátní náhradou, pomyslel si Ragnar. „Císařovi vyvolení. Posvátná Hvězdná pěchota, co?“

Tón byl urážlivý, ale Ragnar u muže vyčítal i strach. Zintenzivněl ve chvíli, kdy pronesl ‚Hvězdná pěchota‘. Zdálo se, že je předchází pověst Císařovy elity.

„Zdravím tě. Jsme pyšní, že jsme Hvězdní vlci,“ pronesl Ragnar konejšivě středověkým jazykem. Cítil, že se i další členové skupiny připravují k boji. Nebyl si úplně jistý proč, ale jejich nevraživost byla téměř hmatatelná. A tihle muži měli všichni v ruce páčidla.

„A na to zatraceně nezapomínejte,“ dodal Sven bojovně.

Ragnar sebou v duchu trhl. Takt a diplomacie nebyly uměním, v němž by Sven vynikal. Jeho tón muže kolem ještě víc popudil. Co se tu, u Russa, děje?

„Drzá štěňata, co?“ řekl vůdce skupinky. „Možná bychom z vás mohli tu drzost vytlouct.“

„Tak to si můžete zatraceně zkusit,“ řekl Sven, který se vůbec nezabýval poměrem sil. Ragnar věděl, že jeho sebedůvěra je oprávněná. Tohle byli jen muži s páčidly. On a Sven patřili k Hvězdné pěchotě a měli bolterové pistole.

„Velká slova, když jsi ozbrojený pistolí,“ ušklíbl se důstojník.

„Na to, abych se vypořádal s takovým švábem, jako jsi ty, ji nepotřebuji,“ řekl Sven. „Ani na tučt těch tvých zlatíček. Ragnare, kdybys na chvíli ustoupil stranou, dal bych těmto otrokům lekci.“

Aritmetika také není uměním, které by Svenovi něco říkalo, všiml si Ragnar. Přesto musel obdivovat Svenův styl. Počet nepřátel ho nijak neděsil.

„Arogantní fracku!“ posmíval se další voják. Byl to rozložitý, zvíře připomínající muž. Přes opálený obličej se mu táhla bílá jizva. Ragnar měl dost zkušeností se zraněními, aby poznal jizvu od nože. Najednou v sobě ucítil příliv zuřivosti, jak se bestie v něm snažila osvobodit. Proč se je tihle muži tak usilovně snažili vyprovokovat? Určitě museli vědět, že v souboji nemají šanci.

Možná proto, že se tak soustředil na vysmívající se vojáky, nezaregistroval hlavní hrozbu, dokud nebylo skoro pozdě. Varovalo ho jen zasvištění vzduchu a stín narůstající na zemi. To stačilo. Jak uskakoval stranou, strhl Svena s sebou. Zároveň vzhlédl a uviděl padající bednu, kterou na ně dva vojáci shodili. Ragnarův vztek se změnil v zuřivost. Tihle muži musí být potrestáni. Bedna se roztrhla na podlaze. Všude létaly třísky dřeva a na podlahu se vykutálely stříbřité plechovky s proviantem.

Když muži viděli, že jejich léčka selhala, demonstrativně sevřeli páčidla nebo ošklivě zahnuté ostré háky. Měli je na práci s nákladem, ale ostré hroty vypadaly, že by dokázaly prorazit i keramit.

Idioti! pomyslel si Ragnar. No, brzy dostanou lekci.

Vrhl se vpřed. Ani nevytáhl pistoli. Není třeba plýtvat vzácnými střelami na takovou chamrad'. Pravou pěstí švihl po Zjizvené tváři. Síla úderu, hnaná Ragnarovými zesílenými svaly a servomotory zbroje, muži roztrhla nos. Rváč odletěl, jako by do něho udeřilo beranidlo. Padající tělo narazilo do mužů za ním a porazilo je. Ragnar jednoho z nich popadl a bez námahy ho zvedl nad hlavu. Mužův chabý odpor proti nelidské fyzické síle Hvězdného vlka nebyl nic platný. Ragnar jej odhodil na hromadu jeho společníků, až mu vyrazil dech. Sven proběhl kolem Ragnara k hromadě a mlátil obrněnými pěstmi nalevo napravo. Každým úderem srazil dalšího muže. Bylo to jako sledovat větrnou smršť v ječmenném poli; posádka neměla vůbec žádnou šanci. Sven se pohyboval tak rychle, až Ragnar pochyboval, že někdo jiný než on dokáže jeho pohyb sledovat. Pouze jeho bystré smysly mu dovolily vidět víc než jen šmouhu.

Praskaly kosti. Tekla krev. Muži padali jako kuželky. Ragnar se rozhlédl kolem sebe. Všiml si, že další členové posádky sebrali řetězy z výtahu a hnání spíš odvahou než rozumem se vrhli do vřavy. Ragnar zavřel, až bylo vidět tesáky, a vyrazil bojovné zavytí. Ten zvuk jednoho muže tak šokoval, že odhodil řetěz a padl na zem. Podle toho, že sebou plácal jako ryba vytažená na břeh, Ragnar soudil, že si zřejmě zlomil páteř. Jeho řev svědčil o strašné agonii.

Ragnara překvapilo, že jeho bolest nepřesvědčila ostatní, aby si uvědomili svou hloupost a utekli. Naopak, zdálo se, že se vrhají do útoku s dvojnásobnou zuřivostí. Ragnar uhnul hlavou před páčidlem a vytrhl ho jeho majiteli z ruky, jako když dospělý bere dítěti klacík. Na chvíli zauvažoval, že ho použije jako zbraň proti útočníkovi, ale pak jej opovržlivě odhodil stranou. Zarazilo se do dřevěného boku bedny a s vibrováním v ní zůstalo třet.

Muž Ragnara kopl. Jeho noha narazila s křupnutím kostí do Ragnarova pancéřovaného boku. Muž

zaječel bolestí. Ragnarův úder ho umlčel. Rvác padl na zem; ústa měl plná krve a rozbitých zubů. Ragnar se rozhlédl a s jistým zadostiučiněním si všiml, že Sven už vyřídil zbytek útočníků. Uniformovaného vůdce držel za krk a jednou rukou jej lehce přidržoval na délku paže od sebe. Tomu se kývaly nohy asi krok nad podlahou.

Ragnar slyšel, jak nějací muži seskočili shora za něho a otočil se čelem k nové hrozbě. Viděl, že jich je jenom pět, a tak se s vytím vrhl mezi ně. Nataženými rukama sevřel paže dvou útočníků. Stiskl prsty a cítil, jak křehké lidské kosti praskají. Kopancem pravou nohou odhodil dalšího muže o deset kroků. Muž ošklivě narazil do dřevěné bedny a sesul se k zemi.

Když zbývající dva útočníci zhodnotili situaci, dali se na útěk. Ragnar to ale nehodlal připustit. Skočil a chytil je za krk. Pak jim udeřil hlavami o sebe. Oba mu se mu v bezvědomí složili k nohám. Ragnar se podíval na Svena. Ten zatím upustil omráčené tělo vůdce skupinky a kysele se na Ragnara podíval.

„S takovou bandou si člověk moc boje neužije, co?“

„Nemám na zbroji ani škrábanec.“

„No, mně ji zaneřádili!“

„Jak?“

„Pitomě na ni krváceli, Russ je zatrat'! Teď ji budu muset pořádně vyčistit.“

„Dva muži mrtví! Čtrnáct mužů v nemocnici. Pět v kritickém stavu a čtyři na delší dobu pro zranění neschopni práce. Co mi o tom řeknete?“ otázal se velitel Gul tónem, který nepřipouštěl výmluvy.

„Myslel jsem, že jsme jich zabili víc. Asi jsme změkli,“ řekl Sven arogantně a rozhlédl se po velitelově spartánské kajutě, jako by obdivoval výzdobu. Gulův tón ho očividně nezajímal. „Ale příště se zlepšíme, pokud to zkusí znovu a opět nás přepadnou.“

„Vy říkáte, že na vás zaútočili?“

„Naznačujete, že jsme nějak pochybili?“ vrátil mu to Ragnar. „Urazili nás a pak se pár jejich kamarádů snažilo shodit nám na hlavu bednu s plechovkami masa.“

Gul si bojiště osobně prohlédl. Vypadal už trochu klidněji a rozevřel pěsti. „Někteří členové posádky jsou trochu popudliví, to je pravda. Jedna pracovní skupina nemá ráda druhou, natož cizince. Mohlo by dojít k dalším útokům. Možná by bylo lepší, kdybyste se propříště zdržovali ve svých ubikacích, pokud si vás nevyžádají.“

Takže tohle byl důvod pro to představení? pomyslel si Ragnar. Podezření ohledně lodi i její posádky se mu vrátilo s dvojnásobnou silou.

PĚT

Ragnar se tvářil znepokojeně. Jako součást čestné gardy talismanu byl nucen být tady, ale přál si, aby tomu tak nebylo. Magie, i když magie prováděná ve službách Impéria, ho silně zneklidňovala. Nemusel se rozhlížet, aby věděl, že jeho bratři-spolubojovníci si myslí totéž. Jejich pach mu řekl vše, co potřeboval vědět o jejich názoru na tu záležitost.

Tato místnost se nacházela hluboko ve skrytém srdci Světla pravdy. Všude kolem byly silné ocelové přepážky. Dveře byly zapečetěny a světla potměnělá. Opojný pach narkotického kadidla naplňoval vzduch, až se z toho Ragnarovi točila hlava, dokud si tělo na přítomnost drogy nezvyklo. Podlahu tvořil holý kov. Uprostřed byl posvátnými solemi a inkousty namalován dvojité kruh. Mezi vnějším a vnitřním kruhem byly nakresleny různé symboly zasvěcené Císaři a inkvizici. Z přesného středu kruhu vycházely série čar. Ragnar nevěděl proč, ale nějak tušil, že to, kam čáry vedou, je důležité. Na konci každé čáry stálo žhavé bronzové ohřívadlo - zdroj kadidla.

A v místě, kde se čáry sbíhaly, seděla na studené ocelové podlaze se zkříženými nohama inkvizitorka Karah Isaan. Až na talisman, který jí visel na krku, byla nahá. Ragnar viděl bělavé jizvy na tmavé opálené kůži. Odznaky cti z minulých bojů, domyslel si. Žena dýchala zhluboka a rytmicky. Sbírala síly na pokus

o psychometrické zjištění polohy další části amuletu. Ragnar před časem zaslechl, jak o tom Sternberg diskutuje s Hakonem. Mezi jednotlivými částmi amuletu bylo zřejmě nějaké psychické spojení, což mohlo být použito pro zjištění jejich přesné vzájemné pozice. Ragnar si nebyl zcela jistý, jak to funguje, protože psykeři a jejich umění pro něho byli naprostou záhadou.

Kolem kruhu stáli seržant Hakon s Krvavými spáry a inkvizitor Sternberg. Všichni zachmuřeně sledovali, jak Isaan provádí rituál. Ragnar vycítil Sternbergovo vzrušení. Lov opět pokračoval. Právě se chystali udělat další krok vpřed na cestě záchranu jeho světa od moru.

Inkvizitorka Isaan začala recitovat středověkým imperiálním jazykem. Vznosný jazyk prastarých psykerských litaní se jí bez přerušování linul z úst. Rytmus dodával slovům moc, hlas jí zněl hlouběji a zvučněji, jako by skrz ni mluvilo ještě něco jiného. Což bylo docela dobře možné, jak Ragnar věděl. Psykeři měli notorické sklony k posedlosti démony. Proto byla většina z nich duší připoutána k Císaři nebo přivedena k jeho Zlatému trůnu jako podpora. Ragnar předpokládal, že inkvizice má způsoby, jak hlídat a chránit své psykery, jen doufal, že jsou stejně efektivní jako ty, které používají Runoví kněží v Tesáku.

Domýšlel se, že smyslem kruhu a posvátných symbolů je ochrana. Byly navrženy tak, aby chránily psykera během rituálu před škodlivými vnějšími vlivy. Ragnar obrátil pozornost zpět ke svým modlitbám. Inkvizitorka jim nařídila, aby se při rituálu mlčky modlili, protože pak nebudou do jejich myšlenek vstupovat žádné nepřátelské vlivy. Ragnar si nebyl jistý, co tím myslela, ale rozhodl se nic neriskovat. Vroucně se modlil k Russovi a Císaři, aby je chránili a vedli psykerku při jejím úkolu.

Najednou se Ragnarovi zjezily chloupky na krku a měl pocit, že teplota o několik stupňů poklesla. Otevřela se mu ústa jakoby v nedobrovolném zavrčení. Vycítil přítomnost něčeho nezvaného. V okolním vzduchu praskaly podivné energie, neviditelné, ale přesto citelně přítomné. Vzduch páchl jakoby spáleným kovem. Podíval se na Karah Isaan. Nejdřív nevěřil vlastním očím — opravdu má kolem hlavy slabou záři? Možná. Ne, určitě. Zatímco zíral a zapomněl na modlitby, záře jasněla, až se z ní stal mihotavý kruh jantarového světla, který stále sílil a byl jasnější a jasnější, až zastínil matné světlo v místnosti a všechny pohledy se zaměřily na inkvizitorku.

Krátce zastřižené vlasy se jí pomalu vlnily jakoby ve vánku, přestože se v uzavřené místnosti vzduch ani nehnul. Když otevřela oči, Ragnar v nich uviděl nepřírozené světlo. Zorničky jí zářily jako dvě malá sluníčka, jako by se staly součástí binárního systému uvnitř její hlavy, který vytvářel tu svatozář. Pomalu zvedala drobné hnědé ruce, dokud mezi nimi nesvírala talisman. Ten také začal zvolna zářit; světlo aury se zachytilo na tisíci ploškách drahokamu a rozdělilo se na miliony bodů, lámajících světlo na všem v místnosti. Ragnar viděl světelné paprsky tančící na obličejích svých kamarádů. Některé mu přistály na hrudníku jako tajemné červené tečky namířeného laseru. Při tom pomyšlení se lehce zachvěl a obrátil pozornost opět k modlitbám.

Odřikávání pokračovalo. Ragnar to fascinovaně sledoval. Ženě se začala řinout z úst mlha - kroutící se opar, který světélkoval, třpytil se a točil kolem ní. Pak začal získávat konkrétní tvary jako obrazy promítnuté holosférou. Ragnar viděl nějaký svět zářící proti chladné hloubce vesmíru. Viděl modré oceány, bílé mraky a zelené džungle.

Zatím se bizarní scéna promítnutá do vzduchu změnila. Jako by dopadli z vesmíru na povrch světa. Objevil se před nimi jeden kontinent. Klesli blíž k nekonečnému moři zeleně. Závratná rychlost postupu se zpomalila. Ragnar viděl mohutné stromy a téměř stejně velké jasně barevné květiny. Obrovský hmyz. Podivná zvířata. Veliký kamenný chrám ve tvaru stupňovité pyramidy, pokrytý podivnými zvětralými rytinami humanoidních tváří. Ve výhledu jim narostly popínavé rostliny a lišejníky. Ragnar se oťrásl, protože ve vzduchu cítil přítomnost něčeho nepřátelského. Uvažoval o démonech a modlil se ještě horlivěji. Teplota v místnosti nyní rychle klesala a zápach spáleniště smíšený s kadidlem byl odporný.

Obraz se ještě zvětšil; prošli jako duch stěnami pyramidy do tajné místnosti v jejím středu. Na oltáři, o který pečovali kněží ve smaragdovém šatu, leželo dvojče amuletu, který se leskl Karah Isaan na hrdle - až na to, že kámen byl zelený a vypadal trochu menší. Ragnar věděl, že tohle je to, co hledají.

V místnosti se ještě víc ochladilo. Ragnarovi vycházela z úst pára. Zdálo se, že mu na zbroji kondenzují a pak mrznou chuchvalce mlhy. Patřil k Hvězdné pěchotě a jeho zbroj byla navržena tak, aby přežil i v mnohem extrémnější teplotě, ale přesto cítil ten rozdíl. Pocit přítomnosti zla zesílil a obraz se opět změnil -

vířil, kondenzoval, až se z něj stala velká hlava se zelenou kůží. Zlomyslné žluté oči si prohlížely všechny v místnosti. Z kožnatých rtů trčely mohutné špičáky. Přes čelo se táhla výrazná jizva až k levému oku, pokračovala k ústům a končila na pravé straně brady. Jako by ji někdo hrubě sešil silným provázkem a ten tam pak zůstal. Ragnar se díval, jak to stvoření otevřelo ústa a vztekle zařvalo. Ozvěna toho vzdáleného řevu jako by mu zněla v hlavě. Slova byla v jiném jazyce, než byl jeho vlastní, ale přesto rozuměl významu.

Přijďte sem a zemřete! Do posledního!

Vize zmizela. Ozval se bolestivý výkřik. Závan větru vycházejícího odněkud zhasl všechna ohřívadla a světla zablikala. Na okamžik se místnost ponořila do tmy hlubší než smrt.

* * *

Inkvizitorka Isaan se chvěla. Nyní byla zabalená v Sternbergově plášti, ale v kovové místnosti bylo stále chladno. Pocit přítomnosti brutálního zla se vznášel všude kolem, což nutilo Ragnara hledat prsty pažbu pistole.

„To byl ork," mumlal Sven. Ragnar pomalu přikývl. Vzpomínal si na popis i zobrazení těchto tvorů, které mu nahustily do hlavy výukové stroje v Tesáku. Byla to rasa bojovníků, divošská, zvířecí a zlomyslná, naprosto nesmiřitelná. Neúnavně bojovali o dobytí a zotročení každého světa, na který vkročili.

Sternberg významně hleděl na Karah Isaan s fanatickým leskem v očích. „Byla tvá výprava ve vizích úspěšná?"

Žena se zachvěla a přikývla. „Ano."

„Jména! Místa!"

Sternberg to říkal jako posedlý, pomyslel si Ragnar.

„Galt," řekla prostě.

„Takže to byl Xikarův chrám?"

„Ano."

„Talisman tedy skončil tam."

Žena vypadala slabá a bledá. Použití jejích neobyčejných schopností ji očividně vyčerpávalo. Zdálo se, že zoufale touží po odpočinku, ale její kolega s ní neměl žádný soucit. Dotkl se komunikačního amuletu na hrdle. „Kormidelníku! Změnit kurz do systému Galt. Chci se tam dostat nejvyšší možnou rychlostí."

O chvíli později se ozval hluboký zvuk sirén a světla se rozblíkala v pohotovostním schématu. V dálce zaslechl Ragnar dunění nohou běžících chodbou, jak hvězdoplavci vyrazili připravit loď na skok do warpu.

„Raději se vraťte do svých kajut," řekl Sternberg Vlkům. „Žádný skok do Nebytí není příjemným zážitkem."

Ragnar ležel na starém koženém akceleračním lehátku ve své kajutě. Předtím vešel hvězdoplavec a ukázal mu, jak se připoutat. Překvapeně zjistil, že křesla se zvětšila v akcelerační lehátka. Dotek skrytého tlačítka a rozložila se dozadu i dopředu. Odhalila bezpečnostní pásy, které byly dost silné, aby udržely i mastodonta. Připoutání se ovládalo rychlým stisknutím tlačítka podobně jako u bezpečnostních pásů na Hromovém jestřábu. Krvavý spár uvažoval, k čemu je to potřebné. Mohutná hvězdná loď vypadala naprosto stabilní celou dobu, co na ní byl. Ale hvězdo-plavec byl neústupný. Tvrdil, že každý, kdo nemá naprosto nezbytné povinnosti při řízení lodi, bude dělat totéž. Napětí mužova těla spolu s podtóny strachu a tušení v jeho pachu Ragnara nakonec přesvědčilo. Tenhle muž říkal, že zažil tisícovku warpových skoků, a přece se bál.

„Nikdy to není snazší, pane," řekl, než odešel z kajuty. Nyní celou lodí zněly zvonky a vřiskaly varovné sirény. Světla přeblikla z normálních na červená, a pak zpátky. Nebylo pochyb, co se bude dít dál.

Zavřítka poslední dlouhá siréna. Z interkomu zaburácel hluboký hlas: „Třicet sekund do skoku. Kéž nám Jeho pohled požehná."

Ragnar ucítil v hloubi žaludku nevolnost z očekávání a na okamžik si přál, aby se celá smečka shromáždila v jedné kajutě. Věděl, že v jejich pouhé přítomnosti by bylo něco uklidňujícího. Stejně bych

si mohl přát, abych byl právě teď zpátky na Fenrisu, pomyslel si sarkasticky. K tomu nedojde.

Jeho dvojité srdce začalo bít rychleji. Po těle mu vyrazil pot. Silou vůle, slovy litanie uklidnění a použitím ovládnutí svého nervového systému, jež mu bylo jako Hvězdnému pěšákovi poskytnuto, zpomalil srdeční tep na normální hodnotu a přestal se potit. Okamžitě ucítil, jak se panika začíná měnit v pouhý neklid.

„Dvacet sekund do skoku. Sleduj a veď naše kroky.“

Dosud cítil očekávání. Nikdy dříve warpový skok neprodělal, i když mu celý trénink napovídal, že to bude velice zvláštní zkušenost. Lod' projde z časoprostorového kontinua na jiné místo, kde neexistuje hmota a čas plyne zvláštně. Jistým způsobem to bude jako ponoření pod vodu. Ztratí se z dohledu lokalizačních zařízení, která operují v normálním vesmíru, dokud se opět nevynoří v reálném prostoru. Samozřejmě k tomu nemusí dojít. Záleželo to na schopnostech lodního navigátora, který nastaví kurz podle silného astronomického majáku na vzdálené Teře a bude se snažit najít cestu pro hvězdnou lod' zrádnými proudy warpového prostoru.

Samotný warp je neklidné médium, nestabilní, plné klesání a proudů jako velký oceán. Prý tu straší démoni a duchové i vraky tisíců lodí, z nichž jen některé patřily lidem, které se tu od nepaměti ztrácely. Byla to pohyblivá, špatně pochopitelná říše, naplňující ty, jež jí cestovali, pověřivým strachem. O warpu se vyprávěly všechny možné příběhy. O hvězdoplavcích, kteří tudy cestovali s přesvědčením, že uběhly jen dny, a později se vynořili, aby zjistili, že ve skutečném čase uběhla staletí a všichni, které znali, již zemřeli. Stalo se to i Hvězdným vlkům. Některé lodí byly považovány za ztracené stovky let a pak se jejich neznámé a neočekávané posádky vrátily do Tesáku, kde se připojily ke svým přátelům. Cestovatelům se staly i jiné, podivnější věci. Občas posádky odcestovaly a vrátily se o pár dní později, jak připadalo jejich druhům, ale když se muži vynořili z lodí, byli z nich senilní starci a někteří zemřeli věkem. Tyto posádky měly pocit, že se ve warpu ztratily na celá desetiletí, a vykazovaly všechny známky, že je tomu tak. Občas se celé posádky zbláznily, jakmile vklouzly do Nebytí. Nikdo nevěděl proč. A občas, což bylo nejhroživější, zmizely lodí, i celé flotily. Nikdo už je víckrát neviděl ani o nich neslyšel. Záleželo na štěstí, milosti Císaře a umění navigátora.

„Deset sekund do skoku. Kéz se bezpečně vrátíme.“

Ragnar se nemohl zbavit pocitu, že se tentokrát něco pokazí. Doufal, že ne, ale ta možnost tu vždycky byla. Mohl se jen snažit zůstat v klidu, modlit se k Císaři a milovanému Lemanu Russovi za pomoc a útěchu, kdyby k tomu došlo. Nejhorší byla ta bezmocnost. Byl Hvězdný vlk, vycvičený k boji, naučený čelit při plnění svých povinností tisícům hrozeb. Teď ale nemohl výsledek nijak řídit ani ovlivňovat. Nemohl vzít pistoli do ruky a zabít viditelného nepřítele. Nemohl se krýt a stáhnout před nebezpečím. Mohl jen čekat a snažit se přetrpět myšlenku, že jeho osud je v rukou jiných lidí. Uklidňoval sám sebe faktem, že jejich navigátor prodělal stejně tvrdý výcvik ve svém oboru jako Ragnar v tom svém, ale nepomáhalo to. Pořád byl členem Hvězdné pěchoty, mužem činu, a tohle čekání pro něho bylo velice těžké.

Stále dokola si připomínal Ranekova slova, která Vlčí kněz pronesl při jednom z mnoha kázání, když byl Ragnar zasvěcován mezi Hvězdné vlky. Pokud nelze dělat nic, jen čekat, pak to čekání je vše, co můžeš dělat. Věděl, že veškeré obavy musí prostě zapudit; výsledek nemohl nijak ovlivnit. Znovu se o to pokusil.

„Pět sekund do skoku.“

Ať už se stane cokoli, stane se to brzy, pomyslel si Ragnar. V dálce slyšel vytí motorů, když jejich výkon začínal dosahovat vrcholu.

„Čtyři.“ Začala se kolem všeho objevovat slabá aura? Intenzita vytí narůstala a klesala, až se z něho stal zvuk podobný hromu a skučení jako u klesajícího Hromového jestřába.

„Tři.“ Ano. Byla tu aura a stále jasněla. Kovové stěny roztráslo vzdálené hřmění. Lod' vibrovala; jako by se chvěla dychtivostí, očekáváním. Připomínala Hvězdnému vlkovi válečného psa připravujícího se k lovu.

„Dva.“ Celá hvězdná lod' se divoce třásla. Roztrhne se ve warpu?

„Jedna.“ Zdálo se, že rozlehlá hvězdná lod' každou chvíli skočí vpřed jako pes, který táhne za vodítko a teď ho jeho pán pustil. Ozvalo se silné zahřmění a lod' se rozezněla jako pod úderem obřího kladiva.

Ragnar uvažoval, jak ten tlak může vydržet, ale pak si vzpomněl na silné přepážky a výztužné podpěry, jež viděl na procházkách. Stačí na to, aby vydržely napětí warpových skoků i chránily loď v bitvě? uvažoval.

Loď se silně chvěla. Ragnar slyšel kovové skřípání, při němž se mu vybavil obraz lodních stěžňů v bouři. Jako by nějaké nesmírné síly obklopile loď, která se zdála být droboučká ve srovnání s tajfunem, do něhož se dostala. Ragnar vycítil zesílenými smysly napětí ve vibracích lehátka pod sebou. Roztříští se Světlo pravdy jako dračí loď vržená na útes?

Krvavý spár ucítil v žaludku příval nervózního strachu a snažil se jej ovládnout. Co to bylo za ječivý zvuk? Znělo to jako vytí ztracených duší. A to zlověstné škrábání? Jsou to drápy démonů vlekoucích se kolem trupu lodi? Napadaly ho příběhy, které slyšel. Cítil napůl hrůzu, napůl fascinovanou touhu vyhlédnout z průzoru, ale ten při warpovém skoku uzavíraly silné kovové okenice. Vyhlédnout ven do warpu je prý jistá cesta k šílenství. Přesto cítil morbidní zvědavost.

Opravdu bylo to, co slyšel, duše ztracených hvězdných plavců? Nebo volání démonických milenců na zvědavé a neopatrné? Opravdu tyto věci procházely štíty a přepážkami chránícími loď, nebo to byly prostě výtvary jeho morbidní fantazie? Jedna jeho část byla zvědavá a druhá doufala, že to nikdy nezjistí.

Zdálo se, že loď se uklidnila. Občas se otrásla a zachvěla, ale bylo to méně rušivé než pohyb lodi na moři, a na ten byl Ragnar zvyklý. Po chvilkovém váhání udeřil do zajišťovacího mechanismu na bezpečnostních pásech a vstal. Bystrýma ušima zachytil ostré kovové zvonění, jak ostatní Hvězdní vlci dělali totéž.

Ragnar vyšel z kajuty do středové haly. Sven vešel do místnosti téměř ve stejnou chvíli. Pohlédl na Ragnara a zašklebil se.

„No, tak jsme zatraceně pryč," řekl a nahlas se zasmál.

„Ano, to jsme."

Na Ragnara dolehl pocit ulehčení. Provedli skok. Byli ve warpovém prostoru a spěchali k cíli. Nyní se museli už jen dostat odsud.

Galt.

Ragnar se snažil vybavit si informace z lodní mnemonické banky. Na staré obrazovce svítila směsice obrázků a imperiálních run. Podrobností bylo málo, ale to se dalo čekat. Obsahovala pouze Index Compendio Mundae, tedy jen základní informace. Na vyžádání by se dalo získat více za předpokladu, že na to není uvalen zákaz nebo interdikt.

Ragnarovy oči rychle přejely po obrazovce. Slunce -žluté a terrestriálního typu. Šest planet. Jedna obydlená, známá jako Galt tři. Dva měsíce. Teplý svět. Ležící blíž ke slunci než Fenris, na pravidelné spirálovité orbitě, ne eliptické, jakou měl jeho domovský svět. Tři velké kontinenty. Ze tří čtvrtin oceán. Pár velkých řetězců ostrovů. Většina lidské populace je shromážděna na největším kontinentu, kde značnou část krajiny pokrývá tropický deštný prales. Několik velkých měst. Hlavně těžba dřeva a zemědělství. Nejobvyklejším exportním artiklem do Impéria jsou poupata rudého lotosu, používaná jako základ mnoha alchymistických produktů. Nachází se zde mnoho před-imperiálních ruin - chrámy, města, silnice. Svědčí o přítomnosti primitivní lidské kultury, která přežila kolaps na konci temného věku Technologie. Přirozeně že tyto kultury byly vyhlazeny, když byli lidé z Galtu přivítáni zpět v náručí Impéria. Mnohá posvátná místa se stala kláštery a semináři používanými církví.

Xikarův chrám byl jedním z nich - obrovský komplex umístěný v džungli, který se stal domovem sekty mnichů známých jako Bratři věčné blaženosti. Sekta byla při několika příležitostech vyšetřována pro podezření z náklady kacířstvím, ale inkvizitoři pověřeni tímto úkolem cítili, že tato odchylka od širšího proudu Imperiálního písma je v přijatelných a únosných mezích. Ze žargonu inkvizitorů se Ragnarovi točila hlava, ale vydedukoval z toho, že to znamená, že se inkvizice nerozhodla zničit Bratrstvo ohněm a mečem.

A nyní se v jednom z těchto chrámů měl nacházet talisman z Lykosu. Ragnar by rád věděl, jak se tam dostal.

„Jsem rád, že jste tu všichni. Obávám se, že máme problém," řekl inkvizitor Sternberg. Rozhlédl se po

rozlehlém velitelském můstku. Zdálo se, že bystrýma očima spočinul postupně na každém Hvězdném vlkovi, změřil si ho a pak pokračoval dál. Jakmile ho inkvizitorův ocelový pohled minul, riskl Ragnar rozhlédnutí se po místnosti. Byli tu všichni Hvězdní vlci, nejvyšší důstojníci ze Světla pravdy a velitelé inkvizitorovy tělesné stráže spolu se dvěma inkvizitory.

„Jaký?“ zeptal se seržant Hakon úsečně. Zbytek smečky se naklonil vpřed a dychtivě naslouchal. V inkvizitorově chování a pachu bylo cítit něco, co Ragnar pokládal za směs vzteku a zoufalství.

Sternberg se otočil a ukázal na svého vojenského velitele. Plášť mu při tom gestu lehce zavál. „Gule?“ řekl.

Velitel Gul vystoupil do středu místnosti. Křišťálovým stropem zářily hvězdy. Ragnar si pomyslel, že je pěkné je opět vidět, i když ho poněkud zarážela nová souhvězdí nad jejich hlavami. Každopádně byl rád, že se loď bezpečně vynořila z warpu.

„Vynořili jsme se v normálním vesmíru asi před šesti hodinami. Od té doby zachycují naši astropatové různé zprávy z povrchu Galtu tři.“

„Zprávy?“ zeptal se Hakon.

„Žádosti o pomoc. Obecný poplašný signál žádající o pomoc proti invazi.“

Invaze? pomyslel si Ragnar. Kdo by byl takový blázen, že by zaútočil na imperiální systém? Pak se usmál vlastní naivitě. Takových bylo dost. Nepřátelské rasy, dokonce i vzbouření imperiální guvernéri. Stalo se to už mnohokrát.

„Nařídil jsem našim astropatům, aby se spojili se svými protějšky na Galtu tři, a tak jsme získali následující informace. Asi před šesti měsíci standardního imperiálního času se z warpového prostoru vynořil vrak lodí. Vznášela se uvnitř tří standardních jednotek Galtu tři. Pak z ní vyletěl houf menších lodí - celé tisíce.“

„Takže to musel být opravdu velký vrak,“ ušklíbl se Sven.

„To je snad jasné,“ řekl Gul, jako by Sven byl idiot. Ragnar musel připustit, že v tuto chvíli právě tak vypadal. Vraký mohly být jakékoli velikosti. Byla to obrovská seskupení mrtvých lodí, jež byla z toho či onoho důvodu spojena a vytvořila tak obří vesmírné plavidlo, mnohem větší než mnohá města. Vlétala do warpu i vycházela z něho zdánlivě bez důvodu. Většina jich byla neobydlených, ale některá se stala domovem různých životních forem. Mohly být neškodné jako prospektoři pátrající po dávných tajemstvích nebo hroživé jako potomstvo obávaných genolupičů. Mohli se kdykoli objevit, v jakémkoli systému, protože pluli náhodně v proudech warpu.

„Tyto lodí byly předvojem invaze orků.“

„Orků!“ zamumlali všichni najednou.

Ragnar si vzpomněl na tvář vyvolanou při Karažině rituálu. Téměř určitě to byl ork. Hvězdní vlci vypadali potěšené. Tady byli protivníci hodní jejich jména. Orci byli brutální a barbarští, ale byli to mocní válečníci a neznali strach. Gul se podíval na Mozaka, hlavního astropata.

„Ano, nepochybně orci.“ Mozak byl stařec s roztřeseným hlasem a mléčně bílými, jakoby slepými očima. Byl křehký a opíral se o hůl téměř tak vysokou, jako byl on sám. Ragnar ho občas vídal, jak si proklepává cestu chodbami lodí. Vždycky Ragnarovi pokývl, jako by si byl vědom jeho přítomnosti jako kterýkoli vidoucí člověk. Ragnar pochopil, že mu jeho psychické síly nějak nahrazují oči. „Na povrchu Galtu tři jich vždycky pár bylo. Šmejdili v džungli. Nikdy nepředstavovali velkou hrozbu pro imperiální populaci. Pouze občasné nájezdy, vypalování a rabování a tak.“

„Ale jejich přítomnost přitáhla orky z vraku?“ zeptal se Hakon.

„Možná - nebo spolu ta dvě fakta vůbec nesouvisejí. To se nikdy nedozvíme. Ale víme, že pro orky je obvyklé z ničeho nic shromáždit velké množství vojska a začít běsnit. V určitých ohledech jsou jako imperiální křižáci. Hordy orků shromažďují vojáky a pracovní síly za pochodu, dokud buď nezemře vůdce a jejich divošská ctižádost nezeslábne, nebo je zvenčí nezastaví vojenská intervence nebo přírodní katastrofa. Při těchto taženích je morálka orků vysoká a už pouhý počet a vytrvalost je činí neporazitelnými.“

„Co to má společného s naším úkolem?“ zeptal se Hakon.

„Zdá se, že Galt tři je přímo uprostřed tohoto běsnění,“ ozval se Sternberg. „Orci přistáli a začali vyzbrojovat místní populaci orků, která byla mnohem větší, než si kdokoli myslel. Nyní plní planetu a

drtí každý odpor, na který narazí. Krátce, Galt tři je nyní válečná zóna."

„Je to ještě horší," dodal hlavní astropat. „Vypadá to, že jedním z hlavních cílů vojenského tažení orků je Xikar."

„Kde je chrám," dodal Gul zbytečně.

„To nám může získání talismanu poněkud znesnadnit, že?" poznamenal Hakon.

„Dalo by se to tak říct," řekl Sternberg a zvláštním způsobem při tom zkřivil rty. Což měl být úsměv, pomyslel si Ragnar.

„Je možné vtrhnout do chrámu a rychle získat fragment talismanu?" odvážil se zeptat Ragnar. Všechny oči se k němu obrátily, ale k jeho úlevě to vypadalo, že si nikdo nemyslí, že nemá právo mluvit.

„Bleskový útok?"

„Cokoli je možné," řekl Gul. „Otázkou je, jestli můžeme uspět."

„Což se nikdy nedozvíme, dokud to nezkusíme," dodal Sternberg.

„Podle imperiálních úřadů na Galtu jsou tam desítky, možná stovky tisíc orků. Inteligence nepříliš velká. Ve srovnání s tím je množství vojáků, co máme na lodi, jen kapkou v oceánu."

„Nikdo nenavrhuje, abychom se pokusili vyhladit celou armádu orků," řekl Gul. „Potřebujeme pouze najít talisman a pak vypadnout."

Ragnara ta nečitelnost překvapila. Koneckonců, Galt byl imperiální svět a oni byli Císařovi válečníci. Neměli by pomoci bránit lidský svět proti takové hrozbě, jakou orci představují? Vyslovil to nahlas.

Inkvizitor Sternberg ho chvíli chladně pozoroval, než řekl: „Naše současná mise má přednost před jakoukoli vojenskou intervencí, kterou bychom mohli provést. Prostě nás není dost, abychom změnili stávající situaci. Galt tři je řídké osídlený svět, ve velkém schématu věci není důležitý. Aerius je životně důležitý pro Impérium. Jeho ztráta by byla katastrofou."

„Niméně," Ragnar cítil, že to musí říci, „nemají lidé z Galtu stejné právo na imperiální ochranu jako lidé na Aeriu?"

„Tvoje oddanost lidstvu tě ctí, mladý Ragnare," ujistil ho Sternberg. „Ale musíš nechat na svých nadřízených, aby se na věc dívali z širšího hlediska. Já jsem zodpovědný za tuto misi a rozhodnutí je tedy na mně."

Ragnar hledal pohledem podporu u seržanta Hakona, ale ke svému překvapení vycítil, že starší Vlk stojí v tomhle za inkvizitorem. I Sternberg to viděl.

„Dobře. Jak to vidím já, větší operace by jen vzbudila nežádoucí pozornost. Potřebujeme pouze malou údernou skupinu, kterou teleportujeme na zem. Vnikne do Xikarova chrámu a bude-li to Císařova vůle, získá talisman."

Ragnarovi trvalo jen několik málo sekund, než mu došlo, kdo se na téhle lodi pro tuto práci nejvíc hodí.

Ragnar se rozhlédl po ozdobné vnitřní svatyni teleportační místnosti. To místo nahánělo strach i Hvězdnému vlkovi. Všichni, kdo se účastnili rituálu, stáli uvnitř stříbrného kruhu zobrazeného na podlaze. Každý kruh byl spojen s ostatními kruhy kovovými čarami zapuštěnými do podlahy. Všechny byly popsány starými runami. Celý prostor uzavíral velký dvojitý kruh. Ragnar hádal, že symboly vepsané uvnitř jsou ochranné. Mají zadržet energie, které budou brzy vypuštěny, a chránit transponované před demony warpu. Technokněží v hávech s kápěmi se pohybovali mezi pulty na galerii v polovině výšky místnosti. Obrovské stroje obklopené aurami kouzelné záře, která naznačovala přítomnost Univerzálního ohně, se tyčily kolem nich i nad nimi.

Ragnar slyšel, jak hlavní technokněz začíná zpívat zaklínací chorál. Spolu s akolyty pohyboval rukama nad oltáři v rituálních gestech. Zapínal ovladače v posvěceném pořadí uloženém blahoslaveným, lety ověřeným rituálem. Vzduch byl čím dál víc cítit ozonem, který se mísil s pachem strojního oleje a technického kadidla. Kouzelné ohně zablikaly na spojujících čarách a ozářily kruhy i runy. Světla v místnosti temněla, dokud jedinou záři neposkytoval teleport a energetické stroje. Uvnitř velkého ochranného kruhu se chvěl vzduch.

Ragnarovi vyschlo v ústech a chlupy vzadu na krku se mu zježily. Věděl, že teleparty nejsou úplně spolehlivé. Občas někdo, kdo se měl přenést, prostě zmizel a už se znovu nikdy neobjevil. Nikdo

nevěděl, co se s těmito lidmi stalo. Modlil se k Císaři, aby se svými druhy bezpečně dorazil, ale nemohl se na to soustředit. Loď se zakolébala. Podlaha jim vibrovala pod nohama.

Věděl, že provádějí velmi nebezpečný manévry. Naváděli Světlo pravdy co nejbližší k planetě, aby mohla být vybraná skupina teleportována na povrch, což znamenalo dostat se do blízkosti nepřátelské flotily a riskovat útok. Ragnar si nebyl jistý, jak dlouho může loď inkvizitorů vzdorovat celé flotile orků - snad dost dlouho.

Byl vzrušený z nadcházející akce - ale také rozmrzelý z arogance, se kterou byl zamítnut jeho návrh pomoci obyvatelům Galtu. Ragnar se domníval, že stejné vzrušení cítí i ostatní Krvavé spáry. Koneckonců, tohle je jejich první teleportace a první krok na povrch cizího světa. Byla to první mise na jiném světě a budou čelit prvním cizáckým nepřátelům. V určitém smyslu to bylo vše, pro co byli vycvičeni, proč žili.

Ostatní už viděl jen jako stínové obrysy. Byl tam Hakon. Zahlédl přikrčené obrysy Svena, Strybjorna a Nilse i ostatních Krvavých spárů. Tamhle byl inkvizitor Sternberg. Byla tam i Karah s talismanem na krku jako při rituálu. Pokud šli Hvězdní vlci do bitvy, šel s nimi. Ragnar se na ni lehce usmál a překvapilo ho, že mu úsměv vrátila. Udivilo ho a trochu mu polichotilo, že s nimi nešli žádní vojáci inkvizitorů. Jen oba inkvizitoři měli dostatečný výcvik, aby udrželi krok s Hvězdními vlky, a Hvězdná pěchota byla považována za dostatečnou tělesnou stráž, budou-li nějakou potřebovat. Ragnar měl pocit, že je to asi pravda. Pokud se svými druhy nedokáže udržet Sternberg a Karah naživu, pak zhruba dvacet lidských bojovníků navíc na tom sotva něco změní.

Naposledy zkontroloval zbraně a zbroj, automaticky zamumlal slova litanie proti korozi a vyvolal Russovo požehnání pro každou střelu. Takové věci byly důležité.

Vzplálo jasné světlo. Dostavil se prchavý pocit přemístění. Ragnarovi se zdálo, že ho obrátili naruby, divoce s ním zatočili, natáhli ho a zároveň zmačkali. Kůže ho štípala, jako by se do ní zapíchly miliony malých jehliček. Mozek měl jako v jednom ohni. Záblesk vystřídala temnota větší, než kdy poznal.

Věděl, že teď už je na všechno pozdě. Může se jen modlit.

ŠEST

Tlak rostl a rostl. Vlčí duch se v něm vrtěl, reagoval tak na neznámý tlak působící na jeho tělo. Vycenil zuby a snažil se potlačit nutkání dlouze zavýt. Chtěli dorazit potichu.

Najednou tlak zmizel. Tvrdě narazil, až ho to málem smetlo na kolena. Do obličeje mu vanul vlhký a horký větřík přinášející směsici neznámých pachů. Ragnar ucítil hnijící vegetaci, vůni omamných květín, pach neznámých zvířat. Byla to opojná směsice. Cítil, jak mu žilami proudí podivné veselí. Byli bezpečně dole. Stáli na povrchu nového světa.

Ragnar otevřel oči a rozhlédl se. Nacházeli se na mýtině nedaleko chrámu. Všechno vypadalo zeleně a bujně, jako žlutozelené orgie. Obklopovaly je obrovské stromy. Uši měl plné kakofonie ptačích písní a hmyzího bzučení. Pohledem zjistil, že i ostatní jsou zde a připraveni k akci. Zejména inkvizitora Sternberga viděl rád, protože ten měl u sebe maják - malou mosaznou kostku se stočenými dráty, pomocí které je Světlo pravdy mohlo najít a teleportovat zpátky na palubu. V tuto chvíli to byla jejich jediná cesta z tohoto světa.

Hakon sekl rukou směrem k hrdlu, čímž naznačil, že mají být zticha, a pak jim dal signál pro rozptýlení. Krvavé spáry se začaly pohybovat po půdě jiného světa. Ragnar šel za Svenem. Cítil se podivně lehce. Věděl, že gravitace na Galtu tři je trochu nižší než na Fenrisu - ne o mnoho, ale dost na to, aby to dezorientovalo, než se jeho tělo přizpůsobí. Sledoval Svenovy široké kroky a přeběhl od místa dopadu k porostu, aby zachoval obranný perimetr na okraji džungle.

Slyšel, že se jeho druhové přesouvají na své pozice; rozestavovali se tak, jak se to učili všichni Hvězdní vlci. O chvíli později je následoval seržant Hakon, inkvizitor Sternberg a Isaan. Ragnar se neobtěžoval otočit a podívat se. Podle pachů a zvuků prostě věděl, že to udělali. Jeho úkolem bylo pozorovat džungli

a zajistit, aby je nikdo nepřekvapil.

Také se u toho nemusím spoléhat jen na zrak, pomyslel si. Už pouhých několik kroků od okraje mýtiny byla džungle hodně hustá. Nad hlavou se jim tyčily velké stromy. Prostor pod nimi zaplňovaly obrovské rostliny, květiny a keře. Z větví visely popínavé rostliny a liány. V paprscích světla, pronikajících hustým příkrovem listů, se třpytila zrníčka prachu. Ragnarovi sedal na obličej krvežíznivý hmyz. Citlivou pokožkou ucítil kousnutí. Vzdušoval nutkání po něm plácnout. Jeho tělo se dokázalo vyrovnat s jakoukoli alergickou reakcí. Věděl, že vnitřní žlázy už začaly do potu vylučovat chemikálie, které budou hmyz odpuzovat.

Soustředil se, jak byl naučený, na zvuk kroků nepřítele a začal pátrat po pachu nepřátelských humanoidů. Zatím nezaregistroval žádné nebezpečí. Slyšel jen zvuky způsobené malými zvířaty, pohybujícími se v podrostu, a bzučení hmyzích křídel. Vypadalo to, že jejich příchod proběhl nepozorovaně. Prozatím to jde dobře, pomyslel si Vlk.

Seržant Hakon se vynořil vedle něho. Zastavil se, aby prostudoval matně zelený výstup inerciálního lokátoru, který měl na zápěstí. Pak pokynul Ragnarovi a jeho týmu, aby zaujali pozici a vydali se směrem k chrámu. Sven vyrazil bez pobízení jako první. Ragnar a ostatní ho hned následovali v sevřené formaci.

Vlci začali opatrně, ale cílevědomě postupovat džunglí. Ragnar jemně rozhrnul porost před sebou s připravenou pistolí. Najednou se cítil víc naživu než kdy dříve — alespoň od toho dne, kdy s ostatními Krvavými spáry narazil na to odporné doupe Chaosu pod horami. Takové je to být doopravdy naživu, pomyslel si.

Podíval se na lokátor na zápěstí, nyní naladěný na přístroj seržanta Hakona. Mýtina byla asi dva tisíce kroků západně od chrámu. V otevřeném terénu to není daleko, ale kdo ví, jak dlouho jim to bude trvat touhle džunglí. Nyní byl rád, že s Krvavými spáry strávil dlouhé hodiny v jeskyních s džunglí pod Tesákem. Simulované prostředí vás na skutečné věci nepřipraví úplně, ale trochu to pomůže. Jedním z hlavních rozdílů, které si uvědomil, byl hluk. V Tesáku používali nahrané zvuky, ale ty byly ploché a nepřirozené ve srovnání s kakofonií, která je teď obklopovala.

Nad hlavou jim krákali a zpívali pestří ptáci. Bzučel tu tlustý, pestře zbarvený hmyz. Listy palem o sebe šustily. Zleva uslyšel, jak něco velkého seskočilo dolů. Vzhlédl a uviděl, jak z větve jednoho stromu padá velký ořech. Jakmile dopadl na zem, ozval se zvuk zápasu - malá zvířata se o něj rvala. Určitě je jedlý, alespoň pro ně, blesko Ragnarovi hlavou. Možná i pro něho. Byl Hvězdný pašák. Žaludek měl pozměněný tak, aby mohl sníst téměř cokoli, co by tvorové v galaxii mohli považovat za jedlé.

Zhluboka se nadechl a spolehl se, že ho při postupu budou varovat spíše uši a nos. Jediní lidé, které cítil, byli inkvizitoři a jeho bratři-spolubojovníci. V Tesáku ho ve výukových strojích vystavili pižmovému pachu orků. Právě teď nic takového necítil. Kolem se nacházela teplokrevná zvířata. Cítil kožešinu a trus.

Někde napravo slyšel zvuk tekoucí vody. U nohy mu něco chlemtalo. Půda začala být trochu měkká. Byli na okraji bažiny, kterou nepochybně napájel potok, jenž slyšel. Podíval se před sebe; Sven už byl po stehna v bahně. Při chůzi mu mlaskalo kolem nohou. Zdálo se, že ho to moc nezpomaluje, ale Ragnar si nebyl jistý, jestli pokračovat dál není chyba. Kdyby na ně někdo zaútočil, bahno by jim značně ztížilo obranu. Na druhou stranu nikdo nečeká, že by prošli močálem.

Sven to nepochybně uvážil, než se rozhodl postupovat dál. Ragnar došel k názoru, že mu nenařídí zastavit se a bažinu obejít. Bylo to první velitelské rozhodnutí, které po dlouhé době přijal, a nebyl si jistý, že je správné. Přesto nemělo smysl nad tím hloubat podruhé, jakmile se jednou rozhodl. Mohl jen zůstat ve střehu a hlídat další vývoj situace, který by si mohl žádat změnu rozhodnutí.

Jak šli dál, byla bažina stále hlubší. Země kolem Svena začala mít konzistenci polévky - více tekutá než pevná. Ragnar cítil, jak mu na obličej dopadají vlhké spršky vyvolané pohybem. Mrkl dolů a zjistil, že se mu bláto lepí na zbroj. Trpce se ušklíbl - později bude mít hromadu práce s čištěním. Pokud zůstane naživu.

Najednou ucítil napětí. Nebyl si jistý proč. O úder srdce později se jeho neklid přenesl i na zbytek smečky. Sven zůstal stát, zaklonil hlavu a začenal. Ostatní Hvězdní vlci se zastavili také. Ragnar se zhluboka nadechl.

Ano! Ve vzduchu byl slabý závan pižmového pachu, podobného, i když ne zcela, zápachu orků, který čichal při výcviku, ale to se dalo čekat. Všichni orci nebyli cítit úplně stejně. U lidí platilo totéž. Bylo to

dost blízko. Viděl, jak Sven mimoděk přikývl. I když neměl tak bystrý čich jako Ragnar, ucítil to také. Ragnar se snažil uhodnout, jak jsou daleko. Slabý vítr vál směrem k nim. To ztěžovalo přesné určení. V této chvíli mohl jen říct, že v okolí jsou orci nebo ještě nedávno byli. Nejlepší bude jít dál, ale mnohem opatrněji než doposud.

Sven došel na opačnou stranu mokřiny. Opět mu dosahovala po kolena; zanechávala po sobě hnědavé zbytky na stehenních chráničích prastaré zbroje. Ragnara opět kousl hmyz do obličeje. Znovu vzdoroval touze po něm plesknout. Sven vstoupil na pevnou zem. Když si byl nyní jist, jaký povrch má pod sebou, přikrčil se a pak si lehl na zem a začal se plazit vpřed jako had. Ragnar udělal těsně za ním totéž. Pach orků stále sílil.

Zkontroloval lokátor na zápěstí - byli dvě stě kroků od chrámu. O obličej se mu otřel list a pošimral ho. Potlačil touhu kýchnout, zavěštil, vystrčil jazyk a ochutnával pylovou chuť, která mu tam uvízla. Spory hub, hádal. Někde vzadu v mysli se mu vynořila informace, uložená sem výukovými stroji v Tesáku, že orci určité druhy hub pěstují jako jídlo a základ prostých kvašených nápojů. Byla zde ještě nějaká stopa jejich přítomnosti? Ragnar si domyslel, že na odpověď nebude muset dlouho čekat. Do chřípí mu vnikl další pach. Něco hoří. Ne, nehoří, je to spáleniště. Dřevo. Rostliny. Maso.

Otvorem v příkrovu listů zahlédl chrám. Z vegetace se vyloupila široká mýtina. Pach spáleného dřeva zintenzivněl. Ragnar si uvědomil, co to znamená: proběhla zde bitva a jedna z bojujících stran měla zbraně dost silné, aby zapálily džungli — což nebyl vzhledem k množství vlhkosti ve vzduchu zrovna malý výkon. Samotný chrám byl mohutný zikkurat z masivního kamene, poznamenaný větrem, deštěm a kořeny rostlin, které se nořily do prasklin a uchytily se tu. Po prastarých bocích stavby se plazily popínavé rostliny. Zdálo se, že je skutečně hodně stará. Zřejmě vznikla kdysi dávno, kam paměť nesahá, kdy lidé věřili v jiné, primitivnější bohy. Byla to pohanská svatyně, napodobenina hory postavená lidmi, kteří chtěli přivábit pozornost nějakého pravěkého božstva. Svým hrubým a primitivním způsobem to bylo působivé.

Ragnar velice opatrně pokynul svým druhům, aby se zastavili, a pak postupoval vpřed. Zápach orků sílil. Bylo v něm něco koženého, upoceného, ostrého, šelmího a pižmového. Ragnar slyšel zepředu neobvyklý zvuk vystupující z neustálého bzučení a štěbetání džungle na pozadí. Nejdřív to znělo jako bručení, ale pak si Ragnar uvědomil, že to má v sobě jistý rytmus - byla to jakási řeč. Hlas byl hluboký, hlubší než lidský. Ragnar si dokázal představit, že vychází z hrudníku něčeho většího, než je člověk.

Až dosud byl komnet tichý, i když smečka byla v uzavřené a zakódované síti. Nechtěl, aby nějaký pulzní signál prozradil jejich pozici. Bylo to možné, i když měli komunikátory nastavené na nejnižší možné vyzařování, které bylo navrženo tak, aby nedosáhlo dál než na sto kroků. Kdyby však někdo s patřičným zařízením byl poblíž a signál hledal, našel by jej.

Nyní se zdálo, že naléhavějším úkolem je zabránit oběma inkvizitorům, aby vrazili do nepřítele. Nepochyboval, že každý z přítomných Hvězdných vlků dokáže orka vycítit dříve, než ho uvidí, ale u normálních lidí si tím nebyl jistý.

+Ragnar+ subvokalizoval. +Kontakt s nepřítelem. Nehýbejte se, dokud nedostanete další pokyn.+

Nepotřeboval potvrzení. Věděl, že ho poslechnou. Tak byla smečka vycvičena. V tuto chvíli byl spolu se svou skupinkou na stanovišti. Jeho bratři-spolubojovníci věřili, že udělá, co je správné. Nezklame je.

Ragnar se plazil vpřed co nejtíšeji. Najednou se ocitl na okraji džungle a díval se přes mýtinu ke Xikarovu chrámu. Nyní viděl, že jeho původní dojem byl mylný. Zikkurat byl jen jedním z mnoha a zdaleka ne největší. Xikar byl mohutný komplex staveb. Všechny byly stejně působivé jako ta první. Na chvíli to zaujalo jeho pozornost, dokud zrakem nezachytil zdroj bručivého hlasu. Okamžitě věděl, že ho sluch nešálil. Mluví byl opravdu ork, mnohem větší než normální muž, dokonce větší než Hvězdný vlk. Hrudník měl kulatý jako sud a paže silnější, než má většina mužů stehna. Jeho kůže měla olejnatě zelenou barvu. Z masivní čelisti vystupovaly mohutné tesáky. Jeho tvář připomínala lidoopa s bestiálníma žlutýma očkami zasazenýma hluboko v důlcích. Byl to humanoid, ale nohy měl ve srovnání s člověkem mnohem kratší a paže delší. Působil dojmem síly velkých opic. Tento dojem jen částečně popíralo množství výzbroje pokrývající jeho mohutné tělo.

Horní část trupu vězela v pevné zbroji a odhalovala jen silné paže. Velkou bolterovou pistolí svíral v jedné pokřivené ruce a sekeru s řetězovým ostřím držel nedbale v druhé, i když člověk by měl potíže ji být jen zvednout. Na hlavě mu seděla barbarská přilba, vhodná spíše pro nějakého primitivního divocha.

Vysoké boty z ošoupané kůže mu chránily nohy před pichlavými keři.

Netvor nebyl sám. Mluvil s někým nebo něčím - s čím, to Ragnar neviděl. Své bručivé poznámky směřoval do prostorného vchodu v boku zikkuratu. Zevnitř odpovídal vysoký štěbetavý hlas. Ragnar začenal ve vzduchu a poprvé si uvědomil jiný pach. Kyselejší, ostřejší než orčí a mnohem slabší. Bylo to něco podobného orkovi, ale nebyl to ork. Na chvíli se zarazil a naprosto nehybně ztuhl. Čekal, co vyleze ven.

Nemusel čekat dlouho. Ze dveří opatrně vyhlédla malá hlava. Patřila dalšímu tvorovi se zelenou kůží, skoro o polovinu menšímu než ork. Očividně však byli příbuzní. Měl tutéž zelenavou kůži a žluté oči, ale zatímco orkovy rysy vyjadřovaly hrubou sílu a sebedůvěru, u tohoto tvora se spíš dalo mluvit o úskočnosti a vychytralosti. Pohyboval se pokradmu a Ragnar si všiml, že se snaží držet mimo orkův dosah.

Gretchin, pomyslel si, když poznal tvora z lekcí v Tesáku.

Měl také velmi dlouhé paže vzhledem k výšce, ale zatímco ork měl prsty silné a špalíkovité, tento tvor je měl dlouhé, zručné a obratné. Z koženého kabátce trčela kutna zahalující trup a částečně skrývající hlavu. Přes záda mu visela autopuška. Zbraň byla v porovnání s gretchinem velká a Ragnara překvapilo, že malý protivník má dost síly, aby ji uzvedl. Gretchin svíral v ruce kamennou skříňku. Očividně se ji snažil zvednout a pokoušel se ji otevřít. Ork ho pozorně sledoval, když se z otvoru vynořili další gretchinové. Drželi autopušky v rukou a s triumfálním švitořením jimi na něco mířili. Ragnar sledoval, jak vycházejí na světlo, následováni mužem v zeleném šatu. Muž měl oholenou hlavu. Na čele měl tetování s imperiálním orlem sedícím na stylizovaném zikkuratu. Jeden z místních mnichů, uvědomil si Ragnar. Je to prostě zajatec těch brutálních nepřátel.

Ragnar uvažoval, co to znamená. Orci už dobyli chrám? Pokud ano, proč jich tu není víc? Pokud tu byla přítomna celá armáda, mělo by to tady být jimi cítit. Jenže nezachytil nic mimo pachy těch, které viděl před sebou.

Z dálky se ozvala střelba. Ragnar rychle zauvažoval, jestli nemohli objevit jeho Krvavý spár, ale zvuk přicházel z příliš velké dálky, z druhé strany ruin. Odpověděly na něj ohnivé výbuchy a řev orků z jiného místa.

Co se tu děje? přemýšlel.

Odpověď přišla rychle. Ork namířil zbraň do vzduchu a dlouze a divoce zavýskal. Byla to směs tupého nadšení, radost z hluku pro hluk, ze střelení pro střelení. Bezmyšlenkovitě plýtvání municí, ohodnotil to v duchu Ragnar, ale pak ork opět ztichl. Ve tváři se mu objevil nebezpečný a zamyšlený výraz. Ve vzduchu byla najednou skoro hmatatelná předzvěst násilí.

Gretchin začal poskakovat kolem vězně, dokud ork nezařval nějaký rozkaz a nepleskl nejbližšího tvora za ucho. Gretchin se okamžitě uklidnil. Očividně ztuhl strachy ze svého mohutného pána. Ork přistoupil k vězni. Rychlým švihnutím ruky srazil toho chudáka na zem, kde zůstal ležet. Z nosu mu tekla krev a vyplivl několik zubů. Gretchini rázem získali u Ragnara respekt. Museli být mnohem odolnější, než se zdáli, když vydrželi ránu od orka bez viditelných následků.

„Otrok!“ zařval ork velmi špatným středověkým jazykem. „Ty otrok!“

Mnich se překulil na kolena a začal zpívat modlitbu k Císaři. Orkova bota ho opět srazila do prachu. Roztrhaný šat měl plný bláta. Ragnar cítil jeho pot i strach, ale muž opět vstal a začal se znovu modlit. Vyzýval Císaře, aby ho vysvobodil.

Ragnar uvažoval, jestli je to znamení. Dovedl ho Císař sem, na toto místo, z určitého důvodu? To je nebezpečná úvaha, pomyslel si Ragnar. Co když se pokusí osvobodit mnicha a prozradí tak svou přítomnost orkům? Měla to být rychlá a úderná mise a tohle by ji možná ohrozilo. Na druhou stranu přišli pro fragment posvátného talismanu a mnich by je možná k němu dovedl rychleji. Určitě ví, kde se v tom komplexu nachází. Pak by mohla jeho záchrana stát za to riziko - za předpokladu, že by vyhráli. A za předpokladu, že je ork nezabije nebo nevzburcuje své druhy. Ragnar dospěl k rozhodnutí - provede to.

Ohlédl se za sebe, kde ležel Sven. Podíval se na orka a přejel si prstem přes krk v univerzálním gestu pro podříznutí hrdla. Sven souhlasně kývl s dychtivým úsměvem. Když Ragnar věděl, že je před ním akce, mysl se mu vyjasnila. Téměř jako jeden se se Svenem zvedli do kleku. Od orka je dělilo pouhých dvacet kroků. Zelená kůže byla zády k nim a opět týrala vězně. Pozornost gretchinů plně zaujalo mužovo

utrpení, až na jednoho, který otevřel kamennou skříňku a vysypal její obsah na zem s výrazem bolestného soustředění ve tváři a zelenavým jazykem vyplazeným mezi zuby.

Klíčem k úspěchu byla rychlá, rázná akce, než někdo z té chátrý vůbec zjistí, že se něco děje, a vzmůže se na odpor.

Ragnar vyrazil vpřed. Chtěl počkat z aktivováním roto-meče až do poslední chvíle, aby nepřišel o moment překvapení. Byl rozhodnutý pokud možno nestřílet. Nemá smysl ukazovat, kde jsou, dokud to nebude nutné.

Deset kroků. Ragnar je přeběhl lehkým klusem. Nepřítel si jich zatím nevšiml - cele se věnoval zábavě. Ragnar vycenil tesáky v divokém úšklebku. Cítil, že Sven kluše několik kroků za ním. Instinkt mu řekl, že se Sven postará o gretchina, zatímco on vyřídí orka. To Ragnarovi vyhovovalo.

Pět kroků. Zelená kůže s otevřenou skříňkou vzhledla od hromady ceremoniálních klenotů, které vysypala na zem. Musela je zahlédnout koutkem oka. Oči se jí zděšeně rozšířily. Ragnar doufal, že zůstane ztuhlá ještě několik okamžiků.

Čtyři kroky. Tři. Gretchin otevřel ústa, aby výkřikem varoval své druhy. Jakmile to udělal, Ragnar zmáčkl aktivační runu na rotomeči a bleskově se pomodlil k Russovi. Ostří se s řevem probralo k životu a při předposledním kroku se už Ragnar rozmachoval.

Na svou velikost ork zareagoval překvapivě rychle. Otočil hlavu, aby se ohlédl po směru hluku, a pak se obrátil celým tělem k přicházející hrozbě a roto-sekeru zvedl do krytu. Ale o okamžik pozdě. Ragnarův roto-meč udeřil jako blesk z nebes. Projel orkovi krkem těsně nad nákrčníkem zbroje a jediným švihem mu oddělil hlavu od těla. Orkovo tělo jako by si neuvědomovalo, že je mrtvé, a pokračovalo v pohybu. Sekera se zvedala, dokud nevypadla z orkovy ochablé ruky. Prst na spoušti pistole sebou škubl v poslední smrtelné reakci, takže z hrubé zbraně vystřelila do země dávka projektilů. Každý z nárazů zvedl spršku hlíny. Z otevřeného krku stříkala krev. Hlava v přilbici se kutálela po zemi a hleděla na Ragnara s nezmenšenou nenávistí. Oči se dosud pohybovaly a sledovaly jeho bleskový pohyb.

Sven si zatím nevšiml gretchina s klenotnicí a vrhl se na ty, kteří stáli kolem vězně. Byli mnohem pomalejší než jejich pán a potkal je stejný osud. Sven usekl jedním máchnutím prvním hlavu a nato zarazil roto-meč až po jílec do hrudi druhého. Třetího gretchina poslal k zemi úderem pažby bolterové pistole; ten se nyní zvedal na nohy a snažil se pozvednout autopušku na svou obranu. Gretchin s klenotnicí panicky zaječel a dal se na útěk. Ragnar na něho neplýtl milosrdenstvím a probodl ho zezadu roto-mečem. Síla úderu zvedla malé tělo na chvíli ze země, dokud ho rotující čepele nerozsekly vedví. Částečně rozpůlená mrtvola sklouzla na zem a zalila ji odpornou zelenožlutou krví.

Ragnar se rychle rozhlédl. Viděl, že Sven doráží posledního gretchina. Ten se celkem zbytečně pokusil vykrýt roto-meč autopuškou. Vyletěly jiskry, jak se čepele zakously do hrubého kovu, pak se autopuška rozpadla na dvě poloviny a Svenův meč zajel do gretchinova těla. Smrt nastala okamžitě. Ragnar začenichal a došel k názoru, že v nejbližším okolí nic nehrozí. Přešel k modlicímu se mnichovi; když na něj dopadl stín Hvězdného vlka, vzhlédl. Na jeho tváři se objevil výraz překvapení a úleku, když spatřil zakrváceného Hvězdného pěšáka, který se nad ním tyčil.

„Vstávej, bratře!“ nařídil mu Ragnar. „Císař odpověděl na tvé modlitby a zachránil tě.“

Mnich omdlel.

Ragnar se rozhlédl a ověřil si, že je tu prozatím bezpečno. Z orkovy mrtvé hlavy se už vytratilo světlo života. Krátký, brutální boj skončil.

„Vstávej, chlače,“ naléhal Ragnar netrpělivě. Popleskal mnicha po obličeji, jak nejjemněji dokázal. Plesknutí keramitových rukavic na kůži přesto znělo dost tvrdě, ale teď právě nebyl ten nejvhodnější čas na mímější metody. Ragnar se podrážděně rozhlédl, protože mnich zůstával v bezvědomí. Nacházeli se v místnosti, ze které vězně vyvekl gretchin. Seržant Hakon, oba inkvizitoři a Sven tu byli také. Ostatní Krvavé spáry zaujaly svá postavení a vytvořily obranný okruh kolem této oblasti. Mrtvolý zelených kůží už byly odtaženy do lesa a ukryty.

„Jdi stranou,“ řekla inkvizitorka Isaan a sklonila se nad ležícím mnichem. Přejela rukama po obličeji nehybného muže. Ragnar ucítil svědění vzadu na krku a pochopil, že Isaan použila své skryté schopnosti. Mnichova oční víčka se zachvěla. Zasténal a posadil se.

„Kdo jste?“ zeptal se krákoravým hlasem. Jeho tón i pach Ragnarovi napovídaly, že je velice vyděšený.

„Nelekej se,“ uklidňovala ho Isaan., „Jsi v bezpečí. Jsem inkvizitorka Isaan v Císařových službách. Toto je inkvizitor Sternberg. Tito muži jsou Hvězdní vlci z Astarta. Naše mise je životně důležitá pro bezpečnost Impéria. Kdo jsi?“

„Já... jsem bratr Tethys, písař... řádu Věčné blaženosti. Děkuji, že jste mě zachránili z těch hrůz. Nebýt vašeho zásahu, určitě by mě zabili nebo ze mě udělali otroka.“

„To se stalo tvým bratřím?“ zeptala se Isaan soucitně. Mnich přikývl. Na jeho úzké asketické tváři bylo vidět, že nemá daleko k slzám. Držel si jednu vyhublou kostnatou ruku před obličejem. Ragnar viděl, jak se mu třese.

„Byli tví bratři zajati?“

„Většina. Zajati nebo zabiti, když chrám padl. Bojovali jsme, ale bylo jich příliš mnoho. Když orci prorazili obvodové zdi, někteří z nás uprchli do skrytých chodeb s nadějí, že zachráníme svitky a poklady a snad budeme moci tajně pokračovat v boji.“

„Kolik vás je?“

„To nevím. Mnoho ne. Viděl jsem, jak ta orčí sebranka sehnala několik stovek mých bratří dohromady a odvezla je odsud. Sledoval jsem to jednou ze špehyrek ve Velkém chrámu. Naložili je na nějaké pásové vozidlo a odvezli na jih. Zřejmě k obléhanému městu Galt První.“

„Kolik orků zůstalo v ruinách?“

„Mnoho ne. Tyhle tu zřejmě nechali omylem. Možná byli opilí nebo se ztratili, když jejich druhové odcházeli. Jak to můžete posoudit u takových zvířat?“

„Jak tě chytily?“

Mnich pokrčil rameny. „Vyšel jsem z úkrytu, abych se pokusil získat ze zásobárny nějaké jídlo. Nebylo to k ničemu - orci už se tam dostali přede mnou. Museli mě zahlédnout, když jsem se vracel sem, a sledovat mě. Proč je to důležité?“

„Snažím se získat představu, co se tu stalo - a po pravdě řečeno, jaký jsi svědek.“

„Jsem věrný Císaři. Plnil jsem své povinnosti spolu s ostatními bratry,“ trval Tethys rozzlobeně na svém.

Ragnar si nebyl úplně jistý, že je tomu tak. Něco v mužově pachu mu naznačovalo, že se stydí a že neříká celou pravdu. Isaanin hlas zněl jemně a konejšivě. „Nepochybuju, že je tomu tak. Kdo by ti mohl mít za zlé, že jsi utekl, když se orci dostali přes zeď? Bylo jich tolik a byli tak divocí. Bylo jich hodně, že?“

„Tisíce a tisíce. Nespočetná horda. Moře vyjících zelených ksichtů. Zabili jsme jich nepočítané, ale přicházeli další a další. A měli obrovské válečné stroje vybavené strašlivými zbraněmi. Odkud vlastně přišli? Nevěřil bych, že je na planetě tolik orků. Nebo že jsou tak dobře vyzbrojeni.“

„Přišli z hvězd. Ale nestrachuj se. Císař je za jejich zločiny potrestá. Impérium vždy nakonec zvítězí. Nyní mi řekni, bratře Tethysi, proč ti orci napadli chrám?“

„Kdo ví, proč takové bestie něco dělají? Byli opilí touhou po krvi a po zabíjení.“

„Ale berou vězně... otroky, jak jsi říkal.“

„To až potom, když boj trval příliš dlouho a oni trochu zchladli. Když se dostali do chrámu, bylo to strašné. Hrnuli se dovnitř, zabíjeli a rabovali, na co přišli. Pak jejich vůdci zřejmě nastolili nějakou kázeň a šli do svatyně. Tam pobrali naše prastaré poklady. Možná hledali tohle - naše posvátné relikvie.“

„Posvátné relikvie?“

„Bylo jich mnoho - kosti svatých mužů, velice posvátné předměty vytvořené v dávných dobách - amulet, rozbitý v nějaké bitvě, který prý nosil sám Císař. Jednoho dne bude opraven a použit pro vzkříšení Císaře.“ Ragnar viděl, že inkvizitoři ztuhli jako lovečtí psi, kteří zachytili stopu.

„Jak ten amulet vypadal? Nějak takhle?“ ukázala Isaan na fragment talismanu, jenž jí visel na krku.

„Viděl jsi ho?“

„To je posvátná věc,“ pronesl náhle podezřívavě Tethys. „Nesmím o ní mluvit s cizinci.“

„Jsme důvěryhodní sluhové Císaře. Je naší povinností zachránit takové relikvie ze spárů těch, kteří je znesvěcují. A tvou svatou povinností je nám při tom pomoci.“

Znovu mávla rukou. Ragnar opět ucítil proudění magické moci. Tethys trochu ztuhl, ale pak se zdálo,

že se uvolnil. „Ano, nyní to chápu," pronesl bezbarvým hlasem. „Musím splnit svou povinnost k Císaři."
„Řekni mi o amuletu."

„Je to předmět z postříbřeného kovu na řetězu z ryzího stříbra. Je v něm zasazen zelený drahokam s tisíci fazetami. Na jedné straně vypadá, jako by byl ulomen z většího drahokamu. Ta strana je otřepená, ne hladká a vyleštěná. Nejvyšší opat jej nosí v noci Krvavého měsíce, kdy provádí rituál nejvyšší—"

„To vypadá přesně jako to, co hledáme," přerušil ho Sven netrpělivě.

Inkvizitorka Isaan otočila hlavu a upřela na něj jedovatý pohled temně zelených očí. Význam byl jasný: Nevyrušuj! Podívala se zpět na mnicha, aby pokračoval.

„Pokud hledáte amulet, je příliš pozdě. Orci jej sebrali. Viděl jsem ho na krku jejich vůdce. Nepřekvapuje mě to. Naši jasnovidci tvrdí, že ten předmět v sobě skrývá velkou moc."

Isaan pohlédla na Sternberga a pak na zbytek skupiny. Její obličej říkal vše, co bylo třeba říct.

SEDM

„Nemůžeme se vrátit," řekl inkvizitor Sternberg ponuře. „Musíme těm zatraceným orkům vyrvat talisman z Lykosu."

Ragnar a ostatní Krvavé spáry se na něho zahleděli. Ragnar by řekl, že jeho bratři-spolubojovníci s ním sdílejí chvilkový pocit skepse.

„Ta věc je dočista ztracená, člověče!" řekl seržant Hakon. „Sebrala ji armáda orků."

„Pak ji získáme zpět!" Sternbergův hlas nepřipouštěl odpor.

„A jak ji najdeme?" zajímal se Hakon. „Tyhle džungle se hemží orky. Vojska orků jsou po celém kontinentu. Jak mezi nimi najdeme jediného orka?"

„Jak jsme našli talisman poprvé?" opáčil Sternberg.

„Mohu použít své... nadání," řekla Karah Isaan. „Spojení mezi oběma fragmenty dosud existuje - čím jsme blíž, tím je silnější. Nyní mohu vycítit přibližný směr, kde se nachází. Jakmile budeme blíž, mohu jej určit přesněji."

„Nemohli bychom se teleportovat na loď, provést rituál znovu a teleportovat se zpátky dolů?" navrhl Ragnar.

„Světlo pravdy odehnala válečná loď orků mimo dosah teleportu," řekl Sternberg. „Nyní letí naproti imperiální flotile, která nám byla vyslána na pomoc. Vráť se s operační skupinou za jeden standardní týden."

„V to můžeme pouze doufat," řekl Hakon.

„S požehnáním Císaře tomu tak bude."

„No, pokud tady stejně budeme týden třet..." začal Sven. Seržantův přísný pohled ho umlčel.

„A co uděláme, pokud najdeme nositele talismanu? Není to obyčejný ork. Je to válečný pán. Bude uprostřed té hordy a bude dobře chráněn."

„Copak nejste Hvězdná pěchota? Není to přesně ten druh mise, na jaký vás vycvičili?" řekl Sternberg.

Nad malou skupinkou zavládlo ticho. Přerušovaly ho jen vzdálené zvuky střelby z míst, kde se pohybovali orci. Všichni přítomní si ostražitě prohlíželi jeden druhého. Ragnar přemýšlel o tom, co inkvizitor právě řekl. Byl si jistý, že pokud existuje nějaký způsob, jak se se stávajícím problémem vypořádat, pak ho také najdou. Koneckonců, patří k Hvězdné pěchotě, elitním vojákům Impéria. Nebyl si jen jistý, jestli existuje způsob, jak provést to, co inkvizitor chce, v čase, který mají k dispozici.

„Takže navrhuješ, abychom orka lokalizovali, vkradli se do jeho tábora, sebrali artefakt a pak zmizeli?" shrnul to Hakon. Jeho hlas přetékal sarkasmem, ale podle toho, jak naklonil hlavu, Ragnar viděl, že o tom opravdu uvažuje. Krvavý spár ho chápal. Pokud by se to povedlo, byl by to čin hodný hrdiny ság. Vlastně, napadlo Ragnara, mohla by to být pro všechny cesta do ság. Jejich jména budou v análech kapituly po celá milénia. Pokud přežijí. Musel připustit, že těch „pokud" je nepříjemně mnoho.

„Přesně," řekl Sternberg. „Tedy pokud si myslíš, že to se svými válečníky dokážeš. Pokud ne, můžete

počkat v džungli a já s inkvizitorkou Isaan půjdeme sami."

Hakon se tiše zasmál. To nemohl připustit. Kapitule by zrovna nesvědčilo ke cti, kdyby se její bojovníci stáhli a nechali dva služebníky Císaře, aby si poradili, jak umí. Na druhou stranu, mohla to být vyložená sebevražda.

Ragnar chápal seržantovo dilema. „To bych nedovolil," řekl seržant nakonec.

„Jak mě zastavíš? Nepatřím ke kapitule. Nemůžeš mi to přikázat," řekl inkvizitor Sternberg vzdorovitě.

Seržant pomalu zavrtěl hlavou. Hvězdní vlci byli známí nerespektováním jakýchkoliv autorit mimo svých vlastních vůdců, a to pouze těch, kteří si to zasloužili. Vůdce, který dělá hloupá rozhodnutí, nezůstane vůdcem dlouho; vlastně se jím stěží stane.

Ragnara zajímalo, jestli to Hakon hodlá říci inkvizitorovi rovnou, nebo najde jinou, diplomatictější cestu. Seržant ukázal na amulet, který měla Isaan na krku. „Jsem zodpovědný za bezpečnost tohoto talismanu," řekl klidně. „Nedovolím vám jej odnést do akce, která by ho ohrozila."

Oba muži se na sebe zahleděli a chvíli měl Ragnar dojem, že dojde na rány. Sledoval to se zájmem. Nepochyboval, kdo by za těchto okolností zvítězil.

Karah Isaan vycítila rostoucí napětí a dívala se z jednoho na druhého. „Tohle není třeba. Nejsme nepřáteli. Všichni chceme sloužit Impériu." Pohlédla významně na Sternberga. „Možná má seržant pravdu. Možná že získat talisman zpět není možné."

„A možná že je. Alespoň bychom se měli pokusit to zjistit," trval na svém Sternberg.

Ragnar viděl, že seržant přikývl. Očividně znovu zvažoval inkvizitorova slova. Ragnara napadlo, jestli i na něho používá Isaan své triky. Spíše ne. Necítil žádnou sílu plynoucí tímto směrem a byl si jistý, že by mu to neuniklo. Pokud, samozřejmě, ta síla nebyla použita tak, aby si jí nevšiml. Tu myšlenku zaplašil. Pochyboval, že by něco takového bylo možné.

„Máme nějaké jiné možnosti?" slyšel se říkat. „Nemohli bychom počkat na flotilu a pak na ně udeřit z orbity?"

„Důležitý je čas," zavrtěl hlavou Sternberg. „Kdo ví, jak dlouho bude flotile trvat, než si probojuje cestu na místo, odkud by mohl být proveden výsadek vojska na planetu."

„Pokud nic jiného, můžeme provést průzkum pro invazi," řekl Hakon. Ragnarovi bylo jasné, že se mu ten plán líbí čím dál víc.

„Možná bychom měli zjistit, kde talisman je," navrhl Isaan.

„Myslím, že na tom se všichni shodneme," prohlásil Sternberg.

Jeho společnice se dotkla amuletu, který se jí houpal na krku. „Udělám to hned."

Inkvizitorka Isaan se vynořila z místnosti, v níž prováděla rituál. Ragnar nepotřeboval cítit její pach, aby pochopil, že je ztrápená. Obličej měla zamračený a tmavé oči zamyšleně přivřené.

„Co je?" zeptal se. Ostatní mlčky vyčkávali na odpověď.

„Děje se něco podivného," řekla. „Cítím to skrz spojení. Myslím, že vůdce orků začíná používat moc talismanu. Našel způsob, jak se na ni napojit."

„Co to znamená?" zeptal se Hakon.

„To ještě přesně nevím," řekla. „Ale pochybuji, že něco jiného než velké potíže."

Ragnara nějak nepřekvapilo, že to slyší. „Kde je teď?"

„Orci jsou jižně odsud u řeky. Viděla jsem obležené město."

„Galt První," ozval se bratr Tethys. „Naše hlavní město."

Z dálky zaslechli zvuk podobný zahřmění. Ragnar uvažoval, co to je. Otočil se tváří k nebi a brzy to zjistil. Tři dlouhé kondenzační pruhy protály modř oblohy jako drápy obří kočky. Ragnar si všiml teček, které byly jejich zdrojem. Narůstaly mu v zorném poli, až uviděl, že jsou to hrubě vyrobené letouny s krátkými křídly.

„Zalehněte," vykřikl a zároveň sebou praštil na zem.

Karah udělala totéž. Válečná letadla orků přeletěla nad chrámovým komplexem. Letěla nízko a něco hledala.

„Myslím, že bychom se odsud měli dostat co nejdál, než orci začnou hledat nás," řekla Karah.

Ragnar viděl, že je vyděšená. Neměl jí to za zlé. Také by rád věděl, jestli je to náhoda, že se letadla orků objevila tak brzy poté, co se psychicky napojila na vůdce orků. Jestliže ona mohla cítit jeho, mohl

možná i on cítit ji. To nebyla zrovna uklidňující myšlenka.

Váhavého bratra Tethyse vzali s sebou. Vešli do bludiště tunelů ve zdech velké kamenné pyramidy. Vládlo tu ticho a chlad. Skrz mohutné stěny neprošel žádný zvuk zvenčí. Ragnar přemýšlel, nakolik je to tady bezpečné, ale pak si uvědomil, že na tom nezáleží. Pokud je orci hledali, byli tu ve větším bezpečí než v džungli. Oddíly orků jsou venku a snaží se najít jejich stopy.

Bratr Tethys držel v ruce jednu z věčně zářících světelných koulí. Díky světlu vypadalo maso na jeho narůžovělých prstech průhledné. Byla to iluze, jakou Ragnar už viděl, ale o to nebyla méně působivá. Všude kolem bylo cítit pach smrti. Ragnar si všiml, že zdi jsou plné výklenků a v každém výklenku leží jedna vysušená mrtvola. Tohle bylo očividně nějaké pohřebiště. Pod každým výklenkem bylo imperiálními runami vyryté jméno mnicha, aby byl posvěcený, ale na tomhle místě nebylo nic svatého, necítil ani pach posvátnosti. Byla to prostě a jednoduše kostnice a oni sestupovali stále hlouběji do ní.

„Chrámy jsou obrovské," řekl Tethys. „Už léta se propadají do země. Pyramidy, které jste viděli na povrchu, jsou jen částí mnohem větších staveb pod zemí. Táhnou se daleko do hlubin. Mohli bychom se tu skrývat celé měsíce a nikdo by nás nenašel."

„Tady dole nebude moc jídla..." zabručel Sven napůl vážně.

„Je tu konzervované maso," ukázal Nils na mrtvoly. Když uslyšel ostré nadechnutí obou inkvizitorů a mnichovo zalapání po dechu, rychle dodal: „Jen jsem žertoval."

„Bez tvých vtipů se obejdeme, bratře Nilsí," řekl seržant Hakon.

„Jak se dostaneme k úlomku talismanu?" zeptal se Ragnar, aby prolomil napětí.

„Tyhle chodby vedou k řece. Řeka teče k městu Galt První. Lodí se dá doplout až k liniím orků."

„A pak co?" zeptal se Ragnar. Věděl, že to je otázka, která tane na mysli všem Krvavým spárům.

„Pak uvidíme," řekl seržant Hakon.

„A jak se dostaneme dolů po řece?" zeptal se Sven. „Plavání mě nenaplnuje nadšením."

„Jakmile se dostaneme z chrámového komplexu, postavíme vor a zamíříme po proudu. Podle bratra Tethyse je proud dost silný, takže s tím nebudeme mít moc práce."

„Co když se ta letadla vrátí?" zeptal se Nils.

„O orky se postaráme, až je uvidíme," řekl Hakon a opět zmlkl.

Řeka byla hnědá, široká a páchla. Smrděla shnilou vegetací, řasami a splašky, které do ní vytékaly z chrámového komplexu. Ragnar uvažoval, jak dlouho to bude ještě trvat. Pochyboval, že by tu orci udržovali strojní zařízení. Podle toho, co viděl, je už začali rozebírat a včleňovat do hrubých ničivých strojů. Jako rasa byli notorickými mrchožrouty a dráteníky. Přesto se nedalo pochybovat o tom, že jejich primitivně vyhlížející zařízení fungují. Ty válečné letouny byly dostatečně efektivní.

Bláto se jim lepilo na boty, když se drali zarostlou stezkou mezi stromy pryč od chodby, která ústila v říčním břehu. Jakmile byli dost daleko od Xikaru, aby se cítili v bezpečí, začali se stavbou voru, s nímž by se mohli vydat na nebezpečnou cestu po proudu. Ragnar ucítil, že se na něho někdo dívá. Rozhlédl se a uviděl inkvizitorku Isaan, jak si ho zamyšleně prohlíží.

„Neměj strach," řekl jí. „Dostaneme se tam bezpečně." „O tom nepochybuji," odpověděla. „Císař je s námi." Neříká to ani není cítit tak jistě, jak její slova naznačují, pomyslel si Ragnar. Ale dokázala na tváři vyloudit úsměv, než tiše odešla do houstnoucího šera.

Vory byly dost velké, aby byly stabilní. Byly vyrobeny z kmenů stromů poražených rotomeči a svázaných liánami. Vlci vyrobili dva i s bidly na odstrkování z bambusu, který rostl všude na okrajích džungle. Ragnar viděl, že ani nebudou zapotřebí — proud byl dost silný, takže je nesl vyšší rychlostí, než by Hvězdní pěšáci dokázali vyvinout při pochodu skrz hustou džungli.

Výprava se rozdělila na dvě poloviny; na každý vor jedna. Na předním voru byl inkvizitor Sternberg, seržant Hakon, Strybjorn a Lars. Na druhém voru byl Ragnar, Karah Isaan, Sven, Nils a bratr Tethys. Nils stál vzadu a kormidloval dlouhou bambusovou tyčí. Lars dělal totéž na předním voru.

I hrozba vzdušných hlídek pominula. Na mnoha místech byla džungle tak bujná a spleťtá, že obrovské banyánové stromy s několika kmeny prakticky zakrývaly řeku a jejich koruny propouštěly jen málo oslepujících paprsků slunečního světla. Bylo to jako plout zeleným tunelem. Ukázalo se, že se bratr

Tethys nemýlil. V chrámovém komplexu zůstalo jen několik zelených kůží, orčích pobudů, kteří se tu zdrželi, když se hlavní vojsko nájezdníků vydalo na další cestu.

Džungle kypěla životem. Obrovští chlupatí tvorové podobní lidoopům se prodírali listnatou klenbou. Velká panterovitá zvířata, skvrnitá a se šesti nohama, číhala ve větvích a pozorovala je obrovskými nemrkajícími očima. Tu a tam zahlédl Ragnar proklouznout mezi větvemi velikého tvora podobného hadovi. Musel být alespoň třicet kroků dlouhý s tělem tlustším než pivní sud. Moc ho to ale netrápilo. V džungli nežila žádná zvířata, která by je mohla ohrozit. Ze zkušeností věděl, že málokteré zvíře je odolné vůči rotomeči a výbušným střelám.

Potřásl hlavou a pomyslel si, že taková přílišná sebedůvěra je nebezpečná. Co kdyby to byl náhlý útok? Nebo ve spánku? Co kdyby bylo některé zvíře tak silné, že by dokázalo prokousnout zbroj? Věděl, že je to nepravděpodobné. Jeho smysly by ho dokázaly varovat před téměř každou hrozbou i ve spánku. A keramit je pro normální drápy a tesáky neproniknutelný.

Nebud' si tak jistý, ozýval se rozum. To nemůžeš vědět. Muži zemřeli i na mnohem méně nebezpečných místech, než je tohle, jen proto, že uvažovali stejně jako ty. Koneckonců, jsme zde cizinci. Co o tomhle světě doopravdy víme? Některé rostliny a zvířata se podobají těm na Fenrisu a to je vše.

Vlastně se to dalo čekat. Většina předků zřejmě přišla z Terry před desítkami tisíc let během první velké lidské Diaspory, kdy se Člověk vydal kolonizovat galaxii a přetvořit ji k obrazu svému. Jsou to potomci těch starých tvorů a rostlin, přeměněných tak, aby vyhovovaly novému domovu.

V další velké zátočině se vyhřívali velcí, blátivé hnědí plazi - pravděpodobně nějaký druh draka. Jejich obrovské čelisti vypadaly, že by dokázaly polknout člověka najednou - i v keramitu. Ragnar držel ruku blízko pouzdra s pistolí. Jeden z plazů hladce sklouzl z bahnitého břehu do vody. Na tak velkého tvora se pohyboval překvapivě obratně. Cáknutí při vstupu do vody bylo sotva slyšitelné pro kohokoli, kdo neměl zesílený sluch Hvězdného vlka.

Jak tvor plul po vodě směrem k nim, vypadal jako kláda. Ragnar viděl, že barvy jeho kůže připomínají staré nebo shnilé dřevo. Uvažoval, kolik to oklamalo nevinných rybářů a zvířat, která se přišla napít nebo se přebrodit přes vodu. No, on se nenechá splést a podle pachu svých společníků odhadoval, že oni také ne.

Pohlédl na Svena a inkvizitorku, kteří si už připravili zbraně. Nils držel tyč jednou rukou a čekal, co má zvíře v úmyslu. Ragnar věděl, že je připraven tasit v okamžiku zbraň a začít střílet. Rychlý pohled mu řekl, že i lidé na druhém voru si hrozby všimli a jsou připraveni přispěchat na pomoc. Bylo zjevné, že tvor se dostane nejdřív k Ragnarovu voru - a blížil se rychle. Bratr Tethys si konečně všiml, co se děje, a začal sundávat z ramene autopušku.

„Říční drak!“ téměř zajechel, jako by ostatní o té hrozbě nevěděli. Ragnar mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil.

„Neboj se, my jsme ho viděli,“ řekl. „Použij bolterovou pistoli. Střelí výbušné granáty. Na tvora této velikosti jsou mnohem účinnější.“

Jestli Tethys Ragnarova slova slyšel, nedal to nijak najevo. Páchl panikou. Nebo spíš hrůzou. „Tyhle potvory jsou strašlivé, je to metla řeky. Stáhnou tě do vody a drží tě tam tak dlouho, dokud se neutopíš.“

Ragnar uvažoval, jestli je to nepříjemnější smrt než být roztrhán na kusy těmi obrovskými tesáky a pak pozřen. Potřásl hlavou. Pochyboval, že existuje něco jako příjemná smrt. Tvor připlul ještě blíž. Ragnar viděl krátké nohy zcela neúměrné tělu, které se míhaly pod vodou. Občas se tvor popohnal vpřed mávnutím velkého ocasu. Začínal mít pojem o tom, jak je to zvíře velké - asi dvakrát delší než celý vor. Všiml si malých oček, která vypadala inteligentně a zírala na něj ze stran zvířecí tlamy. Byl to mrazivý pohled, z něhož se mu po páteři rozběhly ledové prsty strachu.

„U Russa, je zatraceně velký!“ poznamenal Sven. „Rád bych věděl, jak chutná. Už začínám mít dost té stromové kůry a švábů.“

„Už jsem probodl větší orky,“ řekl Ragnar, zvedl pistoli a namířil ji na oko říčního draka.

„Orci nemají takové zuby,“ upozornil Sven.

Říční drak otevřel tlamu. Ukázala se řada za řadou žlutých zubů podobných tesákům, dlouhých jako dýky. Teď bylo mnohem těžší zamířit na oči.

„Vypadá jako ty, Svene,“ utrousil Nils koutkem úst. Vytáhl pistoli a připravil se ke střelbě. Ani na

okamžik nepouštěl tvora z očí.

„Co tím zatraceně chceš říct?“

„Otevřelo to tlamu a hlava zmizela.“

„Haha, zatraceně! Ještě jednou tak zakrákáš a zaplaveš si s ním.“

Ragnar uslyšel z břehu další cáknutí. Věděl, že teď jsou ve vodě další mohutní plazi. Najednou začala být situace skutečně vážná. Viděl, že jeho dřívější sebedůvěra byla skutečně trochu nemístná. Zvířatům stačilo se zvednout z vody a rozbila by vory na třísky. Vzpomněl si na bitvu s mořským drakem na Fenrisu; připadalo mu to o půl života dříve a půl galaxie dál.

„Držte hubu a palte!“ řekl a začal střílet. Když se ostatní Krvavé spáry přidaly, všem z ohlušujícího rachotu zalehlo v uších. Kondenzační stopy se křížovaly nad vodou. Tam, kde se střely zakously do tuhé kůže zvířete, vznikaly v masě velké krátery. Tvor vydal dlouhý, syčivý zvuk, ale nezpomalil. Ragnar by rád věděl, jestli necítí bolest nebo ho prostě tak naštvali. Při pohledu na ty čelisti a silné provazce žvýkacích svalů si nebyl jistý, že zbroj jejich stisk vydrží. Rozhodně to netoužil vyzkoušet.

Zvíře se blížilo navzdory palbě. Nyní se k ní připojili i Hvězdní vlci z druhého voru. Střely trhaly ze zvířete obrovské kusy masa. Ragnar si byl jistý, že ve světle růžovém masě zahlédl bílé kosti. Přesto se nezdálo, že se zvíře chystá zemřít.

Ragnar znovu a znovu tiskl spoušť a marně doufal, že se mu podaří trefit se zvířeti do oka a vystřelit mu tak mozek z hlavy. Ale hlava sebou zmítala ze strany na stranu a bylo těžké přesně zamířit. Vlk mačkal spoušť; zvíře zasahoval jeden granát za druhým. Tuhá kůže byla potřáskaná a rozsekaná, ale k Ragnarovu úžasu mohutná lebka ty rány vydržela. Z čeho ten tvor byl?

Střílel dál, ale riskoval pohled k říčnímu břehu. Přibližovala se další tři mohutná zvířata. Ani se nesnažila připlout tajně. Jejich ocasy bičovaly vodu, jak se co nejrychleji snažila dostat k vřavě. Ragnara napadlo, že je nejspíš přitahuje pohyb nebo pach krve. Potichu zaklel. Jestliže bylo tak těžké zabít jedno zvíře, konflikt se čtyřmi se mu vůbec nezamlouval.

„Je to příliš tupé, než aby to zemřelo!“ vykřikl Nils do výstřelů.

„Takže byste si mohli potřást rukou!“ konstatoval Sven.

Netvor byl necelých dvacet kroků od nich. Ragnarova mysl uháněla jako zběsilá. Možná je třeba změnit taktiku. „Inkvizitorko! Můžete na to použít své schopnosti?“

„Nevím, jestli to má nějakou mysl, kterou by bylo možné ovlivnit,“ odpověděla Isaan.

„Neříkej to, Nils,“ zařval Sven. A pak byl tvor najednou pryč. Blížila se k nim jen velká vlna, jak se ponořil pod vodu. Na okamžik zahlédli velký ocas, než zmizel také.

„Dostali jsme to?“ vykřikl Ragnar.

„A co?“ zeptal se s nevinným zmatkem Nils.

„Nemyslím!“ zařval Sven a rozhlížel se.

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ řekl Nils.

Ragnar střelil pohledem k ostatním zvířatům. Byla tak sto kroků od nich. Příliš blízko na to, abych byl klidný, pomyslel si.

„Dejte si pozor!“ zaburácel seržant Hakon.

Na co, pomyslel si Ragnar - a pak celý vor vyletěl do vzduchu. Zoufale se snažil udržet rovnováhu, ale kutálel se do vody. V tu chvíli mu došlo, co se stalo. Lstivé zvíře se vynořilo pod nimi a zvedlo celý vor do výšky. Ragnar viděl, jak se s ním zatočila džungle, a pak zavřel ústa, protože ho spolkla blátivá voda.

Zoufale se snažil nepustit pistoli. Pro Hvězdného vlka by byla strašná hanba ztratit zbraň. Pripadalo mu, že za těchto okolností je to podivná myšlenka. Z vody se stal malstrom vířících vln a bublin. Byla tmavá, ale přesto kousek od sebe zahlédl blížící se obrys říčního draka. Z hladiny vypadalo zvíře nemotorně, ale jakmile jste se s ním ocitli ve vodě, bylo najednou neuvěřitelně rychlé, hbité a čilé. Ragnar se rozhlédl a viděl, že i ostatní jsou ve vodě a plácají rukama i nohama, jak se snaží dostat se na hladinu.

Zastrčil pistoli do pouzdra a vyrazil vzhůru. Klid, říkal si a modlil se, aby ostatní udělali totéž. Věděl, že mnoho statečných námořníků na Fenrisu zemřelo v takové situaci jen proto, že dělali hloupé chyby. Občas plavali v panice dolů místo nahoru a nořili se ještě hlouběji do vody, z níž se snažili uniknout. Ragnara napadlo, jak je tu řeka asi hluboká, ale pak se rozhodl, že teď není čas to zjišťovat. Hlavou se dostal nad hladinu. Viděl, že kolem se vynořují i někteří další.

Vycítil blízkost říčního draka a zažil okamžik hrůzy, když si představil, jak se ty velké čelisti pod ním otvírají a pak ho jedním chňapnutím stahují dolů.

„Pozor!“ slyšel opět křičet seržanta Hakona.

Rozhlédl se a uviděl, že se zraněné zvíře vynořilo na hladinu a míří k němu. Čelisti mělo doširoka rozevřené. Bylo to jako hledět do dlouhého, růžového tunelu plného zubů. Ragnar si nevzpomínal, že by kdy viděl něco tak děsivého. Chřípí měl plné olejnatého plazího pachu zvířete spolu s pachem jeho krve a shnilého masa zachyceného mezi zuby a rozkládajícího se v roztrhaných vnitřnostech.

Pomyslel si, že se každou chvíli může stát dalším kouskem mrtvého masa v žaludku té potvory. Na chvíli byl přesvědčen, že tady jeho život skutečně končí. Pak se mu hluboko v mozku probírala bestie, která byla jeho součástí, a odpověděla na hrozbu instinktivní mazaností. Co dokáže ten netvor, dokáže i on.

Cekal až do poslední chvíle. Když se čelisti téměř sevřely kolem něho, zhluboka se nadechl a s kopáním se potopil. Říční drak mu přeplul nad hlavou; vypadal velký jako trup obrovské dračí lodi. Ragnarovi v tu chvíli nesmyslně bleskla hlavou vzpomínka na dobu, kdy se potápěl jako chlapec z otcovy lodi a plaval pod ní, čistě jen z hrané statečnosti a také proto, aby přihlížejícím přátelům dokázal, že to umí.

Viděl, jak velké nohy s drápy víří vodu, i mírnou křivku hřbetu zvířete, které se ho snažilo sežrat. Byla to jen jeho představivost, nebo zvíře opravdu zpomalilo? Při plavání za sebou nechávalo stopu olejnaté černé krve. Ragnar ji ve vodě cítil. Možná ty střely přece jen měly nějaký efekt. Když se díval, jak se ještě kolem něho otáčí, nepřipadala mu pravděpodobnost záchrany zrovna největší. Obrovské čelisti se otevířely a zvíře opět vyrazilo k němu. Kopal a snažil se mu vyhnout, ale řeka byla přirozeným prostředím pro zvíře, ne pro něho. V jejích špinavých vodách bylo mnohem obratnější než on, zejména když byl zavřený v mohutné zbroji.

Pak se čelisti kolem něho zavřely. Cítil tlak na prsním plátu, jak se do něj zabořily zuby. Říční drak rychle trhl hlavou jako pes s krysou v tlamě. Kdyby byl Ragnar normální člověk, v tu chvíli by si zlomil vaz. Ale nebyl, patřil k Hvězdné pěchotě a jeho tělo bylo přestavěno tak, aby vydrželo mnohem víc než tělo lidských bytostí. Obrovský tlak mu hrozil vymáčknout vzduch z plic. Před očima se mu roztančily jiskřičky. Napjal krční svaly a ucítil, jak mu obratle skřípají. Modlil se k Russovi, aby neupadl do bezvědomí. Zoufale se snažil vydržet.

Připadalo mu, že se tlak stále zvětšuje. Uvědomil si, že ho zvíře táhne dolů a snaží se ho utopit jako každou jinou kořist. Ne, možná ne. Plavalo pryč od vorů. Ragnar je viděl na hladině, jak se mihotají ve skvrnách slunečního světla. Možná ho táhne do douště, aby nakrmilo mladé. Možná dělá něco úplně jiného. Neměl chuť ani čas o tom dumat. Jeho zbroj přepnula na recyklaci kyslíku. Utopení mu prozatím nehrozilo. Systémy navržené k tomu, aby ho udržely naživu v hlubinách vesmíru, zvládnou i tohle. Hlavním problémem byly stále se svírající čelisti. Slyšel, jak keramit praská, cítil, jak se pláty zbroje třou jeden o druhý. Bolestivé píchání ze senzorového systému ho varovalo, že při určitém tlaku to zbroj nemusí vydržet. Pokud k tomu dojde, mohou selhat i ostatní systémy a pak by se mohl skutečně utopit.

Vzhlédl a uviděl nad sebou novou hrozbu. Ostatní říční draci se také potápěli a hnali se na něho - nebo možná na svého zraněného druha. Možná že je dohání k zuřivosti pach krve a vábí je ke kořisti, stejně jako žraloky v moři na Fenrisu?

Ragnar viděl, že jeho předpoklad byl správný. Největší říční drak zaútočil na jeho věznitele. Další dva kroužili kolem nich a čekali na vhodnou příležitost. Vtom Ragnara obklopily vzduchové bubliny a vlny krve, jak se dva obři spolu pustili do boje. Koutkem oka Ragnar zahlédl mohutný ocas, který se k němu rychle blížil. Uder byl strašlivý. Hlava se mu zatočila bolestí a před očima se mu zatmělo. Stejně náhle však povolil tlak na hrudi. Jeho věznitel ho pustil, aby mohl použít čelisti k boji.

Ne že by to znamenalo jeho záchranu. Každou chvíli ho mohlo sebrat další zvíře jako chutné sousto. Tápal po pomůckách, které měl u pasu, a ucítil, jak se mu prsty sevřely kolem granátu. To bylo to, co hledal. Skrz vodu viděl, že se k němu skutečně blíží další zvíře, jako noční můra se zuby, obřími čelistmi a malinkýma očima třpyticíma se prastarou záští a hladem. Pod vodou se všechno pohybovalo jakoby zpomaleně, když obłudě strčil granát do tlamy a zoufale plaval, aby se dostal na povrch. Co bude dál, ví jen Císař, pomyslel si.

Chvíli se nedělo nic. Ragnar pohlédl dolů na říčního draka a viděl, jak ohýbá hřbet, jako by se chystal vyrazit za ním. Náhle jako by jeho tělo vybuchlo zevnitř. Ještěřův žaludek se nafoukl, jako by spolkl příliš velké sousto. Čelisti se mu křečovitě rozevřely, a dokonce i pod vodou Ragnar uslyšel jeho bolestný řev. Pak zvířeti prasklo břicho a vnitřnosti se vyvalily ven, jak mu je granát roztrhal na kusy. Ostatní říční draci se vrhli vpřed, rozhodnutí urvat pro sebe co největší kus nečekaného žrádla.

Ragnar vystřelil hlavu nad hladinu. Zjistil, že se ostatním podařilo vylézt na vor a nervózně se rozhlíží. Zašklebil se úlevou, když viděl, že plují k němu. O chvíli později se Ragnar vytáhl na vor. Z pokousané zbroje mu stékala voda. Ohlédl se zpět. Voda vřela a tmavla krví. Byl to jediný důkaz obrovského boje probíhajícího v šerých hlubinách. Pomalu mu mizel z dohledu, jak vor proplouval zákrutem řeky.

„Ještě jednou řekni, že jsem stejně hloupý jako to ztracené zvíře!“ zaslechl Svena, než si lehl a zavřel oči.

OSM

Džungle začínala řídnout. Řeka byla stále širší a tmavší. Ragnar snadno ovládal bidlo a držel vor u levého břehu pod přewislymi větvemi. Jak postupovali kupředu, známky probíhajícího boje byly stále více patrné. Před nimi se na obloze převalovala tmavá mračna kouře a plazila se vzhůru jako natažené prsty obrů. V okolní džungli vytrhaly projíždějící gigantické stroje rozlehlé plochy rostlinstva. Nad hlavou jim řvaly válečné letouny orků, které se míhaly na obloze s náklady bomb. V dálce zahlédl cíl - mohutně opevněné město Galt První.

Město bylo mnohem větší než kterékoliv na Fenrisu. Nad plastkretovými zdmi se tyčily věže mrakodrapů. Každý z nich byl velký jako jeden z ostrovů, jež vyvřely ve Světomoři. A byly tu i jiné věci, obrovské válečné stroje, velké jako budovy, které se nezadržitelně pohybovaly směrem k městu lidí. Ragnar tyto giganty znal - mocné kovové stroje smrti postavené v podobě primitivních spodobnění děsivých orčích božstev. Ježily se smrtícími zbraněmi. Ze svého místa Ragnar slyšel děsivý řev těžkých granátů, létajících vysokými oblouky vzduchem a dopadajících na bortící se městské hradby. Ragnar věděl, že iluze bitvy je zavádějící. Město už kapitulovalo. Orci pouze uspokojovali svou chuť ničit.

„Russ nás vem! Vypadá to, že jsme přijeli právě včas, abychom zachránili to ztracené město,“ ohrnul rty v trpkém ironickém úsměvu Sven. Ragnar ho přejel pohledem.

„Uděláš to sám, nebo ti mám pomoci?“

„Jsem šlechtý, a proto ti dovolím sdílet tu slávu se mnou. Můžeš si tak získat pár veršů v sáze o Svenovi.“

„Jsi až příliš velkorysý -jako vždy.“ Ragnar byl najednou rád, že je tu Sven s ním. Přes dětinské vtipy a protivné nálady nevěděl o nikom lepším, koho by chtěl mít za zády, pokud opravdu mají infiltrovat do armády orků.

„Nejlepší na tom je, že máme na své straně moment překvapení,“ řekl s úsměvem. „Nikdy by je nenapadlo, že přijdeme z džungle, a tím je úplně odrovnáme. Inkvizitor Sternberg je mistr taktiky.“

„Skoro ty orky lituji,“ dodal Sven. „Skoro.“

Ragnar věděl, že vtipkováním jen zakrývají napětí, které cítili ve skutečnosti. Během několikadenní plavby po řece narazili na různé důkazy zběsilosti orků. Propluli kolem vesnic u řeky, vypálených až do základů, a viděli, jak hoří rozsáhlé plochy deštného pralesa. Nezdálo se, že k těmto činům měli orci jiný důvod než pouhou bezohlednou radost z ničení. Bylo to žhářství ve velkém měřítku, výsledek neovladatelné zuřivosti, kterou Ragnar nechápal. To bylo stěží překvapující - orci nemysleli jako lidé. Koneckonců, byla to cizí rasa.

Po několika menších šarvátkách a při léčkách, které na orky nastražili, začal respektovat jejich zvířecí divoštství a touhu po boji. Byli to nebojácní protivníci, někdy až k neuvěření. Viděl, jak jeden ork pokračoval v boji, ačkoli mu střely z pistole utrhly ruku. Když mu došla munice, sebral svou utrženou ruku a mlátil s ní jako s kyjem. Tito tvorové byli zřejmě imunní vůči bolesti.

Ragnar si nejdřív myslel, že malá skupinka, se kterou se střetli, byla hlídka, ale pak mu došlo, že mezi orky nic takového nefunguje. Byli to jen opozdilci, kteří se oddělili od hlavního vojska; možná z nedbalosti, možná doufali, že najdou nějaká nová místa k plenění. Bud' orci neměli nejmenší pojem o strategii vedení války, nebo si věřili a měli pocit, že se bez ní obejdou. Ragnar soudil, že jde spíš o ten druhý případ. Pokud viděl, obránci Galtu kladli jen chabý odpor.

Ani to ho příliš nepřekvapilo. Většina z nich nebyli bojovníci. Byli to farmáři, dřevorubci a obchodníci, kteří žili až příliš dlouho pod ochranným štítem autority Impéria. Tak obrovskou invazi neočekávali. A podle inkvizitora Sternberga tu musela ve velkém měřítku bujet korupce. Imperiální guvernér měl povinnost udržovat silné stálé vojsko, ale pokud nějaké takové existovalo, nezahlédl po něm nikde ani stopy. Při dlouhé večerní diskusi u táborového ohně Sternberg řekl, že peníze byly pravděpodobně zpronevěřeny - spolkla je guvernérova soukromá pokladna. Také prohlašoval, že pokud je ten člověk dosud naživu, Impérium mu vyměří takový trest, že si bude přát, aby ho orci zabili. Pomyšlení na guvernérovo bláznovství a špatné hospodaření naplňovalo inkvizitora tichou zuřivostí, jakou Ragnar nikdy dříve neviděl.

Z komnetu slyšeli zprávy z lidských měst a pevností, které padaly jedna za druhou pod nesmírnou silou útočníků i jejich zbraní. Vypadalo to, že celá lidská civilizace ochotná bojovat se měla propadnout do tmy. Jedinými veselejšími zprávami byly novinky o tom, že se imperiální vojska připravují k protiútoků hned, jak flotila vyčistí vesmírné cesty nad Galtem. Zdálo se tedy, že za několik dní dojde k podstatné změně situace, ale pro ně to představovalo dilema. Mají počkat na příchod imperiálních bojových sil a skrýt se v džungli? Nebo mají pokračovat v původním plánu a získat fragment talismanu? Ragnar vyslechl argumenty pro i proti a nebyl schopen se sám rozhodnout. Pokud by zůstali v džungli, hrozilo neustále nebezpečí, že je najdou orci a zabijí je. Navíc nebylo jisté, jestli jim nositel talismanu v boji neproklouzne nebo artefakt sám nebude zničen. Inkvizitoři si nebyli jistí, jestli je to možné, ale pokud hrozilo sebemenší nebezpečí, že ano, nechtěli riskovat. Na druhou stranu, jaké měli šance dostat se doprostřed invazní armády, aniž by byli odhaleni? Takový postup se zdál být nezodpovědný, až hloupý.

Ragnar se nedokázal rozhodnout, ale ten kousek Fenrisana v něm se přikláněl k druhé možnosti. Kdyby se jim podařilo talisman získat, byl by to slavný čin, který by žil dlouho v ságách. Ale bylo tam velké ‚kdyby‘ a skutek jen pro slávu by byl pošetilostí, pokud by tím zahodil svůj život zcela zbytečně. To byla jedna z věcí, které do nich instruktoři neustále vtloukali během základního výcviku. A tak to v hlavě přebíral zepředu dozadu, zatímco pluli dál po řece. Jak postupovali džunglí k cíli, vypadalo to celou dobu jako jakési přízračné cvičení. Ale teď cesta skončila a už se téměř dostali na rozhodující místo. Najednou už nebylo o čem přemýšlet; přišel čas jednat a riskovat při tom svůj život.

Ragnar v té chvíli seržantu Hakonovi i oběma inkvizitorům nezáviděl. Byl rád, že rozhodnutí není na něm. Říkal si, že by mu nevadilo riskovat vlastní život, ale nechtěl by, aby životy jeho druhů a přátel závisely na jeho volbě. Většinou si dokázal věřit, i když se občas přistihl, jak pochybuje, jestli opravdu stojí o to riskovat život kvůli nalezení toho vzácného artefaktu pro Sternberga. Opravdu stojí za jeho život? Stojí za životy jich všech? Odpověď byla jasná - pokud zachrání lidi na Aериu, pak ano. Ale i tady bylo ‚pokud‘.

Nyní byla jejich cesta téměř u konce. Dny strávené plavbou po řece a boji s říčními draky a nekonečné noci s nálety bodavého hmyzu byly za nimi. Před nimi leželo město Galt První a obrovská armáda orků. Blížil se čas k uskutečnění plánu. Ragnar uvažoval, jestli to někdo z nich přežije.

Bylo pěkné sedět u hořícího ohně a mluvit o invazi do tábora orků a získání talismanu, který hledali. Jiná věc byla to doopravdy uskutečnit. Nyní, když měl před očima skutečně důkazy o velikosti armády orků, uvažoval, jestli je to vůbec proveditelné. Inkvizitorka Isaan věřila, že takhle zblízka dokáže zcela přesně lokalizovat vůdce orků i talisman, který měl u sebe. Ragnar si však nebyl jistý, jestli jim to bude nějak platné. Určitě ho budou chránit tisíce zuřivých bojovníků, což bylo mnoho i na Svena a jeho nejdívočejší fantazie.

Přirazili s vorem ke břehu a vyškřábali se na něj. Zbraně měli připravené. Ragnar sebou plácl na zem a zíral do džungle. Byl čas opustit vor a pokračovat pěšky.

Toho večera se utábořili ve vypálené budově, zřejmě v bývalém skladišti na předměstí, přibližně míli za

městskou obrannou zdí. Budova byla pobořená a bylo vidět, že se o ni tvrdě bojovalo. Ve zdech byly díry po kulkách. Střecha byla zpola stržená a část podpůrných trámů se zřítila na zem, takže se z nich dal vyrobit provizorní přístřešek. Celé to místo silně páchlo vypáleným střelivem, krví a strachem. Podlaha byla posetá starými kostmi, z nichž některé byly roztržité a zbavené morku. Ragnar by rád věděl, jestli to udělali lidští obránci, orci nebo divoká zvířata, která přicházela z džungle žrát mršiny. Vlastně na to nechtěl myslet, ale ta myšlenka se mu stejně pořád vracela.

Obrovští švábi se rozprchli před tlumenou září světelných koulí na všechny strany. Zlomyslně vyhlízející krysy z džungle, velké jako malí psi, je z šera sledovaly třpytícíma se očima. Ragnar odhadoval, že je ani není třeba moc provokovat, aby zaútočily. Vypadaly značně zuřivě, ale na tom nebylo nic překvapujícího - většina tvorů na tomto světě byla taková.

Pohlédl na své společníky. Změněným zrakem dokázal rozeznat i v šeru každý detail jejich tváří. Inkvizitor Sternberg vypadal unaveně a ustaraně. Oči se mu fanaticky leskly. V džungli zhubl. Na rozdíl od Hvězdných vlků nedokázal přežívat jen na kůře, larvách a listech. Jeho normální lidský žaludek ho nutil žít z polních zásob. Přestože obsahovaly všechno, co člověk potřebuje k životu, byly jen stěží dostatečným přídělím. Inkvizitor nyní vypadal jako asketický mučedník, kterého Ragnar viděl zobrazeného na vitrážovém okně ve Světle pravdy. Jako by mu nějaká zhoubná choroba sloupala z těla všechno nadbytečné maso. Ragnar přemýšlel, jestli tomu tak skutečně není. V džungli může člověk dostat všechny možné podivné nemoci. Sám trpěl nějaký čas horečkou, než se jeho tělo přizpůsobilo. Pro obyčejného člověka to musí být mnohem těžší, pomyslel si.

Karah Isaan také zhubla, ale zdálo se, že to jen podtrhlo její krásu. Zvýraznily se tak velké oči a vysoké lícní kosti. Ragnar si domyslel, že její domovský svět připomíná Galt víc než Sternbergův, protože snášela horko a vlhko lépe než její mužský protějšek. Talisman se jí třpytil na krku. Normálně jej měla schovaný pod prsním plátem, ale teď hleděla do hlubin drahokamu, jako by odhalovala nějaké posvátné tajemství. Ragnar se domníval, že ve vzduchu kolem ní cítí vír podivných sil.

Bratr Tethys vypadal vyčerpaně a vyhládl. Způsobily to dlouhé dny v úkrytu a cesta skrz džungli. Jeho nervům neprosperely půtky v džungli ani pohled na to, co orci udělali s jeho domovským světem. Ragnar ho docela chápal. Dokázal si představit, co by cítil, kdyby orci plenili Fenris.

Seržant Hakon jako by omládl. Roky z něho padaly s každým dnem cesty a každou potyčkou. Starý Vlk byl očividně rád, že je opět v akci a nezahálí ve výcvikovém táboře na Fenrisu. Ragnar se v tom s ním ztotožňoval. Stejně jako všichni Fenrisané a všichni Hvězdní vlci byl toho názoru, že jedinou dobrou smrtí pro muže je smrt na bojišti, obklopený mrtvolami nepřátel. Zároveň ale viděl, že v tom bylo něco víc. Seržant Hakon si to vyloženě užíval. Byl na tomto cizím světě rád, uprostřed ruin a smrti, s vyhlídkou na boj na život a na smrt. Byl šťastný, že dělá práci, pro kterou byl celý život cvičen. Bylo to na něm vidět. I když měl zachmuřený obličej a choval se ostražitě, pohyboval se lehčeji a v hlase mu zazníval nový tón. I jeho pach se v souvislosti s tím trochu změnil. Ragnar byl rád. V takové době byl fakt, že má smečka uvolněného a kompetentního velitele, hluboce uklidňující.

Mohl říct, že ostatní cítí totéž. Pro všechny to bylo něco nového a tohle byla jejich první větší zkouška. Všichni už krváceli v Asaheimských horách v boji proti Chaosu, ale tohle byla jejich první výprava na cizí svět. Každý z nich věděl, že pokud přežije, nebude zdaleka poslední. Život Hvězdného vlka se skládal z přesunů z planety na planetu, jak Impérium a Velký vlk považovali za nutné. Všichni byli nervózní a vzrušení.

Prohlížel si svoje společníky jednoho po druhém. Svenův obličej vypadal brutálně a cynicky. Drsné rysy a zlomený nos mu dodávaly zachmuřený vzhled. Tvářil se sice jako plísňený výrostek, ale zkřivení rtů a lesk v očích vypovídaly o skrývaném pobavení. Otevřel ústa a říhl si tak hlasitě, až se na něho oba inkvizitoři znechuceně podívali.

Nilsovy bledé rysy a popelavě světlé vlasy způsobily, že vypadal jako kluk. Jeho nervózní pohyby byly rychlé a skoro ptačí. Neustále otáčel hlavou, jak pozoroval okolí a čenichal ve vzduchu. Ten se nedá zastihnout nepřipravený, pomyslel si Ragnar.

Ragnar zaznamenal, že Strybjornova tvář je nečitelná a bezvýrazná jako vždycky. Byl to muž mála slov, žádný planý mluvk. Měl ostré rysy jako vytesané ze žuly. Ve srovnání s ním vypadal Sven jako zpěvák na kůru. Oči měl zasazené v hlubokých důlcích. Strybjorn zachytil Ragnarův pohled a vrátil mu

jej temnými a jiskrnými očima. Ragnar by rád věděl, jestli dosud cítí něco z jejich starého nepřátelství. Občas měl dojem, že on sám ano. Neztratilo se úplně, i když si navzájem zachránili život. Stále se budou vyhýbat jeden druhému, kdy to jen trochu bude možné, stejně jako tomu bylo po celou dobu mise.

Mezitím si Lars propletl prsty v modlitbě. Pohled měl upřený do dálky. Ragnar uvažoval, co tam vidí. Další vize? Nebo možná jen přemýšlí o událostech uplynulého dne. Larsovi rozuměl Ragnar ze všech svých druhů nejméně. Bylo známo, že Runové kněží mladíka několikrát odvedli na testy. Ragnar nevěděl proč. Bylo možné, že ho vyberou, aby se k nim připojil, nebo pro to byl nějaký úplně jiný důvod?

Seržant Hakon si své mužstvo postupně prohlížel jednoho po druhém. Ragnar cítil, že je veterán studuje a snaží se posoudit jejich připravenost a neohroženost. Napadlo ho, jestli by se neměl cítit uražen. Koneckonců, prošel všemi zkouškami nutnými k připojení k Hvězdným vlkům a krvácel v boji proti silám temnot. Dokázal kapitule, zač stojí. Rychle však podobné myšlenky potlačil. Věděl, že život je jedna velká zkouška a selhat v ní může kdykoliv. Věděl, že i nejstatečnější válečníci mohou ztratit odvalu a zlomit se. Stačilo by, aby se to stalo jednou, a mohlo by to být osudné pro postiženého i všechny jeho spolence. Zdálo se, že Hakon uhádl myšlenky, které se Ragnarovi honí hlavou, protože se na něho chladně usmál a pak pohlédl na inkvizitory. Stále nepromluvil. Sternberg na sobě ucítil seržantův pohled a vzhlédl. Jeden dlouhý okamžik si Ragnar myslel, že také zůstane zticha, ale po chvíli řekl: „Došli jsme na okraj města Galt První. Blížíme se k srdci armády orků.”

„Talisman je blízko,” dodala Karah Isaan. Její hlas zněl podivně dutě, jako když někdo pronáší proroctví nebo mluví v transu. „Jakmile se dostaneme blíž, spojení zesílí. Vidím ho. Vidím i nositele. Je to ork se strašlivou mocí a hostí něco mnohem většího. Svým způsobem je ohniskem orčí armády. Všechny je spojuje. Mluví za jejich bohy, nebo tomu alespoň věří, a v jistém ohledu je jeho víra správná.”

„Když ho zabijeme, bude to znamenat rozpad hordy?” zeptal se Ragnar. V hrdle mu najednou vyschlo. I inkvizitorka jako by byla ohniskem větší moci, než jakou vládla sama. Nebylo to příliš uklidňující pomyšlení.

„Nevím. Je to možné. Tak či tak ho nejdřív musíme zabít. Nejsem si jistá, že to bude snadné. Nebo dokonce možné.”

„Kohokoli lze zabít,” řekl Hakon. „Dostatečně silnou zbraní.”

„Tehle válečný náčelník používá síly talismanu i svých bohů. Není možné ho zabít jen tak. Jeho duši cítím i odsud. Je silný a neodejde do prázdnoty bez boje.”

„Předbíháme,” řekl Sternberg. „Nejdřív toho orka musíme najít, a to znamená probít si cestu skrz armádu. I to může být neuskutečnitelné.”

„Je nás málo,” řekl Hakon. „Pokud se budeme pohybovat potichu a v noci, můžeme to dokázat. Město je pobožené. Jsou tam úkryty. Když budeme opatrní...”

„Nebylo by lepší počkat na protiútok imperiálních vojsk?” odvážil se zeptat bratr Tethys. Ragnar cítil mnichův strach. Neměl mu to za zlé. Tohle nebyla jeho mise. Doprovázel je po řece. Sloužil jako průvodce, pokud mohl. Těžko mu mohl někdo vyčítat, že se mu nechtělo do samotného srdce orčí armády?

„Nevíme, co se stane,” řekl Sternberg. „Impérium nakonec samozřejmě zvítězí, ale pro naše cíle by mohlo být pozdě. Musíme jednat nezávisle na nich.”

„I kdyby se vám povedlo připlížit se k tomu orkovi a zabít ho, jak se odsud dostanete?” zeptal se bratr Tethys. To není hloupá otázka, pomyslel si Ragnar. Sám uvažoval o tomtéž.

„To záleží na okolnostech,” řekl Sternberg. „V ideálním případě použijeme teleportační maják a vrátíme se zpátky na Světlo pravdy.”

„V ideálním případě?” opáčil Ragnar.

„Signál by mohl být rušen nějakým silovým polem nebo použitím energetických generátorů. Pokud se to nepovede, budeme je muset nějak zaměstnat a v nastalém zmatku uprchnout na místo, kde by se teleport dal použít.”

„To by musel být hodně velký zmatek,” poznamenal bratr Tethys. Ragnar zaslechl v jeho hlase sarkasmus i nevyslovenou otázku.

„Pokud nás nechceš doprovázet, nemusíš,” řekl Sternberg chladně. „Odejít můžeš kdykoli.”

Bratr Tethys pohlédl na inkvizitora. „Ne. Neuteču do džungle. Říkáte, že ten ork je ústřední postavou

celé hordy. Je zodpovědný za útok na můj domovský svět. Pokud ho hodláte zabít, chci být u toho. Chci vám pomoci. Mám s ním nevyřízený účet."

Ragnar v jeho hlase postřehl nezaměnitelný tón nenávisti a ucítil její žlučovitý pach. Viděl, že oči smečky se upírají na mnicha. Všichni respektovali jeho odvalu, ale Ragnar si nebyl jistý, zda vzít ho s sebou je dobrý nápad. Rozhodl se, že by měl raději vyslovit svou námitku nahlas. „Nevím, jestli jsi schopný provést to, nač se chystáme, bratře Tethysi," řekl. „My jsme pro takové mise byli vycvičení. Můžeme se dovnitř dostat tiše a efektivně. Ty ne."

To byla pravda. Ragnar Tethyse pozoroval v džungli. Ten muž byl statečný a uměl bojovat, ale rozhodně nebyl mistrem plížení. Už několikrát je jeho klopýtání málem prozradilo hlídkám orků, když čekali v úkrytu. K Ragnarovu překvapení se mnich usmál.

„Možná máš pravdu," řekl. „Ale v Galt První jsem dříve bydlel. Znáám jeho ulice. Znáám tamní lidi. Mluvím jejich jazykem tak, jak dokáže pouze ten, kdo se tady narodil. Vyrůstal jsem v chudobě a protloukal jsem se těžce. Znáám místa, kde je možné se schovat, boční uličky a skryté průchody. A co vy?"

Ragnar pokrčil rameny. „Jen jsem řekl, co si myslím," řekl.

„A to bylo správné," odpověděl mu Sternberg. „Ale bratr Tethys má pravdu. Jeho znalosti města pro nás mohou být neocenitelné. Půjdem dnes v noci a on nás bude doprovázet."

Ragnar se vyšplhal na vysoký strom a zadíval se noktovizorem na město. Když zaostřil, vyvstaly mu před očima pobožené domy a neuvěřitelně vysoké budovy. Ze svého místa nad vrcholky stromů na nejvyšším kopci, jaký dokázal najít, měl dobrý výhled na pozice orčí armády. Její početnost na něho udělala dojem, ale zároveň pohrdal její chaotičností. Ze všeho nejvíc připomínala kypící moře těžce ozbrojených válečníků se zelenou kůží, kteří zřejmě neměli vůbec žádné nebo jen zanedbatelné ponětí o taktice a strategii. Modlil se k Russovi i k Císaři, aby mu takové myšlenky vyhnal z hlavy. Nikdy se nevyplatilo podceňovat protivníka. Orci byli rasa schopných válečníků a v boji se řídili instinktem.

I když vypadali jako sběr, byli schopni operovat chytře, rychle a tak, jak to vyžadovala bojová situace. Jako by se o svých činech dorozumívali beze slov, stejně jako smečky Hvězdných vlků. Ragnar uvažoval, jak to asi dělají, ale dospěl k názoru, že na tom nezáleží. Výukové stroje mu vtlokly do hlavy mnoho příkladů válečnické zdatnosti orků. Kdyby potřeboval nějaký další, měl ho přímo před očima. Orkci zničili svět lidí a obsadili opevněné město chráněné imperiální armádou. Nezáleželo na tom, jestli bylo špatně vybavené nebo nekompetentně vedené. Kdyby to byla nemyslicí banda lupičů, tohle by nedokázala. Ne, Ragnar se přinutil respektovat orky bez ohledu na to, jak hloupě a brutálně vypadali.

Přejel pohledem po viditelné části vojska. Orci na mnoha místech prorazili zdi a očividně nepochybovali, že tohle místo udrží. Nechali za sebou jen malou zadní hlídku. O dřívějším obléhání hovořilo množství příkopů, opevnění, palebných stanovišť a tankovacích míst. Město obklopily zákopy, minová pole a ostatný drát, než bylo bombardováním a odstřelováním přinuceno k rezignaci. Ragnar viděl obrovské díry v obranných zdech, kde dělostřelectvo orků přeměnilo hradby v sutiny. Viděl tábory, kde orci drželi vězně a otroky, než je naženou do lodí, aby sloužili svým novým pánům. Celé to vypadalo zvenčí dezorganizovaně, ale skrývala se v tom jakási nenápadná efektivita. Stejně jako v orcích. Jejich metody mohly být barbarské a brutálně přímé, ale fungovaly. Je to lekce, pomyslel si Ragnar, lekce pro toho, kdo se chce poučit.

Dál si prohlížel hradby a ukládal si do paměti rozložení, aby mohl seržantu Hakonovi a inkvizitorům namalovat mapu jejich postupu. Byl vybrán proto, že měl nejbystřejší oči, a nezklame je. Záviselo na tom mnohem víc než jen jeho vlastní život.

Všiml si oblastí, které byly méně střeženy. Všiml si zdánlivě nechráněných přístupových cest. Jsou tam snad minová pole? Slyšel jen vzdálený řev strojů a ptal se sám sebe, jestli ho objevili. Zaostřil na místo, odkud se zvuk ozýval, a uviděl, že se tam zvedají oblaka prachu. Zatímco se díval, vyrazila na předpolí hrstka primitivních orčích vozítek. Hodlají snad zaútočit jeden na druhého? Našli nějaké lidské útočníky? Co se děje?

Jedno vozidlo bez varování odbočilo a narazilo do druhého. To se převrátilo a chvíli se kutálelo, než vrazilo do hrubých chatrčí gretchinských vojáků, udělalo pár kotrmelců skrz jejich táborové ohně a

nakonec vybuchlo a začalo hořet. Dva orci vyskočili chvíličku předtím, než vozidlo vyletělo do povětří. Ted' leželi na zádech a drželi se za boky. Ragnar uvažoval, jestli mají nějaká, třeba i vnitřní zranění - a pak mu došlo, že se smějí. Pro ně byla havárie jen legrace. Když si to uvědomil, byl mu smysl počínání orků jasný. Závodili spolu na svých vozítkách, stejně jako Hvězdní vlci na Fenrisu předháněli pěšky jeden druhého. Ragnarovi to připadalo jako naprosté šílenství, ale kdo se vyznal v mysli těchto cizích nájezdníků se zelenou kůží? Zavrtěl hlavou a sešplhal ze stromu, aby podal seržantu Hakonovi hlášení.

Větvičkou nakreslil mapu do měkké hlíny a ukazoval důležité detaily, které viděl.

Hakon s inkvizitory pozorně naslouchali a pak začali plánovat nejlepší přístupovou trasu. Byl čas jít dál.

Ragnar spatřil na obloze planout jasnou září, jako by explodovala hvězda. Nocí krátce problesklo podivné světlo a zhaslo.

„Zemřela loď,“ zamumlal seržant Hakon. Ragnar si najednou uvědomil, že to světlo zřejmě znamenalo smrt tisíců orků nebo lidí. Nahoře na nebi probíhala v tichu neuvěřitelně zuřivá bitva, jejímž jediným svědectvím byl ten záblesk.

Měsíce jasně zářily. Ragnar zaklel. Tohle jim práci jen ztíží. Hvězdní vlci mohou se svými vylepšenými smysly vidět i při minimu světla, ale zrádné měsíční světlo pomůže orčím hlídkám je objevit. Ne že by orci byli zrovna ve střehu, pomyslel si Ragnar, zatímco se běžel ukrýt k nejbližšímu stromu. Také k tomu neměli žádný důvod. Jakou hrozbou by pro tak velkou armádu mohlo být pár osamělých lidí, kteří se pokoušejí dostat do města? Ragnarovi bylo jasné, že lidé, na které mohli orci narazit, se zřejmě budou usilovně snažit dostat ven z města, ne dovnitř.

V noci bylo v táboře orků rušno. Ragnar je slyšel vyřvávat něco, co snad mohly být pijácké písničky. Ozývalo se neustálé praskání lehkých zbraní. Věděl, že je to jen doklad bujnosti orků - pokud to nebyla předehra pro střelecký souboj šílených opilých samců. Vzduch vibroval řevem strojů. Do chřípí mu narazil štiplavý pach paliva. Nepřetržitě se ozýval třeskot kovu o kov, jak orčí mechanici pracovali na zbraních i vozidlech. Zdálo se, že mají nutkání neustále něco spravovat a nemohou nic nechat na pokoji.

Ohlédl se přes rameno a dal signál 'čistý vzduch'. Lars a Strybjorn vyrazili vpřed a doběhli až za jeho pozici, aby mohli krýt jeho další postup. Za nimi šli inkvizitoři a bratr Tethys. Zbytek Hvězdných vlků jim kryl záda. Už byli skoro na konci džungle.

Ragnar se zdoláním posledního úseku dostal na samý okraj lesa. Před ním ležel obrovský tábor orků - nespočet táborových ohňů a míhajících se stínových postav. Noc prosvěťovaly záblesky způsobené střelbou z ručních zbraní. Ragnar viděl mohutné plameny vybuchující z vraků bojových vozidel. Jeden z těch primitivních strojů byl zaparkován poblíž. Bylo to dost blízko, aby rozeznal nýtované pláty podvozku. Na vozidle se povalovali dva velcí orci. Jeden z nich se zhluboka napil z láhve páchnoucí čistým lihem a pak ji podal druhému. Ten zabručel a zasmál se. Vyprázdnil láhev na jeden hlt a bezstarostně ji hodil přes rameno do džungle. Ragnar si pomyslel, že má štěstí, že ho nezasáhla, protože dopadla nedaleko.

Tohle nebylo k ničemu. Aby se dostali dál, museli by proklouznout kolem těch dvou ochlastů. Oblast za nimi byla na stovky kroků volná. Dále se nacházely nějaké ruiny, v nichž by se mohli skrýt. Zatímco pohledem zkoumal terén, jeden z orků si mohutně říhl a sklouzl z kapoty na zem. Vrávoravě se postavil na nohy a pomalu se potácel k okraji džungle, bruče přitom cosi na svého společníka. Ragnar ztuhl; v prvním okamžiku ho napadlo, že ho objevili. Nakonec došel k názoru, že ne. Nedokázal zachytit žádnou změnu v pachu způsobenou vyrušením. Na druhou stranu, o orcích toho mnoho nevěděl, takže se mohl plést.

Zůstal bez hnutí na místě a uvažoval, co dělat, když tu ork zamířil přímo k jeho úkrytu. Stále nedával najevo, že by o něm věděl, ale možná to byl vychytralý trik, který ho měl ukolébat, aby se ork dostal do jeho blízkosti a mohl zaútočit. Co má dělat? Jestli ted' sáhne po zbraních, ork určitě zpozoruje pohyb, pokud o něm dosud neví. Když ale neudělá nic, brzy bude mít co do činění s nepřítelem alespoň o polovinu těžším, než je sám.

Ork se zastavil přímo před ním. Ragnarovi připadalo nemožné, že by ho neviděl. Uslyšel cvaknutí knoflíků a zvuk tekoucí vody. Na zbroj mu cákla orkova moč. Ork spokojeně zabručel a pak si upšoukl. Zápach byl tak příšerný, že se Ragnar zavrtěl. Ten pohyb musel přitáhnout orkovu pozornost, protože se

podíval dolů na krčícího se Ragnara. Oči se mu rozšířily a otevřel ústa, aby varovně zařval.

Ragnar věděl, že má sotva jeden úder srdce na to, aby jednal. Skočil vpřed jako vlk na kořist. Sekl hranou dlaně a rozdrtil orkovi průdušnici. Tvor se zelenou kůží padl na zem a s odporným bubláním se snažil popadnout dech. Ragnar ho kopl do obličeje a vrhl se na jeho opilého společníka. Ork se na něho tupě podíval; zjevně vůbec nechápal, co se děje. Ragnar skočil, ovinul mu jednu paži kolem silného krku a trhl.

Ozval se odporný praskavý zvuk, jak se lámala páteř. Ragnarovy zesílené svaly mu umožnily jedním pohybem zlomit tomu tvorovi krk. Celá akce trvala jen jeden úder srdce. Ragnar se rozhlédl, jestli si nějaký další ork nevšiml, co se děje. Ve tmě a při tom rámusu to nebylo pravděpodobné, ale nehodlal nic riskovat. Zlepšené oči mu umožňovaly vidět ve tmě dál než normálnímu smrtelníkovi. Nezdálo se, že by vzbudil něčí nežádoucí pozornost. Zhluboka si vydechl. Bylo to v pořádku.

Ohlédl se přes rameno a uviděl, jak ostatní dosud čekají na okraji džungle. Dal Svenovi a Strybjornovi palcem znamení a ještě jednou se rozhlédl. Nedaleko stálo primitivní vozidlo, na němž orci pracovali.

V mysli mu náhle bleskl plán. Ve tmě bylo nepravděpodobné, že by je někdo z orků poznal. Možná by mohli použít tohle vozidlo a projet v něm městem převlečení za orky. Je to riskantní podnik, ale mohlo by to vyjít.

„Zatraceně skvělý plán," zabručel ironicky Sven. S rohatou přilbicí na hlavě a v hrubé kožené vestě vypadal komicky. Za plného denního světla by si ho pochopitelně těžko mohl někdo splést s orkem, ale v noci by ta tupá zvířata mohla považovat jeho příkrčenou postavu se širokými rameny za jednoho ze svých. Ragnar byl oblečen podobně. Karah se krčila vpředu mezi nimi na podlaze vozidla. Ostatní Hvězdní pěšáci, inkvizitor Sternberg a bratr Tethys se nacpali dozadu. Naštěstí je v tomhle vozidle dost místa, pomyslel si Ragnar. Vypadalo, že by uvezlo přes dvacet pasažérů.

Řízení nebyl problém. Vůz měl velký volant, silný pedál na jízdu vpřed, další jako brzdu a mohutnou páku, na níž Ragnar potřeboval veškerou sílu a kterou se ovládala převodovka. Na přední masce byla dvě velká světla a chyběla tu jakákoliv měřidla nebo ukazatele, o nějakých komplexnějších přístrojích nemluvě. Celé by to dokázalo řídit i dítě, pomyslel si Ragnar, ale muselo by to být hodně velké a poněkud deformované dítě.

Startovalo se velkým červeným knoflíkem na předním panelu. Motor zařval jako zraněný drak. Ve vzduchu bylo cítit nekvalitní palivo, jehož štiplavý pach udeřil Ragnara do nosu. I tak, pomyslel si, když stroj vyrazil vpřed, je na jeho řízení něco přitažlivého. Neustále bojoval s touhou dupnout na pedál a řídit se s řevem ulicemi. Najednou mu bylo jasné, proč orci pořád závodí.

Řízení toho jagernauta z kalené oceli k tomu přímo vybízelo. Samozřejmě, pomyslel si. Orci svá vozidla takhle konstruovali. Byla jejich touha po rychlosti výsledkem jízdy v podobných strojích, nebo je tak stavěli, protože milovali rychlou jízdu? Co bylo dříve, vejce nebo slepice? Tak či tak, stroj udeřil na nějakou strunu ukrytou hluboko v jeho nitru, a to ani nebyl ork.

Dorazili na okraj města. Nepovšimnutí projeli rozlehlým táborem, který je obklopoval. Orčí vozidlo nadskakovalo a otřásalo se při každé překážce na silnici, ale přesto se v něm Ragnar cítil překvapivě pohodlně. Kabina byla dobře odpružená, zjevně pro jízdu v neschůdném terénu, a čalouněné sedadlo bylo potažené kůží. Na řemínku přivázaném k ocelové výztuži ve střeše auta se houpaly dvě červené kostky.

Ragnar zajel vozem do široké díry proražené v silné plaskretové obvodové zdi. Ohořelé trosky obrovských starých mrakodrapů se nad nimi náhle vynořily jako opilí obři. Vzduch tady byl chladnější. Ragnar cítil, že někde v dálce něco hoří. Možná si orci vaří, napadlo ho. Ale spíš používají nějaké zápalné látky.

Noc byla plná křiku a jekotu. Nad hlavou jim vybuchovaly granáty a trasu orčích raketových letounů vyznačovaly červené kondenzační čáry.

„Kudy?" zeptal se Karah Isaan.

„Jed' stále tímto směrem," řekla. „Řeknu ti, kdy zabočit."

Jeli nocí něčím, co silně připomínalo válku.

„Vypadáš jako zatracený blázen, Ragnare," řekl Sven. „V té přilbici vypadáš jako idiot!"

„Ve srovnání s tebou, Svene, vypadám jako hrdina ze ságy," odpověděl Ragnar. „Navíc ty vypadáš jako idiot pořád."

„Mohli byste se vy dva přestat hašteřit?" ozval se ze zadu hluboký hlas seržanta Hakona. Ragnar sebou trhl. Nešlo o to, že by si seržant stěžoval. Pouze to signalizovalo, jaké všichni cítí napětí. Kolem nich s rachotem projelo válečné vozidlo orků. Jedna z těch zelených kůží ječela něco ve svém nesrozumitelném jazyce. Zvířecký řev doprovázela výhružnými gesty.

Na okamžik hrozilo, že Ragnar propadne panice. Co se děje? Poznali je? Byla to nějaká hlídka? Cítil, jak Sven vede něho ztuhl a sáhl po zbraní. Ragnar natáhl levou ruku, aby Svena chytil za zápěstí a znehybnil mu tak paži. Ted' nebyl vhodný čas začít střílet.

Přikrčil se za volantem a doufal, že si orci nevšimnou, že je člověk. Orci dál chrčeli, řvali a dělali rukama obscénní gesta. Vytáčeli motor do vysokých obrátek a mávali zbraněmi. Ve tmě se zableskly výstřely. Ragnar zmateně zavrtěl hlavou. Nechápal, co se děje.

Největší ork sedící za volantem cosi zařval v té jejich nesrozumitelné hatmatilce. Jeho rudé oči se vyzývavě zabodly do Ragnara. I odsud, přes štiplavý pach zkázy a téměř převládající smrad paliva, cítil, jak z něj táhne alkohol.

Bylo to varování nebo nějaká výzva? Ragnar si přál, aby rozuměl jejich jazyku. Ale to bylo marné přání - nerozuměl jim. Bylo zřejmé, že orci jsou čím dál rozčilenější. Řvali stále hlasitěji a jejich gesta byla čím dál divočejší. Pořád stříleli. Jeden z nich udělal obscénní gesto a vyrazil s řevem vpřed přímo před Ragnara, jako by chtěl být před ním, ale pak přibrzdil.

Najednou Ragnar pochopil - oni chtějí závodit! Vyzývali ho. Věděl, že se musí rychle rozhodnout. Co má dělat? Má závodit, nebo tu výzvu ignorovat? Co je větší riziko? Zdálo se, že mezi orky je závodění obvyklá zábava. Urazili by se, kdyby je odmítl, a rozpoutala by se rvačka? Kdo ví. Možné to bylo. To poslední, po čem toužil, bylo přivábit pozornost k sobě a svým druhům.

Instinktivně položil nohu na podlahu. Orci v druhém vozidle odpověděli posměšky a dalšími sprostými gesty. Nyní se doopravdy cítil uražen. Na žádného Hvězdného vlka nebude hledět svrchu banda tupců se zeleným ksichtem!

Rozumnější část jeho mozku mu říkala, že je blázen. Ale něco ho naopak nutilo závod přijmout. Budovy se míhaly kolem. Noc byla plná křiku a rámusu. V šeru viděl zelené obličejy posmívajících se orků. Před nimi balancoval jeden ork vzadu na vozidle. Spustil si kalhoty a vystrkoval na ně zadek. Nebyl to hezký pohled.

„Za to bych mu s chutí střelil do prdele!" zabručel Sven.

Ragnar ho chápal. Orkův drsný vtip je oba urážel. Posunul řadicí páku dopředu. Motor zařval. Vozítko nadskakovalo po hrbolaté cestě. Do obličejů mu šlehal vítr. Přes oči se mu přetáhly průhledné membrány, aby je před ním chránily. Rychlost vozidla rostla s každým zatlačením na páku. Srdce mu bušilo vzrušením. Už doháněli orky.

Najednou se ze zadu ozval další řev. Ragnar riskl pohled přes rameno. Viděl, že se k závodu přidávají další stroje. Do čeho se to nechal vtáhnout?

Objevilo se několik dalších primitivně vyrobených vozidel. Byly to mohutné stroje, barbarsky pomalované, vyzbrojené hroty a popsané hranatým orčím písmem. Za jejich volanty se na něho šklebily tváře orků. Bylo mu jasné, že ted' už se z toho nedostane.

„Dávej pozor!" slyšel křičet Svena. Ragnar se rychle otočil. Cesta před nimi byla zablokovaná vrakem velkého nákladního vozu. Rychle strhl volant doprava. Pneumatiky zakvilely a Ragnara to odhodilo na sedadlo. Vzápětí ucítil další náraz, jak vozidlo narazilo do něčeho tvrdého.

„To ho naučí vystrkovat na nás zadek!" řval Sven. Ragnar pochopil, že ork musel z vozidla před nimi spadnout a právě ho rozdrtila jejich kola. Když se ohlédl, s úžasem zjistil, že se ork začíná zvedat na nohy. Chvilí tam stál s připitoměným výrazem na tváři a mžoural do světél dalších vozidel. Pak ho s odporným křupnutím srazilo první z nich.

„A je po něm," poznamenal Sven se zlomyslným zadostiučiněním.

Ragnar o tom pochyboval. Koneckonců, ork přežil pád z jedoucího vozu a jednou ho už přejeli oni.

Bylo velice dobře možné, že přežil i srážku s dalším strojem. Na druhou stranu těžko mohl vydržet nárazy všech vozidel, které je honily. Ale na podobné úvahy teď nebyl čas. Sražený ork byl už daleko za nimi.

Cesta vedla ke křižovatce. Zleva a zprava se pohybovaly další orčí vozy patrně bez jakéhokoli řádu. Vůdce závodu vrazil v plné rychlosti mezi ně a způsobil tak sérii srážek. Jiskry sršely, kov dřel o kov a utržené části strojů létaly vzduchem. Orkeci hrozili pěstmi, a někteří dokonce sáhli po zbraních.

„Čí byl tenhle úžasný nápad?“ zeptal se Sven.

„Jejich,“ ukázal Ragnar na orky před sebou. Pak trhl volantem a tak tak se vyhnul srážce s vozidlem před sebou.

„Zkus najít nějakou cestu odsud,“ řekl Svenovi. „Hledej boční uličku a aby v ní nic nebylo.“

„To půjde těžko,“ zabručel Sven. „Tohle město se jen hemží zelenou chátrou.“

„Tak se snaž!“

„To zatraceně dělám vždycky!“ prohlásil Sven. Zezadu se ozval děsivý zvuk řetězové bouračky. Ragnar si pomyslel, že pro mnoho orků závod skončil.

Orci ve voze před nimi se na ně šklebili. Vzdálenost mezi oběma vozidly se zkracovala. Ragnar je doháněl - a za nimi byla volná cesta. Využil příležitosti a stlačil řadicí páku dopředu, až na poslední stupeň. Vozidlo vyrazilo vpřed a Ragnara zaplavila vlna euforie. Dožene je.

Už je dělilo pouhých deset yardů. Ragnar rozeznával každíčký detail vozidla před sebou. Viděl každý nýt a šroub na jeho povrchu. Cítil i samotné orky - noční větřík mu naháněl k nosu jejich smrad. Tenhle zápach si už asi těžko oblíbí.

„Doháníme je,“ poznamenal Sven.

„Tobě nic neujde,“ zabručel Ragnar. Lomcoval řadicí pákou, přestože dobře věděl, že už ji nemůže posunout dál, než je, a podvědomě si přál, aby jeli rychleji a ještě rychleji.

Oddělovalo je už jen pouhých pět metrů. Orci na své pronásledovatele vyplazovali dlouhé černé jazyky. Strkali si prsty do uší a dělali na ně nejrůznější grimasy. Někteří mávali zbraněmi. Ragnar uvažoval, jestli budou střílet nebo je to jen póza. Volnou rukou sáhl po bolterové pistoli.

„K čertu!“ klel Sven. „Chcete boj? Jestli ano, můžeme vám posloužit.“

„Ty jsi vždycky připravený bojovat, Svene,“ řekl Ragnar. Nicméně byl rád, že tu Svena má. Kdyby došlo k násilí, nemohl by vedle sebe mít nikoho lepšího.

Už byli téměř u orků. Uvažoval, jestli si ty obludy všimnou, že je člověk. Ne že by na tom záleželo. Bylo mu jasné, že právě teď by se chovali nepřátelsky i ke své vlastní rase.

Když míjeli vozidlo orků, obluda u řízení trhla volantem. Jejich stroj narazil do Ragnarova vozidla. Kov zaskřípal a do vzduchu vyletěla sprška jisker. Ragnara to opět srazilo zpátky na sedadlo. Nemohl dělat nic než svírat rukama volant a snažit se vozidlo udržet na silnici. Karah na podlaze mezi nimi poplašeně vykřikla.

„Dělej něco!“ zaječel Sven. „Ty řídíš.“

Tuhle hru mohli hrát dva. Ragnar trhl volantem a z boku narazil do vozidla orků. Ozval se zvuk podobný zazvonění velkého zvonu. Ragnar měl pocit, že by skoro mohl sáhnout a dotknout se orka vedle řidiče druhého vozidla. Ne že by po tom toužil. Najednou si všiml, že se na něho upírají dvě rudé oči. Orkovi se na tváři objevil překvapený výraz. Ragnar pochopil, že mu právě došlo, kdo je jeho soupeř!

Sven si toho očividně všiml také. Zvedl pistoli a střelil orka přímo do oka. Zelená hlava explodovala, střela proletěla lebkou a zabořila se druhému orkovi do krku. Ten se skácel obličejem na volant. Vůz sebou smýkl stranou, narazil do nízké zdi a pak se přes ni převalil. Setrvačností klouzal dál po střeše a z mučeného kovu příčných výztuží střechy odletovaly jiskry. Zevnitř se ozývalo ječení, řev a výkřiky uvězněných orků. Pak stroj narazil do zdi a vybuchl. Úlomky kovu se rozletěly po okolí jako střepiny granátu.

Ragnar se ohlédl v naději, že nikdo nepřežil. Neviděl, že by se něco plazilo pryč z místa srážky. Ostatní orčí stroje divoce uhýbaly, aby nenarazily do hořícího vraku.

„To bylo o fous,“ řekl Sven. „Myslím, že nás poznali.“

„Neříkej? Já myslel, že nás jenom nemají rádi.“

Sven se na něho vesele zašklebil a ohlédl se. „Je jich tam ještě spousta," oznámil. „Orci nám tady hned tak nepochybí."

Ragnar mu musel dát za pravdu. Zhluboka se nadechl, zamumlal děkovnou modlitbu k Císaři a zase vydechl. Když se to vezme kolem a kolem, cítil se překvapivě klidný. A ne že by neměl důvod k nervozitě. Řídil neznámé vozidlo městem, v němž se nevyznal, obklopen smrtelnými nepřáteli. Většina lidí by se nad tím alespoň pozastavila. On si však neustále opakoval, že je Hvězdný pěšák a něco takového by pro něho mělo být běžnou záležitostí.

Raději se soustředil na řízení. Kolem silnice ležely hromady sutí a ohořelé vraky. Najednou byl rád, že to orčí vozidlo má tak jednoduché řízení. Otrásl se při pomyslení, že by místo něj řídil například imperiálního Nosorožce.

Za nimi narazila další dvě vozidla do vraku toho prvního. Okamžitě se vznítilo palivo a ulici zahradila ohnivá stěna. Další vozy vjely do plamenů. Jeden z nich za sebou táhl ohnivý ocas, který připomínal kometu. Ušklíbl se na Svena. Honička pokračuje.

„Doufám, že máš zbraně připravené," řekl. „Možná je brzy budeš moci použít."

„V to doufám," odpověděl mu Nilsův tichý, ale odhodlaný hlas.

Ragnar sešlápl plyn a řítily se nocí dál.

V dálce uslyšel Ragnar řev motorů a štěkání lehkých zbraní, ale zdálo se, že už nechali orky za sebou. Ta chvilka oddechu ho potěšila. Soustředit se na řízení v takové rychlosti ho vyčerpávalo, i když musel připustit, že je to vzrušující.

Alespoň je závod zavedl správným směrem k jejich cíli. Vozidlo ukryli v troskách vypálené garáže. Nyní si v něm všichni udělali pohodlí. Podle zrudlých obličejů svých druhů Ragnar poznal, že ten radostný triumf sdílejí s ním. Byli stejně vzrušení jako on. Nebo téměř.

„Co uděláme teď?" zeptal se inkvizitorky Isaan.

„Počkáme tady," řekla. „Všichni bychom si měli trochu odpočinout."

„To není příliš vzrušující," poznamenal Sven.

„Myslím, že pro dnešní večer bylo toho vzrušení dost," řekla Karah.

„Sven nemá nikdy dost vzrušení," podotkl Nils.

„Ne, když jste vy všichni kolem," opáčil Sven.

„Blížíme se k náčelníkovi orků?" zeptal se Ragnar.

„Ano," řekla Karah. „Cítím jeho přítomnost. V mé mysli září jako maják."

Ragnar se rozhlédl. Necítil se unavený. Pochyboval, že se kdokoli z Hvězdné pěchoty cítí unavený. Ale Sternberg, Isaan a bratr Tethys byli jen lidé a potřebovali si odpočinout.

Ragnar seděl sám a zíral do tmy. Všude kolem cítil přítomnost svých bratří-spolubojovníků. Ten pouhý fakt ho uklidňoval. Byla to součást instinktu smečky, který sdílel se všemi Hvězdnými vlky. Už pouhá přítomnost kamarádů ho nějak vnitřně zklidňovala. Každý člen spáru měl vlastní způsob myšlení a meditace. Ragnar si užíval to, že je sám, stejně jako si užíval přítomnost přátel, ale bylo dobré vědět, že nejsou daleko.

Nad hlavou jim zářily neznámé hvězdy. Ragnar k nim udiveně vzhlédl. Jak daleko jsou od domova? Jak daleko se dostal? Uvidí ještě někdy Fenris? Nevěděl. A v tuto chvíli se o to ani nestaral. Byl šťastný, že je zde a je naživu. Byl šťastný, že si může prohlížet tyhle neznámé věci.

Usmál se při pohledu na ruiny mrakodrapů. Doma nic takového neměli. Svou mohutností mu připomínaly hory, ale tyhle hory postavili lidé. A potom je zničili orci, připomněl si.

Zhluboka dýchal a nasával všechny ty neznámé pachy. I vzduch tu byl cítit jinak. Samozřejmě v tom byl smrad orčích strojů i samotných orků. Byl všude. Ale pod tím ležel jiný neznámý pach - pach továren, průmyslového znečištění, vysokých pecí a všeho, co v nich bylo vyrobeno. Myšlenka, že tohle všechno kdysi dokázali lidé, byla úžasná.

Zíral do stínů a pátral po nějakém pohybu, neznámém tvaru, který by ho varoval, že po nich slídí skrytý nepřítel. Věděl, že by zaslechl nebo ucítil protivníka dříve, než by ho uviděl, nicméně síla zvyku ho nutila spoléhat se na oči. Za několik posledních měsíců se hodně změnil. Svoje vylepšené smysly už skoro

považoval za samozřejmost.

Ragnar zavřel oči. Pozorně naslouchal, jak to dokáže jen Hvězdný vlk. Slyšel dýchání lidí v garáži. Slyšel tiché, kradmé pohyby svých kamarádů. Slyšel vzdálenou střelbu a zvuky pobíhání malých hlodavců v ruinách. Ale neslyšel nic ani vzdáleně hrozivého.

Zhluboka nasával vzduch a zkoumal pachy v něm. V nejbližším okolí cítil známý uklidňující pach svých bratrů a lidí, kteří je doprovázeli. Dál cítil zvířata, ptáky a přetékající rozbitou stoku. Opět žádná hrozba.

Obrátil svou pozornost dovnitř a komunikoval sám se sebou, jak ho to naučili v Tesáku. Bylo to jako dívat se do rozlehlé neznámé jeskyně. Výukové stroje mu poskytly tolik znalostí, že ještě neměl čas je vstřebat. Jako by v sobě měl celou knihovnu, kterou ještě nečetl. Věděl, že někde tam je celá historie kapituly spolu s technickými schémata zbraní a výstroje i nekonečné stohy vědomostí, které možná nikdy nebude potřebovat, ale jeho učitelé je považovali za užitečné.

Začínal si uvědomovat sám sebe jako malou jiskřičku světla v té velké tmavé říši. A někde venku cítil, jak se plíží ještě něco, nějaké zvíře, stín v duši, ta bestie, která v něm dřímala. Už ho to neděsilo jako dříve, ale přesto se s tím ještě nedokázal úplně vyrovnat. Věděl, že je to tam. Jen to cítil, stejně jako cítil přítomnost svých kamarádů. Bylo to skutečné, stejně skutečné jako hlína pod nohama, jako zbroj obklopující jeho tělo.

Přesto věděl, že je nesprávné na to myslet jako na oddělenou bytost. Byla to jeho součást, on to ovládal. Nyní, v tuto chvíli, to ovládal. On je za to zodpovědný. Je pán. Teď se zdálo být těžko uvěřitelné, že by to někdy mohlo být jinak. Ale věděl, že tomu tak není, že v okamžicích stresu by se bestie mohla dostat do popředí, převzít kontrolu a žít v jeho těle, žít v něm.

Kdysi považoval za děsivé, že není jediným pánem svého těla. Nyní si na tu myšlenku zvykl, stejně jako si zvykl na to, že patří k Hvězdné pečotě. Od starších bojovníků věděl, že se časem se svou bestií vyrovná stejně jako oni.

Právě teď chtěl jen prostě cítit její přítomnost, vědět, že je tam, pokud to bude třeba. Bylo to jako mít dalšího spojence - neviditelného, ale přesto přítomného. Uvažoval, jestli se jeho bratři-spolubojovníci cítí stejně, nebo si každý z nich myslí o bestii něco jiného. Spolu o tom nikdy nemluvili.

Uvnitř garáže zahlédl pohyb. Podle změny pachu by řekl, že se Karah Isaan probouzí. Chlupy vzadu na krku se mu zježily, když ucítil ještě něco jiného. Používala svou moc.

Napadlo ho, že se inkvizitorka liší od ostatních lidí stejně jako on. Jaké to asi je, mít takovou moc? To člověka určitě změní, myslel si Ragnar. A musí to změnit i způsob, jak se na vás dívají ostatní. Myslel na svou vlastní reakci toho dne, kdy se s ní setkal. Reagoval tak špatně proto, že je inkvizitorka, nebo proto, že je psyker? Nevěděl. Věděl, že ho její moc děsí; připomínala mu magii, čarodějnické umění, o němž se doma ve vesnici mluvilo jen šepem. A co dělá teď? Provádí nějaké kouzlo? Bylo by možné, že ji posedl ďábel? Znalost pohřbená někde hluboko v mozku mu řekla, že se to stát mohlo.

Jenže právě teď s tím nemohl nic dělat. Byla to jeho přítelkyně, patřila k výpravě. Kdyby se obrátila proti nim, zabil by ji. Doufal však, že to nebude nutné.

Bylo po snění. Nyní toužil po akci nebo chtěl spát, ale nechtěl zůstat sám se svými myšlenkami. Proč ho ta žena tak znepokojovala? Proto, že je psyker? Nebo je to něco jiného, něco primárnějšího?

Vzhlédl k hodinám tvořeným vzdálenými hvězdami. Vypadá to, že ráno je ještě daleko.

Slunce ozařovalo trosky Galtu. Ragnar studoval horizont a pátral po jakékoli hrozbě. Ve dne byla oblaka kouře visící nad městem jasně vidět. V dálce bylo slyšet hřmění těžkých zbraní, jak orci pokračovali ve svém zběsilém ničení. Zdálo se, že jejich chuť ničit nedokáže nic uspokojit. Nebudou šťastní, dokud nerozbijí na padrť nejdřív město a pak celý svět. Pomyšlení na takového nepřítele děsilo i Hvězdného pěšáka, jako byl Ragnar.

„Brzy bude noc," ozval se Sven. „Pak budeme moci jít dál."

„Už se na to těším," prohlásil z druhé strany Nils. „Tohle schovávání v ruinách mě ničí."

„A stejně jsem zatraceně nenašel nic pořádného k jídlu," prohlásil Sven. „Ráno jsem chytil krysu, ale tak tak jsem si toho mršáka dokázal nacpat do krku."

„To jsi celý ty, že ses s námi nerozdělil," řekl Nils. „Kousek pečeného masa bych si dal."

„Nebyla pečená. Byla živá."

Zbytek Krvavého spáru se na Svena otřeseně podíval. Nemohli uvěřit tomu, co slyší.

„Ať je to, jak chce," ozval se seržant Hakon. Otočili se - procházel opatrně mezi sutinami směrem k nim spolu s inkvizitorem Sternbergem a bratrem Tethysem. „Raději se ujistěte, že máte připravené zbraně. Vypadá to, že dnes v noci půjdeme do akce."

„Vím, kde je ten náčelník," řekla Karah Isaan. „Není odsud daleko. Obsadil velkou budovu nad středovým náměstím. Duševním zrakem to vidím jasně."

„Zřejmě guvernérův dům," prohlásil bratr Tethys. „Je to největší budova ve středu města a odpovídalo by to orčí mentalitě. Je to pevnost. Jak se dostaneme dovnitř?"

„Prostě tam zajedeme a požádáme je, aby nás tam pustili, ne?" navrhl Sven sarkasticky.

„Přesně tohle uděláme," řekla Karah.

Byla noc a měsíce jasně svítily. Smrtné záblesky vybuchujících hvězdných lodí ozařovaly tmavou oblohu. Všude kolem běsnily houfy orků, rvaly se a opíjely. Zbraně měli prázdné. Navzájem si házeli do obličeje rozbité láhve za chechotu přihlížejících. Ragnar se ostražitě rozhlédl; jeho převlek za mnoho nestál.

Natáhli na vozidlo plátěnou střechu, aby jim nebylo vidět do obličeje. Opět si se Svenem oblékli zbroj. Ostatní se zase schovali vzadu.

„Tohle je nejpitomější plán, jaký jsem kdy slyšel," mumlal Sven. „Jak jsem se mohl nechat přemluvit k něčemu takovému?"

„Myslím, že se ti líbil právě proto, že je hloupý. Vyhovuje tvé mentalitě," odpověděl Ragnar, ale v duchu se Svenem souhlasil. Nevěděl, jak by se jim to mohlo podařit. Bylo jen otázkou času, než je odhalí nějaké strážce nebo je vyzvou opilí orci na další závod. Nicméně teď neměl jinou možnost nezjet dál a modlit se k Císaři, aby všechno dobře dopadlo.

Blížili se k hlavnímu náměstí. Před sebou viděl obrovskou sochu, která zřejmě zpodobňovala guvernéra. Zřítela se jako padlý kolos a nyní ležela mezi sutinami. Velká hlava se odlomila z trupu a kamennýma očima slepě zírala na oblohu. Samotná budova byla jediná, která na náměstí zůstala stát. Kdysi to byla působivá imperiální stavba. Čtyři rohové věže svíraly mohutné chrlíče. Monstrózní imperiální orel, nyní bez hlavy, rozpínal nad vchodem rozbitá křídla. Slavnostní osvětlení, které ho kdysi ozařovalo, leželo rozbité u dveří.

V četných oknech se svítilo. Visely před nimi velké vlajky s primitivními orčími znaky. Tu a tam zahlédl Ragnar obličeje orků vyhlížejících z oken. Nemohl přehlédnout hlavně těžkých zbraní. Opravdu to byla pevnost.

„Jak se dostaneme dovnitř?" zeptal se.

„Jed' dál. Vyjed' z náměstí a zahni dozadu, kde býval starý vchod pro služebnictvo," řekl bratr Tethys.

Ragnar udělal, co mu nařídili. Vjel s vozidlem na otevřené prostranství plné vraků. Bylo zřejmé, že tu došlo k bitvě. Auta zničily kulky těžkého kalibru. Místy ještě ležely kostry, které likvidační čtyři nenašly. Ragnar cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Nadešel okamžik pravdy. Jak se dostanou do budovy?

Zastavil vozidlo. Hluk motoru utichl. Zápach paliva se pomalu vytrácel. Rozhlédl se. I tady bylo mnoho orků utábořených v kůlnách postavených z trosek nebo v troskách samotných. Někteří se tísnilo kolem hořících hranic, ohřívali si ruce a pekli jídlo. Působili barbarsky, jako obrovské postavy z úsvitu času. Vypadali stejně divoce jako Hvězdní vlci a bylo jich mnohem víc.

„Co teď?" zeptal se Ragnar.

„Dívej se!" řekla Karah. Udělala gesto směrem k nejbližšímu orkovi a Ragnar ucítil, jak z ní vyzařuje moc. Zaznamenal náhlou ostražitost svých bratří, kteří vycítili totéž. Smečka byla neklidná. Orci se otočili a podívali směrem k nim. Ragnar instinktivně sáhl po bolterové pistoli, ale Karažina slova ho zadržela. Orci se vydali pomalu k nim, jako by byli přinuceni proti své vůli. Vypadali trochu zmateně. Karah jim něco řekla v jejich hrdelním jazyce a kývla.

„Schovejte zbraně," řekla, „a zvedněte ruce."

„To teda sakra ne," řekl Sven.

„U Russa, udělej to!" zasyčel Hakon. „Rozumím tomu plánu."

Plán teď pochopil i Ragnar. Očividně ty orky psychicky ovládala. Měli předstírat, že jsou vězni, a

prostě vpochodovat dovnitř. Pokud to bylo tak snadné, proč to neudělali už dříve? Odpověď dostal rychle.

„A pohněte s tím!“ řekla. „Tahle zvířata mají silnou vůli. Neudržím je víc než několik minut.“

„To bude stačit, abychom se dostali dovnitř,“ přikývl Sternberg.

Když docházeli ke dveřím, Ragnar se celý napjal - všimnou si strážce orků, že něco není v pořádku, budou žádat heslo? Stačila jediná chyba a vrhne se na ně celé město zelených kůží. Cítil, jak mu srdce buší tím rychleji, čím jsou blíže ke vchodu. Zamumlal střelnou modlitbu a opět se začal ovládat. Vědomým úsilím přinutil pot, aby mu přestal stékat po obličejí. Cítil, že bratři kolem udělali totéž. Napětí bylo tak hmatatelné, až se divil, že si toho orci nevšimli.

Orci na stráži byli ještě větší než ostatní. Přes dolní ret jim trčely mohutné tesáky. Jejich oči planuly brutální divokostí. V mohutných tlapách drželi největší a nejprimitivnější střelné zbraně, jaké kdy Ragnar viděl. Bylo mu však jasné, že přes jejich primitivnost by jediná střela z nich dokázala ukončit jeho život. Podívali se pohrdavě na orky doprovázející Ragnarovu skupinu a vyzývavě zařvali. Přišlo to tak náhle a bylo to tak šokující, že Ragnar málem tasil pistoli a začal střílet.

Jejich strážce něco zařvaly jako odpověď. Jejich křik ohlušoval. Vypadalo to, že v jazyce orků se pořád jen řve. Podíval se na Karah. Byla bledá a zpocená. Uvažoval, jestli si někdo z orků všimne námahy vepsané v jejím obličejí. Ragnar doufal, že si budou myslet, že je to jen další vyděšený člověk.

Ať už jejich eskorta řekla cokoli, fungovalo to. Oba mohutní orci ustoupili a nechali je projít. Byli uvnitř v hale a postupovali dál do srdce orčí citadely.

DEVĚT

Vnitřek budovy zpustošili orci stejně jako všechno kolem. Kamkoli se Ragnar podíval, viděl rozbitý nábytek, vandalsky poničené stěny, otlučenou malbu a díry po kulkách. I zde se projevoval zvyk orků všechno ničit. Zdálo se, že je to těší. Zřejmě je rozbíjení bavilo.

Kráčeli dál a hlouběji do budovy. Čím dál šli, tím byla inkvizitorka Isaan bledší. Orci byli stále neklidnější. Ragnar cítil jejich zmatek a vztek. Pochopil, že se dostávají z hypnotického transu, do něhož je uvrhla. Sevřel pažbu pistole pevněji. Pokud nastanou potíže, bude na ně připravený.

Karah dýchala stále namáhavěji. Pot jí stékal po tetovaném čele. Při chůzi klopýtala a hrudník se jí zvedal a klesal, jako by dlouho běžela. Sternberg s Hakonem si uvědomili, co se děje. Viděli, že ztrácí kontrolu. Beze slova ji vzali oba pod paži a pomohli jí jít dál.

Skupinka dorazila ke schodišti, vyšla po něm nahoru a pak pokračovala dál do nitra budovy. Bylo tu méně orků a více volného prostoru. Ragnar cítil, že brzy dojde ke krizi. Orci byli čím dál rozčilenější. Zmateně se rozhlíželi kolem sebe. Vypadali jako spáči probuzení ze snu, což svým způsobem byli. Ragnar strčil do jedné dveří, které se otevřely do zničené kanceláře.

Když se rozhlédl, zjistil, že je prázdná. To bylo dobře. Vešel dovnitř a pokynul ostatním, aby ho následovali. Orci v transu vešli také, ale pomalu a váhavě.

Jakmile byli uvnitř, zavřel dveře. Podle toho, jak jeho bratři-spolubojovníci ztuhli, poznal, že vědí, co přijde -a jsou připraveni. Ragnar sekl jednoho z orků do krku. Mohutný tvor dlouze a bublavě vydechl a svalil se na podlahu. Ragnarovi druzi se vrhli na ostatní orky jako jeden muž. Během několika okamžiků bylo po všem.

„Co uděláme teď?“ zeptal se Sven.

„Nevím,“ přiznal Ragnar. Všiml si, že na něho seržant Hakon hledí.

„Možná bys nám v budoucnu mohl dát vědět, co chystáš, Ragnare,“ řekl. Chlupy vzadu na krku měl zježené. Jako by starší vlk byl vyzván mladším k boji o vůdcovství ve smečce. Ragnar instinktivně vycenil tesáky. Ti dva hleděli jeden na druhého zaujati konfliktní situací a zapomněli na všechno kolem sebe. Ragnar proti své vůli cítil, že se v něm budí bestie. V té chvíli byl připraven skočit na seržanta, rvát a trhat.

A věděl, že seržant vůči němu cítí totéž. Ale seržant Hakon byl mnohem starší a moudřejší a více zvyklý na bestii v sobě. Zhluboka se nadechl, rozpráhl ruce v širokém smířlivém gestu a Ragnar si všiml, že se očividně uvolnil. Něco v seržantově chování jej uklidnilo. Cítil, jak zuřivost mizí jako voda stékající do příkopu.

„To... to udělám," řekl Ragnar nakonec.

„Tak na to nezapomínej," přikývl Hakon.

„Takže jsme uvnitř," skočil jim do řeči Sternberg, jako by se ho to, co se právě stalo, vůbec netýkalo.

„Talisman musí být blízko."

S nadějí se podíval na Karah Isaan. Žena hleděla na podlahu a neuvědomovala si, že všichni na ni upírají oči. Pomalu zvedala hlavu, jako by se probírala z transu nebo probouzela z hlubokého spánku. Rozhlédla se tmavýma, zdánlivě slepýma očima. Ragnar cítil, že její vědomí vrací jen pomalu, jako by její mysl byla někde daleko. Povzdechla si a pak řekla: „Je tady. Je blízko. Ten ork, co jej nosí, používá jeho moc. A je strašný."

Ragnar zaslechl v jejím hlase strach a vycítil ho i v jejím pachu. Poprvé se zamyslel nad tím, čemu to budou skutečně čelit.

Rozhostilo se ticho, jako by všichni zvažovali veškeré možnosti. Ragnar si uvědomil, že nikdo z nich doopravdy nevěřil, že se dostanou tak daleko. Narychlo teď vymýšleli nějaký plán tváří v tvář novým a nepředvídatelným okolnostem. Zvažoval překážky, které před nimi leží. Nacházeli se v obrovské neznámé budově obsazené orky, kteří je početně mnohokrát převyšovali. Měli se vypořádat s nepřítelem, jehož psychické síly děsily i mocnou inkvizitorku. A navíc byl zřejmě obklopený těžce ozbrojenou tělesnou stráží.

Jejich jedinou výhodou byl moment překvapení. Nikdo nevěděl, že tu jsou. Mohli udeřit rychle a nečekaně. Ale jak se pak odsud dostanou? Samozřejmě za předpokladu, že se jim podaří talisman získat. Podle zmateného pachu svých společníků usoudil, že myslí na totéž.

„Na odchod odsud můžeme použít teleport," prohlásil najednou Sternberg. „Ale někdo bude muset jít na střechu a umístit tam maják."

„Co když není v dosahu žádná loď?" zeptal se Hakon.

„Pak budeme muset vymyslet něco jiného, ne?" řekl inkvizitor. Hlas mu zvonil odhodlaností.

„Ne, pak tady zatraceně zemřeme," odsekl Sven.

„Každý jednou zemře," řekl inkvizitor.

„Ano, dříve, nebo později," opáčil Sven. „Ale osobně bych byl rád, kdyby to bylo později."

„To my všichni," zamumlala Karah z rohu, kde odpočívala.

„Svene, Strybjorne, Nils - vy půjdete na střechu s majákem," zavelel seržant Hakon. „Ragnare, ty a Lars půjdete se mnou a s... našimi hosty."

„Protestuji," odfrkl Strybjorn. Ragnar po něm střelil vražedným pohledem. „Proč by měl mít všechnu slávu Lars a... a Ragnar?"

„Protože je to tak," řekl seržant Hakon. „Bratře Tethysi, ty jdeš s nimi!"

„Ano, pane." Maličký mnich samou horlivostí až nadskočil.

„Měli bychom ještě chvíli počkat," řekla inkvizitorka Isaan. „Až budou orci opilí a ospalí, bude jednodušší se pohybovat po budově."

„To je rozumné," připustil seržant Hakon. „Strybjorne, vezmi si první hlídku. Všichni ostatní si odpočinou, než akce začne."

Byla noc. Pohybovali se pokradmu podél dlouhých temných zdí. Všude kolem Ragnar cítil spící orky. Slyšel je chrápat; cítil alkohol v jejich dechu. Celá skupinka se přemísťovala neuvěřitelně tiše. Navzdory mohutné zbroji byli Hvězdní vlci téměř neslyšitelní i pro Ragnarovy bystré uši a pochyboval, že by kdokoli kromě samotného Hvězdného vlka zaslechl zlehka našlapující inkvizitory.

Byla tma, jen tu a tam zahlédli slabou záři. Těmto místům bylo třeba se vyhnout, a tak se všichni usilovně snažili proklouznout kolem nich nepozorovaně. Ragnar si jasně uvědomoval, že Karah Isaan jde přímo před ním. Zdálo se, že je nepřírozeně citlivý na její pohyby, ale pak si domyslel, že to jsou zřejmě všichni. Byla z nich jediná, kdo skutečně věděl, kam jdou.

Cítil, jak v ní s blížícím se cílem jejich cesty narůstá hluboký, zlověstný strach. O chvíli později Vlk spíše vytušil, než zaslechl hlasy orků. Rychle, téměř jako jeden muž, vběhli do úkrytu v opuštěné místnosti. Ragnar zadržel dech. Kolem prošla orčí stráž. Uběhlo několik napjatých chvil, než se všichni odvážili zase dýchat. Znovu unikli.

Napočítali do desíti a opět vyšli na chodbu. Další cesta je zavedla do honosnějších částí budovy. Zde dosud visely na stěnách tapiserie a sochy, ač rozbité nebo prostřílené kulkami, dosud stály na stráži ve svých výklencích. Podle bohatosti zařízení se očividně nacházeli v guvernérových komnatách.

Zepředu se k nim nesly hrdelní hlasy orků. Blížili se k doupěti náčelníka. Ragnar cítil, že se mu znovu zrychlil tep. Po modlitbě k Císaři se začal opět ovládat a jeho dvojité srdce se vrátilo k normálnímu pulzu.

Všiml si, že Karah něco tiše odříkává. Oči měla napůl zavřené a kolem hlavy jí planula neurčitá matně žlutá záře. Uvažoval, co to dělá. Snaží se odlákat pozornost velkého orčího čaroděje od svých jasnovidných schopností? Měla tohle být ta dlouho očekávaná zrada? U Velkého vlka, co se tu děje?

Sáhl po pažbě pistole, ale náhle ho něco přinutilo se otočit. Ve stínu klenuté chodby stáli čtyři orci, zřejmě stráž. Dívali se přímo na ně, ale nevěnovali jim žádnou pozornost. Tvářili se, jako by pro ně tlupa ozbrojených lidí plížících se tajně chodbami byla každodenním zjevem. Ragnar pochopil. Inkvizitorka používala svou moc, aby orky zmátla a ošálila jejich smysly. Neměl představu, co orci viděli. Možná jiné orky nebo možná nic. Na tom nezáleželo - ať už to bylo jakkoli, efektivně je to zaštitilo před jejich zraky.

Opět si všiml, že Karah stéká po čele pot a je stále bledší a vyčerpanější. Uvědomoval si, že používání její moci - značné moci, o tom nebylo pochyb — si vybírá strašnou daň z jejích skrovných prostředků. Pomyslel si, jak asi dopadne, až se setkají s náčelníkem orků.

Nyní byli jen deset kroků od velkého vchodu, který byl očividně jejich cílem. Po obou stranách klenutého portálu stála stráž. Byli to největší orci, jaké Ragnar kdy viděl. Byli alespoň o hlavu vyšší než on. Paže měli silné jako kmeny stromu. Jejich mohutné pěsti byly velké jako lidská hlava. Pušky, které svírali v rukou, byly vyrobeny primitivním způsobem, z oceli kované za studena a ze dřeva, ale měly kalibr děla.

Ragnar opatrně ucouvl, když se skupinka přiblížila k nim, ale stráž je zjevně neviděla. Své rudé oči upíraly do dálky. Karah se potácela před Ragnarem, jako by byla opilá. Ragnar se natáhl a podepřel ji volnou rukou. Cítil, jak se při jeho doteku zachvěla. Ve slabém světle měla pokožku černou jako noc, ale lepkavou a chladnou. Věděl, že je k smrti unavená.

Jak ji podpíral, ucítil zneklidňující brnění v prstech. Uvědomoval si, jak jejím tělem proudí moc a prýští z ní magická energie. Jak projdeme dveřmi, napadlo ho, aniž bychom vzbudili pozornost orků? Cítil, jak se dívka chvěje. Při jednom silnějším záchvěvu se jeden z orků otočil. Záře kolem inkvizitorčiny hlavy zjasněla, až téměř oslepovala. Ork se otočil, prošel chodbou a ostatní ho prostě následovali.

Ocitli se v místnosti oplývající barbarskou nádherou. Jako by sem nahnuli veškerou kořist z celého města. Všude ležely hromady cenností a stříbrných mincí spolu s kupami zbraní vyrobených na zakázku a munice. Očividně to bylo veškeré bohatství, které se dalo odnést. Bylo vybráno spíše pro lesk a schopnost přitahovat zrak než podle estetických měřítek.

V samotném středu místnosti se válel ork větší než jeho stráž na něčem, co kdysi býval guvernéřův trůn. Ve slabém světle se zdála jeho kůže podivně žlutozelená. Oči mu planuly vnitřním ohněm a leskem, který bylo možno označit jediné jako šílený. Z poslintané dolní čelisti mu trčely mohutné tesáky. Kolem netvora se vznášela hmatatelná aura moci a halila ho jako plášť. Na kolenou mu ležel třpytivý drahokam, v němž Ragnar hned poznal druhou část talismanu. Vycítil okamžitou reakci Isaan a Sternberga a podle pachu věděl, že jej jeho bratři poznali také. Bledý, odporný lesk drahokamu se odrážel v orkových očích. Vycítil, že si ten tvor z něj nějakým primitivním způsobem bere moc.

Když vešli do pokoje, stalo se něco zvláštního. Bez varování vyšlehly z obou částí talismanu blesky čisté psychické energie. Oba kusy se najednou rozzářily tisíckrát jasněji a napjala se mezi nimi složitá síť energií. Světlo třístící se na fazetách obou drahokamů se rozlilo po místnosti.

Karah Isaan zasténala a klesla na kolena. Ragnar cítil dominující bytost, s níž se beznadějně pokoušela bojovat. Ork k nim vzhledl téměř nedbale. Rozhodně se nebál, nebyl nervózní. Vypadal jen jako člověk, k němuž zaskočili na návštěvu neočekávaní, ale nikoli nevitání hosté. Z jeho chování vyzařovala naprostá

sebedůvěra, která až děsila. Podíval se na ně a řekl středověkým jazykem se silným akcentem, ale přesto srozumitelně.

„Arummm... Vítejte, smrtelníci. Jsem Gurg, mluvčí Dvou bohů. To je od vás hezké, že jste mi přinesli Gorkovo oko. Hodí se k Morkovu oku.“

Ragnar se užasle zadíval na mohutného orka. Bylo možné, že náčelník celou dobu věděl, že jsou tu, a dovolil jim dojít tak daleko? Nebo to byl jen nesmírně obratný trik? Byl ten tvor prostě šílený? Jeho vzhled určitě naznačoval, že alespoň některé nebo i všechny předpoklady jsou správné - ale byla tu ta hmatatelná aura děsivé moci. Ať už byl, nebo nebyl šílený, bylo třeba se ho obávat, o tom Ragnar vůbec nepochyboval.

„Dejte mi to a ušetřím vaše životy. Udělali jste mi velkou službu, že jste to přinesli. Ušetřili jste mi dlouhou cestu. Har! Har!“

Ragnarovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že ten podivný štěkavý zvuk, který naplnil místnost, je orkův smích. Nemyslel si, že by kdy slyšel něco tak nelidského. Dotklo se to bestie v něm, až se mu zježily chlupy na krku. Do mozku mu probublal zuřivý vztek. Ze zápachu orka se mu chtělo trhat a rvát. Byl to tentýž pocit, jako když se střetl se seržantem Hakonem, ale nepředstavitelně silnější.

Všude kolem cítil tentýž divošský, zvířecí hněv, který hrozil ovládnout jeho bratry. Cítil jejich zuřivost a nutkání udeřit. Jedině prošeďivělý seržant si zachoval zdání sebe-ovládání, ale stejně jako sebekázeň vůdce vlčí smečky to stačilo na zkrocení ostatních, alespoň dokud neviděli, co hodlá udělat.

„Dej nám drahokam,“ řekl Hakon, „a my tě necháme žít. Odmítni a zemřeš.“

„Všude kolem jsou stovky tisíc orčích bojovníků. Zemřete vy.“

„Žádné bojovníky nevidím!“ odplivl si Hakon. „Jen tyhle dva a ti ti moc nepomůžou.“

Gurg zvedl ruku. V očích mu najednou vzplanul zelený oheň. Kolem jeho části talismanu se zatočily víry žluté a zelené energie. Dva orci, kteří hlídali vchod, se napřímili s novou dychtivostí v očích. Podívali se na vetřelce a zařvali potlačovaným vztekem. Kdyby Ragnar nebyl Hvězdný pěšák, určitě by teď strnul strachy. Takhle se mu naježily chlupy a útočně vycenil tesáky jako orci. Vedle něho se však Karah Isaan zapotácela a zhroutila se tváří k zemi. Působení magické energie vysálo zbytek jejich sil.

Gurg na své nohsledy něco zabručel v orkštině a ti se postavili po obou stranách trůnu, zbraně připravené. Ragnara napadlo, co vlastně on a jeho bratři dělají. Copak je pohled na talisman omámil tak, že úplně ztratili rozum? Měli ty orky zabít, dokud k tomu měli příležitost, a náčelník by tu teď s nimi zůstal sám.

Ale ne bezbranný, pomyslel si Ragnar. Tvor jako Gurg by nikdy nebyl bezbranný ani bez mystické moci ukradeného artefaktu. Pevně sevřel bolterovou pistoli odhodlán při sebemenším podezřelém gestu na orky vystřelit bez ohledu na to, co si o tom myslí seržant Hakon. Slabý spodní proud v pachu vůdce smečky mu oznámil, že to Hakon vycítil a neodsuzuje ho za to. Nikoli poprvé byl Ragnar rád, že mezi jeho bratřími existuje téměř telepatické smyslové spojení. Tato komunikace beze slov byla v podobných situacích velkou výhodou. To platilo i pro vylepšené smysly, které mu sdělily, že se k nim blíží další orci a čelisti pasti se svírají. Zdálo se, že to cítí i Hakon.

„Dej mi talisman,“ řekl. „To je poslední varování.“

„Tak si ho vezmi, vlčí kluku,“ odfrkl si válečný pán opovržlivě.

„S potěšením,“ odsekl Hakon a z hrudi se mu vydralo dlouhé zavrčení. Seržant se pohyboval rychle, ale ork byl rychlejší. Už když Hakon zvedal pistoli, Gurg ustoupil od trůnu. Na svou velikost se pohyboval neuvěřitelně obratně. Sklonil se, plynulým pohybem popadl silovou sekeru opřenou o trůn a opět se napřímil, zatímco celou dobu kolem něho létaly střely ze seržantovy pistole.

Náhle Gurg naprosto nečekaně strnul na místě a pozvedl ruce. Zavyl výzvu ke svým zvířecím bohům. Kolem něj se objevila zelená aura a seržantovy střely se najednou zastavily ve vzduchu pouhých několik palců od zelené kůže náčelníka. Ragnar si všiml, že talisman zazářil ještě jasněji. Cítil mocné síly, které si z něj ork bral. Použít takovou energii pro tyhle účely, říkal si, je jako použít rotomeč na sekání větvíček. Moc talismanu měla očividně sloužit k větším cílům, ale k jakým, to neměl Ragnar tušení.

Orkovi se na rtech objevil zlomyslný úsměv, odhalující zažloutlé tesáky. Pokynul, kulky se ve vzduchu obrátily a rozletěly se zpátky k Hvězdným vlkům. Nebýt toho, že se bleskově vrhli na zem, zasáhly by je. Ale všichni měli nadlidské smysly a reflexy. Jako jeden muž se jim vyhnuli a kulky jim neškodně proletěly

nad hlavami.

Když Ragnar vzhledl, uviděl, že se jedna z nich odrazila od Sternbergovy zbroje a několik se jich zabořilo do zdi. Pak vypuklo pravé peklo. Gurgovy strážce začaly střilet a imperiální válečníci střelbu opětovali. Ragnar věděl, že to bude krátký boj. S takovým arzenálem k dispozici a s tak málo úkryty to nemohlo být jinak. Co víc, Hvězdní pěšáci a jejich společníci cítili, že se blíží další tlupa orků, a bylo jim jasné, že odsud musí vypadnout co nejdříve. Ragnar se převálil na podlaže a vystřelil na jednoho tělesného strážce. Střela pronikla orkovou těžkou zbrojí a zabořila se mu do těla. Pak vybuchla.

Orka to srazilo na zem, ale jakkoliv to bylo neuvěřitelné, opět se začal zvedat. Ragnar upřímně žasl - viděl velkou díru v orkově zbroji i vnitřní orgány vyhrézlé otevřeným hrudníkem ven. Přesto se ork dál pohyboval, a nejen že dosud bojoval, ale dokonce se rozmáchl zbraní po Ragnarovi. Ten byl stále přikrčený, aby se vyhnul dešti kulek vyletujících z horké hlavně.

Ragnar neucukl, přestože chvíli věřil, že se brzy setká se svými předky v pekle. Místo toho vyrazil kupředu. Věděl, že není dost rychlý, aby se vyhnul krupobití olova, kterým ho zasypával ork, přesto však byl rozhodnutý to zkusit. Náhle střelba ustala. Ragnar vzhledl a uviděl, že dobře mířená rána rozbila orkovi hlavu na kaši. Nebyl si jistý, kdo z kamarádů ho zachránil, ale rozhodl se, že mu poděkuje později.... pokud bude nějaké později. Nyní to tak rozhodně nevypadalo.

Gurg se vyřítíl proti nim. Zdálo se, že kulky se od jeho kůže odrážejí, stejně jako by se od Ragnarovy zbroje odrážely dešťové kapky. Vypadal opravdu zuřivě a nebezpečně. Silová sekera mu v ruce burácela jako hrom. Ťal po Ragnarovi tak prudce, že se Krvavému spáru sotva podařilo uskočit. U Russa, ta bestie je ale rychlá! Ragnar by rád věděl, jestli je ork tak dobrý válečník od přírody, nebo jestli jeho schopnosti posílila moc talismanu. Určitě byl nejděsivějším protivníkem v boji zblízka, s jakým se Ragnar kdy střetl. Uvědomoval si, že ho ork převyšuje silou a že tedy zápasí o život - ale byl rozhodnut se nevzdát bez boje. Uskočil dozadu mimo náčelníkův dosah, popadl rotomeč a stiskl spouštěcí runu. Posvátná zbraň, i když několik staletí stará, se mu v ruce probírala s řevem k životu. Zvedl ji, aby vykryl orkův příští úder.

Téměř okamžitě pochopil, že to byla chyba. Jakkoliv byl Vlk silný, ork byl mnohem, mnohem silnější. Jeho síla byla příliš velká i na někoho tak obrovského a Ragnar se domníval, že tu působí nějaké nepřírozené vlivy. Zbraň při střetu jiskřila, kov skřípal o kov, zubatá ostří narážela na zubatá ostří. Ragnar měl plný nos zápachu ozonu a horké oceli. Ork znovu udeřil jako perlíkem. Tentokrát vyrazil Ragnarovi zbraň z ruky, až přeletěla celou místnost. Na okamžik stál Ragnar před obrovským vůdcem orků zcela bezbranný. Gurg se na něho odporně usmál a rozpráhl se k smrtící ráně.

V tu chvíli Ragnar zachytil koutkem oka nějaký pohyb. Lars se prosmýkl kolem něj a vši silou vrazil do Gurga. Tuhle fintu Ragnar viděl používat mladíky při rvačkách doma na Fenrisu. Byla to primitivní taktika, ale nyní se osvědčila. Mohutný ork se pozpátku zapotácel, na okamžik vyvedený z rovnováhy. Ragnar se na něho vrhl a popadl ho oběma rukama za silné zápěstí, aby mu zabránil zvednout sekeru na chudáka Larse.

Obrovský náčelník posílený mocí talismanu ho smetl stranou jako mouchu. Ragnar proletěl místností a strašnou silou narazil do zdi. Jeho pancíř praskl, ale zároveň se tak ocitl nedaleko dosud vířícího rotomeče. Ragnar si byl jist, že nebýt zesílené struktury lebky, rozbil by si při nárazu hlavu. I takhle se mu před očima roztančily hvězdičky a barvy černaly, šedly a naopak. Snažil se držet zpříma, ale byl příliš slabý a měl závrat'. Přes všechny změny v jeho těle při transformaci ve Hvězdného vlka ho nic nepřipravilo na boj s takovým protivníkem.

Gurg se zasmál a zvedl talisman do vzduchu. Lars mu ležel u nohou, snažil se vstát a zvednout zbraň. Gurg ho jediným dupnutím přišpendlil zpátky k zemi. Další dupnutí a ozval se odporný zvuk, jak Larsovi zlomil vaz. Pach umírajícího člena smečky vyvolal v Ragnarovi zavrtí bolesti a vzteku. Měl právě tak čas popadnout rotomeč, než s ním netvor naloží stejně. Mozkem mu proletěla rudá vlna vražedné zběsilosti a vymazala všechnu bolest a strach. Vyskočil na nohy, překypuje zuřivou touhou pomstít padlého kamaráda. Nadlidskou rychlostí a silou se rozmáchl rotomečem.

Gurg zvedl sekeru a úder vykryl, ale tentokrát byl Ragnar připravený a pootočením zápěstí meč uvolnil. Sekl znovu a pak ještě jednou. Náčelník obě rány vykryl, ale zuřivost Ragnarova útoku ho zjevně zaskočila. Vlk přiměl orka ustoupit o krok, pak o další. Za sebou slyšel střelbu, jak se ostatní snažili

zadržet sbíhající se orky. Příčetná část Ragnarovy mysli, nyní pohřbená hluboko v bestii, věděla, že to je beznadějně. Neexistoval způsob, jak zadržet tolik orků. Prostě jich bylo příliš mnoho.

Útočil dál, zasazoval orčímu náčelníkovi jednu ránu za druhou. Nedbal o nic, chtěl jen zabít tu obrovskou zelenou bestii před sebou. Ale nebylo to k ničemu; po chvíli se zdálo, že se ork přizpůsobil jeho rytmu. Jeho kryty byly stále rychlejší a jistější, odvety dopadaly na Ragnara jako údery blesku. Při vši své síle a rychlosti dokázal Dagmar orka jen zadržet. Pomalu, krok za krokem, ho ork tlačil ke zdi. Ragnar věděl, že ten boj nemůže přežít. Bylo jen otázkou času, kdy špatně odhadne jeden z orkových výpadů, klopýtne nebo padne pod pouhou silou jeho úderů. Bylo to beznadějně. Proti tak mocnému nepříteli to nemůže vydržet dlouho.

Paže ho už bolely. Měl pocit, že mu vytrhávají prsty z kloubů pokaždé, když vykryl další úder. Po čele mu tekla pot a navzdory nadlidské vytrvalosti a odvaze vestavěné do přebudovaného těla už lapal po dechu. Vzduch mu chrčel v plicích. Stejně to byl bláznivý podnik, pomyslel si, už od začátku odsouzený k nezdaru. Alespoň zemře v boji jako skutečný fenriský válečník, i když ho trápilo, že při svém úkolu naprosto selhal.

Najednou vedle něho stál seržant Hakon a sekl po Gurgovi vlastní zbraní. Ork se zasmál, jako by ho potěšilo, že může zabít dalšího protivníka, a přenesl útok na Hakona. Ragnar věděl, že veterán je mnohem zkušenější bojovník než on, ale i tak mu bylo jasné, že seržant může udělat jen o málo víc než se bránit orkovým útokům a za chvíli už nezvládne ani to. Alespoň však poskytl Ragnarovi krátkou přestávku, kdy mohl znovu nabrat rozum a sílu, než se vrátí do boje.

Ztěžka dýchal a vroucně se modlil k Císaři i Lemanu Russovi o pomoc. Přitom si začal uvědomovat změnu v pachu Karah Isaan, které se pomalu vracely síly. Když ji uslyšel mumlat zaklínadlo v nějakém cizím jazyce, riskl pohled na ni.

Dívka stála se široce rozkročenýma dlouhýma nohama a s přivřenýma planoucíma očima jako jeden z orků, které uvedla do transu. Fragment talismanu jí jasně zářil v ruce. Viděl, jak v něm krouží světla jako voda ve víru. Zdálo se, že do něj proudí energie, kterou vytahuje z talismanu v orkových rukou. Po Gurgově nelidském obličejí přeletěl překvapený a podrážděný výraz. Jeho útoky ztratily na razanci. Vypadalo to, že bojuje současně ve dvou bitvách - v jedné na psychické úrovni s Karah a v další, fyzické, s Ragnarem a Hakonem.

„Ať už děláš cokoli, Karah, pokračuj!“ vykřikl Ragnar, ale hned si přál, aby to neudělal. Takhle se mu jen podařilo upozornit orka na inkvizitorku. Gurg nyní věděl, že ji bude muset zabít, aby přežil. Ragnar se rozhodl napravit svou chybu a vrhl se do útoku, aby to zvíře udržel od ženy co nejdál. Hakon vycítil jeho záměr a také zdvojnásobil úsilí, takže teď zasypávali orka ranami oba současně. Náčelník byl opět nucen o krok ustoupit.

Ragnar vycítil, že kolem něj narůstají psychické síly. Od inkvizitorky probleskovala vířící světélka k talismanu v Gurgově ruce. Zatímco byly jejich úponky stále jasnější, záře talismanu i záře obklopující válečného pána začala blednout. Zdálo se, že Karah z orka vysává sílu. Gurg byl stále pomalejší a slabší. Ragnara naplnila nová naděje. Nepřestával bít do orka a modlil se, aby jeho psychický štít selhal dříve, než se podaří ostatním dostat se sem skrz palbu a přispěchat svému pánovi na pomoc.

Ork hluboce zabručel a úder mu vrátil. Zuřivost útoku Ragnara zaskočila. Čepel silové sekery se mu zabořila do roztržitého hrudního plátu. Tělem mu projela vlna hrozná agónie. Snažil se zůstat při vědomí, zatímco se pozměněný nervový systém snažil utlumit nával bolesti. Změněnými žlázami mu začaly proudit endorfiny a opiáty, které mu pomáhaly ignorovat bolest.

Kousl se do rtů až do krve, aby se donutil neřvat bolestí jako raněné zvíře. Místo toho máchl rotomečem a překvapilo ho, když tentokrát hladce prošel zelenou září a zasekl se orkovi do těla. Trhlinou ve zbroji zahlédl rozřáté svaly, ale žádná krev kupodivu nevytryskla. Pak Ragnar viděl, jak se rána začíná s odporně mlaskavým zvukem uzavírat.

„U Russa! Je to snad trol?“ zařval poplašeně fenrisky. Ork se neobtěžoval odpovědět, jen máchl sekery a byl by mu určitě usekl hlavu, kdyby rána dopadla. Místo toho ale sekera zařinčela na dlažbě u Ragnarových nohou, až se do všech stran rozletěly střepiny plaskretu. To seržant Hakon využil příležitosti a úderem rotomeče přetřel šlachy a cévy na náčelníkově krku. Ale kůže se opět začala uzavírat téměř okamžitě poté, co rána dopadla.

„Jsem obdařen Gorkovou přízní!" zaječel Gurg. „A vy teď zemřete."

„To je moc talismanu!" slyšel křičet Karah. „Je s ním spojený... to on ho léčí."

Ragnar uhnul před dalším úderem. V hlavě mu vířila dívčina slova. Pokud je ork s talismanem nepřemožitelný, pak nezbyvá nic jiného než se jej pokusit získat. Téměř vzápětí uviděl svou příležitost. Ťal náčelníkovi po ruce a čepel jeho rotomeče se zasekla do pěsti svírající talisman. Zdálo se, že si Gurg uvědomil, o co se Ragnar pokouší, a tak sevřel pěst s odhodláním talisman neupustit, ale zbytečně - prsty mu upadly, hladce utřaty rotomečem. Druhý fragment talismanu z Lykosu dopadl na zem a zelená aura kolem orkovy mohutné postavy okamžitě vybledla. Netvor nezaváhal, bleskově se sehnul a sahal po talismanu, ale Ragnar jej patou odkopl ke Karah a znovu na Gurga zaútočil.

Tentokrát ork uskočil mimo jeho dosah. Náčelník pohledem zhodnotil situaci a pochopil, že bez talismanu má proti Hvězdným vlkům pramalou šanci. Rychle se otočil a rozběhl se k trůnu. Ragnar zaslechl otevření a prásknutí dveří. Přestože se pokusil orka zadržet, věděl, že je příliš pozdě.

Vztekle sekl rotomečem do plaskretových dveří. Čepel zavrčela, jak se odrazila od materiálu tvrdého jako kámen. Za sebou uslyšel triumfální výkřik Karah Isaan: „Mám to. Můžeme jít."

„Všichni seřadit! I ty, Ragnare! Na tohle nemáme čas. Musíme se dostat na střechu!" zaburácel seržant Hakon.

Ragnar se zmítal mezi zklamáním a vztekem, když se vracel zpět. Viděl, že ostatní se už připravují k odchodu. Karah svírala v ruce amulet. Hakon si hodil Larsovu mrtvolu na rameno. Když uviděl Ragnarův smutný výraz, řekl: „Orkům tady žádná těla nenecháme, chlapče. Navíc musíme získat zpět jeho genový štěp pro kapitolu."

Když vyběhl na chodbu, použil tělo částečně jako štít. Střely trhaly mrtvolu chudáka Larse, zatímco se seržant hnal chodbou a dobře mířenými výstřely eliminoval nepřátele. „Jen doufám, že druhá skupina už nastavila teleportační maják," zavolal.

Já také, pomyslel si Ragnar, když běželi do schodů. Jinak to všechno bylo zbytečné.

Cítil, že má v patách tlupu orků. Jen tak tak se stačil sehnout před další střelou, která by mu jinak určitě utrhla hlavu. Otočil se a chytil Karah Isaan, která se začínala kácet. Na okamžik se bál, jestli ji nezasáhl, ale pak uviděl, že je jen strašně unavená. Použití magické moci ji téměř úplně vyčerpalo. Podala mu obě části talismanu.

„Vezmi je," řekla. „Už nemůžu a tohle se musí odnést odtud."

„Nebud' blázen," odpověděl, sehnul se a zvedl ji, jako by byla dítě. Hodil si ji přes rameno a utíkal dál. Připadalo mu, že Karah skoro nic neváží. Nebylo to velké břemeno. „Jen to neupust'," řekl. „Vracet se pro to by bylo peklo."

„Pokusím se na to nezapomenout," odsekla ironicky. Ragnar za sebou uslyšel válečný řev orků, který dodal jeho nohám křídla, když pádil nahoru na střechu.

Sven s ostatními na ně už čekali. Zaujali pozici blízko zrezavělého větráku uprostřed střechy, kde se mohli alespoň trochu krýt. Ragnar za jejich předvídavost děkoval Russovi. Předpokládal, že během příštích několika minut budou potřebovat veškerou ochranu, kterou dokážou získat.

Už zapnuli nouzový maják. Mosazné cívky hučely a na displeji přebíhaly řady run. Ragnar upřímně doufal, že jsou správně nastaveny, protože to byla jejich jediná šance na únik. Ať už byl, nebo nebyl Hvězdný vlk, boj s několika tisíci zelených kůži by dlouho nepřežil.

Ragnar a jeho druhové se spěšně připojili ke zbytku skupiny. Podle Svenova zakaboněného výrazu poznal, že něco není v pořádku.

„Problém?" uslyšel hlas seržanta Hakona.

„Ano, problém," odpověděl Sven. „Maják hledá signál k přenosu, ale nemůže jej najít. Ani nevíme, jestli je nahoře některá z našich lodí a jestli je v dosahu."

„Je možné, že orci mají kolem budovy silové pole nízké úrovně. Může rušit signál," řekl inkvizitor Sternberg a přešel si rukou šedé vlasy. „Pokud se nám podaří najít nějakou otevřenou frekvenci, mohl by skrz ni signál prorazit. Pusť mě k ovládání, chlapče."

Krvavé spáry kolem majáku se nepohnuly. Všichni stáli a mlčky hleděli na seržanta Hakona. Všimli si, co nese, a podle pachu věděli, že Lars není zraněný, ale mrtvý. Jejich vlastní pachy vyjadřovaly zármutek

a starost. Seržant Hakon jim v úšklebku ukázal zuby.

„Zemřel jako pravý Hvězdný vlk. Navrhuji, abyste se připravili na totéž. Pokud inkvizitor Sternberg nedokáže maják nastavit, během hodiny pozdraví naše duše Císaře. Nyní ustupte a nechtě toho muže dělat svou práci.“

Krvavé spáry udělaly, co jim nařídil. Sternberg rychle poklekl vedle majáku a začal upravovat ovládání. „Držte se ode mne nanejvýš na deset kroků,“ řekl při práci. „Pokud nás loď zaměří, okamžitě zareaguje na nouzový signál. Kdo bude mimo dosah majáku, zůstane tady a nikdo s tím nebude moci nic dělat.“

Ragnar přešel k inkvizitorovi a jemně položil Karah Isaan na zem vedle něho. Nehodlal riskovat její bezpečí nebo bezpečí talismanu. Unaveně k němu vyslala vděčný úsměv a vytáhla pistoli, aby se mohla bránit. Ragnar se otočil a připojil se ke svým druhům. Vlci se rozestoupili, aby ohlíželi celý okruh. Všichni stáli tváří ven tak daleko, jak jen to bylo možné. Ragnar věděl, že všichni myslí na totéž, na co on. Když jsou takhle blízko sebe, jsou snadným cílem pro jediný granát.

Slyšel, jak divoké vytí sílí. Ze schodiště se vynořil první ork - a byl sražen zničující palbou Hvězdných vlků. Naštěstí jich mohlo vylézt vždy jen několik najednou. Dokud jim vystačí munice, udrží je v bezpečné vzdálenosti.

„Pozor!“ slyšel křičet Svena ve chvíli, kdy k němu dorazil štiplavý pach orků. „Jdou sem i zvenčí.“

„Požární schodiště není zničené!“ volal Tethys. Ragnar neměl tušení, co tím míní. Ve vesnici, kde vyrostl, neměli žádnou budovu s více než jedním podlažím a Tesák byl vysekaný do skály. Okamžitě ho však napadlo, že je to asi nějaká cesta z budovy pro případ nouze, kdy je vnitřní schodiště zatarasené nebo nefungují kesony. Ale na tom nezáleželo. Znamenalo to zkrátka, že orci měli k dispozici další možnost, jak se k nim dostat.

Výstřely zezadu mu řekly, že několika zeleným kůžím se podařilo uniknout z odkrytého schodiště. Otočil se, vypálil od boku a čistě uštěřil hlavu jednomu z těch zvířat. Mozek vystříkl na jeho spolence, ale ti jen zařvali a ani je nenapadlo zpomalit. Ze štěkotu výstřelů zprava Ragnar odhadoval, že někteří orci zaujali pozici na okraji střechy u požárního schodiště a zuřivě pálí na Hvězdné vlky z boku. Nevypadalo to dobře a mělo to být ještě horší.

Zdola uslyšel zvuk tříštěního se skla a řev něčeho, co znělo jako silné raketové motory. Najednou se před nimi objevil tucet orků s mohutnými tryskami připevněnými na zádech a s těžkými boltery v rukou. Ragnar jednoho z nich zasáhl. Střela se zabořila do trysky. Vyletěly jiskry a ork se začal nekontrolovaně zmítat; narazil nejprve do jednoho ze svých druhů a pak do dalšího. Ragnarovi tak na chvíli poskytl pocit z dobře vykonané práce, ale bylo mu jasné, že tím jen trochu odložil nevyhnutelné. Neexistoval způsob, jak si v tak malém počtu udržet tolik orků od těla. I teď se přes mrtvolu svých druhů na schodišti šplhali další orci a noví se tlačili za nimi. Nad sebou viděl, jak si ti s raketovými jednotkami na zádech chystají granáty. Vypadalo to, že ať se jim to líbí, nebo ne, budou se muset rozptýlit, neboje exploze roztrhá na kousky všechny najednou.

Všude kolem létaly kulky a rvaly kusy ventilátoru. Jedna střepina Ragnarovi utrhla kus zbroje. Pokud se odtud nedostanou dostatečně rychle, nepřítel je jednoduše rozstřílí. Ragnar se zhluboka nadechl, pomodlil se ke svatému Russovi a připravil se na poslední zoufalý odpor. Také se modlil, aby zemřel stejně hrdinně jako Lars.

Orci najednou přestali jako na povel střílet. Ragnar nechápal proč, dokud neuviděl ze schodiště na střechu vystupovat Gurgovu mohutnou postavu. Na jeho pokyn orci přestali střílet. Náčelník kolem sebe šířil takovou auru moci, že palbu zastavily i Krvavé spáry. Jen inkvizitor Sternberg ani nevzhledl a dál zuřivě zápasil s ovládáním majáku.

„Dobrý boj,“ zaburácel náčelník orků. „Skončil. Vzdejte se a vraťte mi klenot. Možná vás nechám žít.“

„Hvězdní vlci se nevzdávají takové zelené chátře, jako jsi ty,“ odpověděl seržant Hakon a zvedl pistoli.

„Tak chcípnete,“ pokrčil Gurg rameny. „Váš život skončil.“

„Ne! Počkej!“ vykřikl najednou Ragnar. „Jaké nám kladeš podmínky?“

Všichni jeho druhové na něho upřeli oči. Na jejich tvářích viděl opovržení. Ne že by na tom záleželo. Neměl strach o svůj život; alespoň si to říkal. Nechtěl jen, aby jejich mise selhala a Lars padl zbytečně. Nyní bylo důležité získat pro Sternberga čas na nastavení majáku, ať to stojí, co to stojí. Byla to jejich

jediná naděje, jak se dosud dostat i s talismanem. Viděl, jak se Hakonovi rozšířilo chřípí, jako by studoval jeho pach. Pak vyčetl seržantovi z obličeje, že pochopil.

„Jedno vlče se bojí o život," zabručel Gurg. V hlase se mu ozvalo zlomyslné potěšení.

Výborně, pomyslel si Ragnar, každá minuta dobrá.

„Sám mu zakroutím krkem," řekl seržant bezvýrazně. Ragnar si nebyl jistý, jestli to myslí vážně nebo jen hraje svou roli v malém dramatu.

„Jen ho dej nám, seržante," slyšel Svenův jízlivý hlas. „Přinutíme ho trpět."

„Jaké jsou podmínky?" zeptal se Ragnar znovu.

„Složte zbraně. Dejte mi klenot. To je vše."

„Zaručíš nám bezpečnost?"

„Ručím ti za to, že zemřeš, když to neuděláš!"

„Alespoň zemřu v boji. Nebudou mě mučit a požírat ti tví kanibalové."

„Když chceš!" Náčelník pokynul svým bojovníkům, aby opět zaútočili. Ragnarovi vyschlo v ústech. Myslel si, že hra skončila a je definitivně po všem. Rychlým pohledem přes rameno se přesvědčil, že Sternberg ještě maják nenastavil.

„Ne! Počkej chvíli!" vykřikl Ragnar. „Opravdu se nás tak bojíš?"

„Co tím chceš říct?"

„Máš strach se mi postavit v souboji?"

„Nejdřív nabízíš, že se vzdáš. Pak mi nabízíš souboj! Rozhodni se, chlapče. O co jde?"

„Budeš se mnou bojovat muž proti muži, nebo se bojíš?"

„Nebojím. Ani nejsem hloupý. Proč s tebou bojovat? Zabiju tě takhle!" Ork luskl prsty.

„Takže se bojíš!"

Gurg se otočil, znechuceně zavrtěl hlavou a rychle vyštěkl nějaký rozkaz. Ragnar nemusel rozumět orksky, aby věděl, že řekl: „Zabijte je."

Orci znovu začali pálit. Dopadly první granáty. Ragnar věděl, že pro ně odsud není úniku, neexistuje cesta ven. Poslední zoufalá hazardní hra selhala a bylo možné, že jeho druhové uvěřili, že je blázen a zbabělec.

Snažil se mířit na Gurga. Rozhodl se, že se alespoň pokusí náčelníka zabít, ale oddělilo jej od něho moře zelených kůží. Kolem hvízдалy střely. Uši měl plné hřmotu. Něco do něj narazilo. Projela jím bolest. Oči mu zaplavil oslňující záblesk. Měl pocit, že je mu zima a něco ho trhá na kusy. Alespoň že to skončilo.

Ragnarovi se pomalu vyjasnil zrak. Rozhlédl se. Orci byli pryč. Vzduch páchl jinak, ale téměř okamžitě poznal jak. Páchlo to tu jako uvnitř Světla pravdy. Pak mu došlo, že to může znamenat jediné - maják fungoval a teleport k nim sáhl dolů jako ruka Císaře, aby je odnesl do bezpečí.

Rozhlédl se a viděl, že všichni jeho druhové mají na tváři tentýž výraz šoku a překvapení. Byli udiveni stejně jako on, že jsou dosud naživu. Ragnar cítil, jak se mu kříví rty do divokého šklebu. Srdce mu přetévalo radostí. Dokázali to. Vešli přímo do srdce orčí pevnosti a opět unikli i s talismanem. První část mise se podařila.

Oči všech se upírali na něj. Ragnar uvažoval, jestli si pořád ještě myslí, že je zbabělec, který je zradil, nebo jestli si uvědomili, že to byla lest, jež jim měla vykoupit potřebný čas. Všichni vypadali bledí a vystrašení. Přemýšlel, co se stalo. Otevřel ústa, aby promluvil, ale nevycházela z nich žádná slova. Cítil se podivně slabý, nejistý a měl závrať. Pak se mu ozvalo v uších podivné bzucení.

Všiml si, že mu z boku a z obličeje teče krev. Najednou si uvědomil i prudkou bolest. Zasáhli jej, to věděl, byl to orčí granát nebo něco takového. Zvedl ruku k obličeji a ucítil velkou otevřenou ránu. Měl pocit, že mu z boku něco vypadává, a když se podíval dolů, viděl, jak mu z břicha visí něco dlouhého a provazcovitého. Byly to jeho vlastní vnitřnosti. Možná jsem nakonec přece jen neměl tak velké štěstí, pomyslel si a propadl se do temnoty.

DESET

Ragnar otevřel oči. Měl pocit, jako by mu část těla ztuhla. Byl dezorientovaný, neměl tušení, kde je nebo kdo je. Podle všeho klidně mohl být v mrazivém pekle svého lidu. Možná skutečně zemřel se zbytkem Hromových pěstí, když na jejich vesnici zaútočili Smrtihlavové a to ostatní -jak odešel do Tesáku a stal se Hvězdným vlkem - byla jen halucinace umírajícího, klam vyvolaný zlými duchy. Upíral oči na neznámý kovový strop a snažil se přesvědčit sám sebe, že to není pravda. Po čele mu stékal pot a cítil, jak mu rychle buší srdce.

Je naživu, říkal si. Není mrtvý. Není.

V zorném poli se mu objevil půvabný snědý obličej Karah Isaan jako důkaz seslaný Russem. Když ji uviděl, pocítil víc než jen úlevu. Cítil příliv něčeho jiného, něčeho, co nedokázal úplně určit, něčeho, co necítil od doby, kdy ztratil Anu. Něco, co by jako Hvězdný vlk rozhodně cítit neměl. Odsunul ty matoucí myšlenky stranou. Byl naživu. Nebyl lapen v pasti nějakého předsmrtného snu. Alespoň v to doufal. Byla to jeho noční můra, kterou míval dost často od doby, co se stal Hvězdným vlkem. Dodávalo to jeho životu dokonalý význam nereálnosti.

„Kde... jsem?“ přinutil se říct.

„Ve svatyni Světla pravdy“ odpověděla a dotkla se jeho čela dlouhými, chladnými prsty. „Dlouho jsi byl blízko smrti.“

„Jak dlouho?“

„Týdny. Provedli jsme další warpový skok do nového systému, zatímco jsi ležel v léčebném sarkofágu.“

„Co se stalo?“

„Nepamatuješ se?“

„Moc ne.“

„Zachránil jsi nás. Nutil jsi Gurga mluvit tak dlouho, aby inkvizitor Sternberg mohl nastavit maják. Byla to dobrá finta. Chce ti za to poděkovat sám.“

„Myslel jsem... jak jsem se dostal sem? Byl jsem raněný?“

„Na několika místech. Museli jsme ti vytáhnout střepiny z hrudníku a z hlavy.“

„Bylo to vážné? Bude to mít trvalé následky? Budu schopen zase bojovat a chodit?“

„Otázky dávej po jedné, ano? K vyslýchání jsem tady já.“

„To byl vtip?“ zeptal se zmateně.

„Ano, jistě. Ale abych odpověděla na tvé ostatní otázky, uzdravuješ se dobře. Vy mariňáci jste dost odolní a tvé tělo dokáže vyléčit všechno, co tě nezabije. Tak mě alespoň ujišťoval náš chirurg. Říká, že něco takového ještě nikdy neviděl - Prastaří museli dokázat zázraky, aby bylo něco takového možné.“

„Nechápu, jak to myslíš.“

„Ani já ne. Chirurgové mají svá vlastní tajemství.“

Podle jejího pachu usoudil, že neříká pravdu, ale rozhodl se, že není na něm, aby slídlil, jaké zakázané znalosti má. Koneckonců, Hvězdní vlci mají svá vlastní tajemství, která jí také nemohl odhalit. „Jsou ostatní v pořádku?“

„Ano. Pár drobnějších zranění, nic vážného. Až... až na Larse ovšem. Už provedli pohřební rituály.“

„A já jsem je promeškal.“

„Ano.“

Ragnar pocítil podivné bodnutí bolesti a ztráty. Bylo zvláštní cítit něco takového k člověku, kterého ve skutečnosti sotva znal. Lars byl tichý, vyhýbal se společnosti ostatních a nyní byl pryč. Ragnar věděl, že už nikdy nebude mít možnost ho poznat. Připadalo mu to jako velká ztráta. Říkal si, že to z něho mluví nemoc a slabost. Lars zemřel v boji jako pravý Hvězdný vlk. Žádný Hvězdný pěšák by nemohl žádat víc.

„Zachránil mi život, víš.“

„Byla jsem tam. Viděla jsem to. Byl velmi statečný. Ale to jste byli všichni.“

„Zachránil mi život, ale já jsem ten jeho zachránit nedokázal.“

„To se někdy stává. Ale můj jsi zachránil. A jsem ti za to vděčná.“

„Zachránil jsem talisman," řekl a samotného jej překvapilo, jak chladně to znělo. Zastyděl se, když uviděl v jejích očích lehký záblesk, který mu napověděl, jak moc ji to ranilo. Uvažoval, proč to vlastně řekl. Proč měl pocit, že ho ohrožuje porozumění, jež mezi nimi vznikalo?

„Ne. Zachránil jsi mi život a jsem ti za to vděčná. Mohl jsi vzít talisman a jít dál, ale neudělal jsi to. Vrátil ses pro mne."

Přinutil se k úsměvu. „Možná."

„Měl by sis odpočinout. Seržant Hakon říká, že chce, abys už brzy oblékl zbroj. Ostatní zatím opravili tvou výstroj."

„Určitě byli nadšení," řekl ironicky.

„To si nemyslím. Sven chtěl, abych ti vyřídila, že je Hvězdný vlk a ne nějaký zatracený zbrojmistr, takže příště si ty svoje krámy můžeš spravit sám, ať ten zatracený seržant Hakon říká, co chce."

Ragnar se chtěl nechtě musel zasmát. Karah napodobila Svenův hlas úžasně dobře. Očividně pro to měla talent.

„Řekla bych, že to nemyslel vážně. Za drsnými způsoby skrývá dobré srdce."

„To vím. Jak pokračuje válka na Galtu?"

„K tomuto sektoru se blíží imperiální vojska. Vypadá to, že brzy dojde k velkému výsadbku. Než jsme provedli warpový skok, posbírali jsme z povrchu několik náhodných komnetových hlášení. Zdá se, že se vojska orků začínají rozpadat a bojovat mezi sebou. Možná že Gurg ztrácí moc."

„Myslíš, že ztratil tvář, když jsme mu unikli?"

Na tváři se jí objevila zvláštní grimasa. „Možná. Ale myslím, že je v tom něco víc. Tam dole jsem něco vycítila. Gurg byl víc než obyčejný náčelník. Byl něčím jako psychickým ohniskem všech orků. Nebyl jen vojevůdce, ale určitým způsobem i duchovní vůdce a to ve velmi doslovném smyslu."

„Ano?"

„Myslím, že když jsme mu sebrali amulet, ztratil svou moc. Přinejmenším jsme ji omezili."

Ragnar tomu úplně nerozuměl. Tohle byly záležitosti psykerů a s tím neměl žádné zkušenosti. Mátl ho to, ale viděl v jejích vývodech jistou trhlinu, přestože jí chtěl věřit a jejich mise by tak vypadala heroičtěji. „Jenže pokud je pravda to, co říkáš, byl jejich vůdcem dříve, než získal amulet."

„Ano, to je pravda," připustila s pokývnutím. „Ale být psykerem je stejně o důvěře v sebe sama jako o magii. Jestliže jsme tím, že jsme ho přemohli, podkopali jeho sebedůvěru, nějak jsme tím zřejmě zničili i jeho moc." Pokrčila rameny. „Nevím. Je to jen teorie."

„Přesto to znamená, že jsme pro lidi na Galtu i pro Impérium udělali něco dobrého, stejně jako pro náš úkol."

„Ano, to je pravda."

„Pak to bylo dobře," řekl prostě a usmál se. Dívka otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, ale zase je zavřela.

Dotkla se jeho čela, pak najednou vstala a odešla. Ragnar poslouchal, jak její kroky míří ke dveřím, a ty se za ní o chvíli později zabouchly. Pokusil se posadit, ale nešlo to. Uvědomil si, že musel být opravdu hodně blízko smrti, protože věděl, jak odolné je jeho pozměněné tělo. Jestliže je takhle vyčerpaný a přišel o všechny rezervy pro uzdravení, pak to skutečně muselo být něco.

Ale je naživu a to je hlavní. Pomohl svým druhům splnit poslání mise. To také něco znamenalo. Naplňovalo ho to pýchou a tichým pocitem uspokojení. Pak se vrátil v myšlenkách k té dívce. Co se tu doopravdy děje? Pořád ještě o tom uvažoval, když pomalu upadl do spánku.

Probudil se s pocitem, že v místnosti s ním někdo je. Na Hvězdného vlka se probouzel pomalu, což znamenalo, že ještě není vyléčený. Trochu se uvolnil, když zachytil známý pach. Otevřel oči a spatřil známý obličej.

„Bratře Tethysi," řekl. „Jak se máš?"

„Promiň, že ruším tvůj odpočinek, Ragnare. Jen jsem se chtěl podívat, jak se ti daří. Ale je dobře, že jsi vzhůru. Nyní ti mohu poděkovat, že jsi nás zachránil. Tam na střeše jsem si myslel, že můj život končí."

„Zdá se, že dnes mi chtějí poděkovat všichni," řekl Ragnar. „Inkvizitorka Isaan tu právě byla a říkala totéž."

„To nemohla, Ragnare. Včera byla celý den zamčená ve své kajutě, postila se a očišťovala se pro další věštecký rituál. Myslím, že tě byla navštívit přede dvěma dny.“

„Já jsem spal dva dny?“

„Ano. Chirurgové říkali, že je to dobře. Tvé tělo tak má čas se uzdravit.“

Ragnar se nad tím zamyslel. Nebyla to uklidňující myšlenka, že ležel bezmocný a v bezvědomí po dva dny. To tedy musel být opravdu vážně raněný. Jako démon vyvolaný neuváženou myšlenkou se bolest vrátila. Najednou si uvědomoval, že mu proniká do celého těla.

Bratr Tethys si musel všimnout, že sebou škubl. „Bolí to?“ zeptal se starostlivě. „Mám zavolat pomoc?“

„Není to nic vážného.“

„Ale tvá zranění mi tak nepřípadala. Překvapilo mě, že jsi to vůbec přežil. Ovšem Hvězdní pěšáci jsou prý víc než lidé. Já bych to asi nepřežil.“

Ragnar si přál, aby mu všichni nevyprávěli, jak těžce byl zraněn. Nebyla to uklidňující myšlenka. Stále musel myslet na Larse, který utržil takové zranění, že už ho vyléčit nemohli. Nebo snad ano? Nemohli ho odvézt zpět do Tesáku? Vlčí kněží by dohlédli na jeho zmrtvýchvstání, určitě by to dokázali znovu.

Znalosti uložené do mozku výukovými stroji vypluly na povrch. Věděl, že to tak není. Pokud nedojde k oživovacímu procesu přímo na bojišti, nedostatek kyslíku způsobí poškození mozku. Z mrtvého bojovníka, kterému nepomohou během několika minut, zbude sotva víc než zelenina.

Snažil se ty temné myšlenky zaplašit, ale tak docela se mu to nepovedlo. Cítil, jak mu sídlí hluboko v duši ještě s něčím, s něčím, na co se mu nechtělo myslet. Aby se toho zbavil, zeptal se bratra Tethyse:

„Půjdeš s námi? Nebo se chceš vrátit na Galt?“

„Moc bych se tam chtěl vrátit, ale nemám na vybranou. Inkvizitor neobráti loď jen kvůli tomu, aby vrátil bezvýznamného mnicha na jeho rodnou planetu. No, vždycky jsem chtěl vidět jiné světy. Myslím, že teď mám šanci. I když takhle jsem si to rozhodně neplánoval.“

Ragnar se usmál. Pobavilo ho, jak vesele mužík přijímá svůj osud. „Jsem si jistý, že se nakonec vrátíš. Císař se o své lidi stará.“

„V to doufám. Koneckonců, nepřijeli jste snad, abyste mne zachránili před orky?“

Ragnar zjistil, že si přeje, aby s ním tu jeho víru mohl sdílet - ale nedařilo se mu to.

„Jsem unavený,“ řekl. „Musím spát.“

„Chápu,“ řekl bratr Tethys. Uklonil se až do pasu a zanechal ho jeho myšlenkám.

„Takže spáček se už ztraceně probudil,“ řekl Sven, když Ragnar vešel potácivě do společenské místnosti. Cítil se slabý, ale bylo to mnohem lepší než před dvěma dny. Strávil je v léčivém komatu, v němž se jeho tělo samo uzdravovalo. Teď, když trochu nabral síly, už měl dost ležení v nemocničním oddělení a rozhodl se navštívit kamarády. Byl to podivný pocit pohybovat se bez většiny krunýře tvořeného zbrojí. Už si na to zvykl a pořád se cítil jako nahý.

Sven k němu vzhlédl a zašklebil se.

„Je dobře, že jsi zpátky v zemi živých. Ostatní si chvíli mysleli, že to nemusíš zvládnout - ale řekl jsem jim, že zůstaneš schválně naživu, jim na vztek. A vidíš, kdo měl pravdu.“

Sven to říkal vesele, ale Ragnar za tím vycítil skutečnou starost a byl mu za to vděčný. „Pomáhala i ta čarodějka, pokud zrovna nečarovala, aby zjistila, kam nás ta šílená cesta zavede příště.“

„Pomáhala?“ vypadal Ragnar zmateně.

„Používala svou moc, aby tě uzdravila. Muselo ji to stát dost sil. Vždycky pak byla bledá a vyčerpaná, i když myslím, že jí taky mohlo být špatně, protože se celou dobu musela dívat na ten tvůj škaredý ksicht. No co, všichni nemůžou vypadat tak dobře jako já.“

Sven byl jedním z nejošklivějších mužů, jaké Ragnar kdy viděl. „Díky za to Císaři,“ řekl.

„Není třeba se tak ztraceně rouhat!“ opáčil Sven.

„Ještě něco nového?“

„Ani ne. Ne že by nám, Krvavým spárům, někdo něco říkal. Hakon se zavřel s inkvizitory a Gulem a nepochybně se pokoušejí najít další způsob, jak dát všanc naše životy. Posádka se k nám pořád chová, jako bychom požírali mrtvolu. Kéž bych ztraceně věděl, co se tu děje. Proč nás tak nenávidí? Koneckonců, jsme považováni za Císařovu elitu.“

„Možná proto.“

„Myslíš, že mi závidí skvělou pověst stejně jako vynikající vzhled.“

„Ne, chci říct, že mnoho těch lidí bylo do Císařových služeb odvedeno nedobrovolně. Nemůžeš očekávat, že se na jeho vyvolené budou dívat s nadšením.“

„Ne. Ale můžu je přinutit, aby se na nás dívali se strachem, a už jsem to udělal. Srazil jsem pár hlav dohromady.“

„To nám určitě zvýší popularitu,“ opáčil Ragnar. Sven předvedl veselý ohyzdný úšklebek.

„Víš, myslím, že to, že jsi byl tak dlouho zavřený s psykery, se na tobě podepsalo, Ragnare. Řekl bych, že jsi změkkl. No, ty jsi měl vždycky měkkou hlavu, ale teď...“

„Chceš tu teorii vyzkoušet v praxi?“

„Nemocné blázný netluču.“ Ragnar vycítil ve Svenově žoviálním tónu jistou hrozbu. Byla to záležitost smečky. Byli jako vlčata, která se zkoušejí navzájem sice ve hře, ale přesto zkoušejí. Když si vzpomněl, jak byl Sven zdatný během jejich výcviku beze zbraní, nebyl si jistý, jestli se právě teď cítí na boj s ním. Ne, pokud neudělá něco zákeřného.

„Dej mi pár dnů a pak já pošlu na marodku tebe. Blázen už jsi.“

„Jak by ne, když zabírám čas žvaněním s tebou.“

„Není tu žádné pivo?“

„Trocha ano. A spousta jiných věcí. Nils říká, že inkvizitor má na palubě chlast ze stovky světů. A jídlo je taky docela dobré - po tom, co jsme měli v džungli.“

„Tak si dáme.“

„Fajn,“ souhlasil Sven. „Umírám hladu.“

„Takže se vlastně vůbec nic nezměnilo.“

Sotva se posadili k jídlu, do Svenovy kajuty vešli Nils a Strybjorn. Podívali se na hromadu na stole a přisedli si také, aby se bez ptaní obsloužili. Nils se na Ragnara při žvýkání povzbudivě usmál. Strybjorn se však tvářil zachmuřeně a mrzutě jako vždycky. Ragnarovi to nevadilo; stejně bylo pěkné je zase všechny vidět. Vzápětí se ho však zmocnil pocit, že tu něco chybí - a pak si se zamrazením uvědomil, že je to Lars. Tento Vlk byl vždycky tichý a zůstával v pozadí, ale byl tady. Nyní byl pryč a jeho nepřítomnost se neustále připomínala. Ostatní vycítili změnu v jeho náladě a zareagovali na ni. Všichni si prožili svůj díl zármutku, ale on to promeškal, protože v té době byl v bezvědomí.

„Na Larse,“ řekl najednou Sven a zvedl pohár ke rtům. „Ať už je zatraceně, kde je.“

„Na Larse,“ opakovali po něm všichni jako ozvěna a opět zmlkli.

„Kde jste byli vy dva?“ zeptal se Sven Nilse a Strybjorna.

„Byli jsme na můstku a mluvili jsme s posádkou,“ řekl Nils mezi dvěma sousty. „Vypadá to, že co jsme jim přivedli zpět jejich vzácné inkvizitory, jsme tam konečně vítáni. Gul sice radostí neskákal, ale to on nikdy.“

„Proč neměl radost?“ zeptal se Ragnar.

„Myslím, že nás nemá rád,“ řekl Nils.

„Tebe nikdo nemá rád,“ rýpl si Sven. „Myslel jsem, že už sis toho zatraceně všiml.“

„To je směšné. Pořád mi říkají, jak jsem skvělý chlapík. Nemají rádi jen tady mého idiotského přítele Svena s buldočím obličejem.“

„No tak, nezamlouvej to,“ naléhal Ragnar. „Co se opravdu děje?“

„Takže, zjistili jsme, kam letíme,“ řekl Strybjorn. Hlas měl hluboký a zasmušilý, způsob řeči pomalý a uvážlivý. Ragnar vycítil jeho zmatek. „A?“

„A je to dost zvláštní. To je vše, co mohu říct.“

„Proč?“

„Protože to vypadá, že míříme doprostřed pustiny.“

„Jsme ve vesmíru. Vzpomeň si na výcvik. Je tu hodně pustiny.“

„Ale my letíme hodně daleko. Tam, kde nejsou žádné obydlené světy. K vyhaslému slunci jménem Korealis.“

„Proč? Myslel jsem, že hledáme třetí část talismanu.“

„To ano. Tam poručila navigátorům letět ta čarodějka, když se dostala z transu. Oni ji poslouchají."

„No, myslím, že brzy zjistíme, jak se věci mají," usoudil Ragnar.

„Zaslechl jsem ještě něco, právě když jsme odcházeli z můstku," ozval se Nils. Strybjorn se na něj kysele zahleděl. Očividně něco promeškal.

„Co to bylo?" zeptal se Ragnar.

„Dvě slova."

„Taky ti řeknu dvě zatracená slova, jestli nám to hned neřekneš," řekl Sven netrpělivě.

„Vesmírný vrak," řekl Nils s drzým úsměvem. V místnosti se rozhostilo ticho. Ragnar sáhl po dalším kusu masa a nacpal si jej do úst, zatímco přemýšlel nad slovy svého spolubojovníka. Stačila na to, aby ho zamrazilo.

Při výcviku prošli mnoha simulacemi vylodění na vesmírné vraky. Byla to jedna z věcí, o nichž se dalo čekat, že na ně povolají Hvězdnou pěchotu s jejími zkušenostmi ve službě Císaři. Samozřejmě za předpokladu, že tu zkušenost přežijí. Vesmírné vraky byly jedno z nejvražednějších míst, kde se člověk mohl ocitnout. Ragnar nechal své myšlenky sklouznout k tomu, co ho o tom naučily výukové stroje. Neuklidnilo jej to.

Vesmírné vraky byly obrovské konstrukce, aglomerace mnoha plavidel, sutin a trosek, které se nashromáždily ve warpu. Nikdo neví, proč nebo jak se to stalo, ale všichni vědí, že je tomu tak. A ještě něčemu na vracích nikdo nerozuměl. Vyplouly z warpu ven a zase dovnitř zdánlivě náhodně; ten pohyb neměl počátek ani cíl. Občas zmizely na celá staletí, aby se znovu objevily někde daleko od místa, kde byly naposledy spatřeny.

Většina jich byla neškodná; byly to opravdu jen hromady haraburdí. Někdy představovaly hrozbu pro navigaci, občas obsahovaly tajemství ztracená v temných hlubinách času. Ale občas byly domovem různých tvorů - orků, genolupičů a ještě horších nestvůr. Někdy je ovládali polointeligentní tvorové, kteří je používali k přesunům z jednoho světa na druhý. Když o tom tak přemýšlel, nepřiletěla Gurgova horda na palubě jednoho z nich? Nebyl v tom nějaký zlověstný vzorec, který tak úplně nechápal? Vesmírné vraky byly podle všeho společným jmenovatelem této smutné ságy. Připomněl to ostatním, ale zdálo se, že na ně to dojem neudělalo.

„Orci použijí všechno, co jim skončí v těch jejich hnusných pařátech. Viděl jsi, jací byli na Galtu," řekl Nils. „Vykuchají vraky kvůli součástkám, stejně jako vykuchají cokoli jiného. Na tom není nic zlověstného."

„To říkáš ty," namítl Ragnar. „Já osobně musím pochybovat o přičetnosti muže, který říká, že není nic zlověstného na opuštěné lodi, co se po celá staletí vznáší mezi hvězdami."

„Všechny takové nejsou," řekl Sven.

„Ale je jich dost."

„Možná máš pravdu," řekl Sven. „Ale ať se propadnu, jestli tomu zatraceně rozumím."

„Já taky," dodal Nils.

„Podívejte se, já nevím. Může to být jen shoda okolností. Může v tom být ale něco víc."

„Co my víme?" opáčil Strybjorn nevrle.

„Brzy toho budete vědět dost, protože se tam všichni vylodíme," ozval se ode dveří seržant Hakon. Ragnar udivovalo, že přes jejich nesmírně bystré smysly se seržant dokázal přikrást nepozorovaně. Vždyť má staletí praxe, pomyslel si. Pokud někdo něco takového dokáže, tak jedině on.

„Kdy, seržante?" zeptal se Ragnar.

„Během šesti hodin. Chci, abyste si zkontrolovali výstroj a všichni se připravili k odchodu."

„I já, seržante?" otázal se Ragnar. Nebyl si jistý, jakou odpověď chce slyšet.

„No, stojíš na nohou, ne? A zbraň snad udržíš?" odsekl seržant.

Ragnar přikývl a bojoval s nutkáním vyzvat veterána znovu.

„Potom nechápu, v čem je problém," zamířil Hakon ke dveřím. „Ty ano?"

„Ne, seržante," připustil zahanbeně Ragnar.

„A protože tví druhové Hvězdní vlci byli tak hodní, že ti spravili zbroj, zatímco jsi vyspával, nevidím žádný důvod, proč by ses tu měl promenádovat bez ní, že, Krvavý spáre?"

„Ano, seržante."

Hakon se u dveří otočil. „A Ragnare...”

„Ano, seržante?”

„Na Galtu sis vedl dobře. Vítej zpátky.”

„Děkuji, seržante.” Ragnar se po Hakonových slovech cítil trochu povznesen. I tak malá pochvala od nemluvného Hvězdného vlka byla něčím, na co mohl být hrdý. Jeho poděkování však vyznělo do prázdna. Hakon už byl pryč.

„Takže Ragnar je teď oblíbenec seržanta i té inkvizitorky,” rýpl si Nils. „To je ale šplhoun.”

„No, někdo tady musí být hrdina,” opáčil Ragnar. „Ale neboj se, až budou skaldové zpívat tuhle ságu, jsem si jistý, že se zmíní o třech věrných kamarádech, kteří za mne opravovali a leštili zbroj.”

„Už chápu,” řekl Nils. „Sága o Ragnarovi! Úžasný příběh o válečníkovi, který zemřel, když mu praskl krk pod vahou té jeho namyšlené hlavy.”

„Spíš bych řekl, že se pořád tak chvástal, až to naštvalo jeho tři věrné kamarády a ti ho zavraždili ve spánku,” poznamenal Strybjorn výhružně.

„A strávil tolik času povalováním a chrápáním, zatímco jeho kamarádi dělali všechnu tu zatracenou práci, až ho nakonec vykopli z lodi,” dodal Sven.

„Je hezké vědět, že vás mají rádi,” prohlásil Ragnar. „Teď kdyby ti to nevadilo, Svene, co kdybys mi podal ještě trochu piva.”

„Ano, můj pane,” ušklíbl se Sven a podal mu ho tak, že většina piva skončila na Ragnarovi.

„A co trochu jídla,” dodal Nils a hodil po něm kusem sýra. Během chvilky všude létalo jídlo i pivo mezi výbuchy hluchého smíchu.

Ragnar stál na můstku hvězdné lodi a užasle se rozhlížel. Tohle bylo stejně obrovské jako síň v Tesáku. Strop byl klenutý podobně jako v imperiální kapli. Na kopuli z barevného skla byli zobrazeni inkvizitoři při své práci; bojovali s nestvůrami a kacíři, trestali hříšné, natahovali nevěřící na autoskřipci.

Všude kolem vyvíjeli zasvěcenci z inkvizitorova doprovodu v róbách a kápích neutuchající činnost. Na dlouhých lavicích krmili numeristé Strojového boha své konzoly nekonečnými proudy dat. Na vyvýšeném středovém pultu ověřovali jejich výpočty astrogátoři a prováděli podle nich detailní úpravy lodního kurzu. Tvorové, kteří byli spíše stroji než lidmi, komunikovali přímo s centrální datovou pamětí lodi. Vzduch byl cítit očistným kadidlem pocházejícím z kadidelnic, s nimiž neúnavně pohupovali další zasvěcenci. Na lodích Hvězdných vlků i u uniformovaných důstojníků imperiální flotily to probíhalo jinak, ale tohle byla loď inkvizitorů a byla provozována podle způsobů inkvizice.

Poprvé mu v celé šíři došlo, jak rozsáhlé a různorodé Impérium je. Každá část duchovenstva byla svět sám pro sebe, s vlastními pravidly, kodexy a funkcemi. Žili mezi sebou stejně jako stáli stranou od lidstva, jemuž vládli ve jménu Císaře. Spojovalo je jen jádro společné víry a miliony světů věřících.

Na středové holoobrazovce se objevila třídimenzionální replika systému, do něhož právě vstoupili. Objevila se s blikáním jak odpověď na zpěvy a technické modlitby zasvěcenců. Zdánlivě se vznášela ve vzduchu nad jejich hlavami.

Ragnar viděl půl tuctu světů velkých jako pěst kroužících kolem malé, tmavé hvězdy. Pohybovali se na orbitách různou rychlostí. Drobné pulzující světélko ve tvaru imperiálního orla označovalo pozici Světla pravdy. Na místě jejich eventuálního cíle se objevila rudá lebka.

„To je Korealis,” řekl inkvizitor Sternberg. Jeho znělý hlas zaduněl místností a odrážel se v šeru pod klenbou. „Je to vyhaslé slunce, vyhořelé, ale nezhroucené. Na povrchu má chladný prachový krúnýř. Někde v hloubce dosud plápolá oheň, ale není ho dost, aby vydával světlo a teplo.”

Byl zanesen do map při Velkém průzkumu ve 30. miléniu, kdy se tudy prolétalo, a jinak byl většinou zapomenut. Podle našich záznamů byly na planetárním povrchu čtvrtého světa známky kacířské předimperiální civilizace, ale místo bylo považováno za příliš vzdálené a nepředstavovalo žádnou hrozbu pro Impérium, takže nestálo za očištění. Nyní se tu a tam objevují zprávy od prospektorů, kteří tudy prolétají. Kdysi se tu usídlila kolonie pirátů. Pirátská stanice byla zničena během společné akce inkvizice a Krvavých andělů ve 39. miléniu. Je těžké o tomto místě říct cokoli zajímavého.

„Co přesně tady hledáme, inkvizitore?” zeptal se Sven. „Chápu to tak, že jsme sem nedoletěli, abys nám poskytl přednášku z historie.”

Sternberg se zasmál. „Ne, skutečně ne, pane Krvavý spáre. Opravdu ne. Možná by mohla být inkvizitorka Isaan tak laskavá a odpovědět na vaši otázku.”

Karah se postavila vedle inkvizitora a shlédla na ně od pultu. „Provedla jsem ještě jednou Rituál věštby s použitím dvou dosud získaných kusů talismanu. Bylo mi sděleno, že máme letět sem, ale ne o mnoho víc. Viděla jsem ve své vizi vesmírný vrak, obrovskou a starou věc plující po staletí warpem - ale to bylo vše. Buď tu má nějaký vliv ta hvězda, nebo něco v samotném vraku zamlžuje vidění. V každém případě vím, že to, co hledáme, je ve vraku, takže tam musíme jen jít a získat to.”

„Dojde k boji,” prohlásil Strybjorn.

„Kdo ví?” pokrčila rameny. „O vracích je notoricky známo, že mívají zlověstné obyvatele. Jakmile se k němu dostaneme na dosah, provedeme standardní senzorové věštby pátrající po formách života, takže budeme mít jasnější představu ohledně jakékoli hrozby, která by se mohla skrývat uvnitř.”

„Kdo tam půjde?” zeptal se Ragnar.

„Jako bys už neznal odpověď,” zamumlal Sven vedle něj.

„Hvězdní vlci provedou první výsadek spolu s inkvizitorem Sternbergem, Isaan a jejich tělesnou stráží, kterou povedu já,” řekl Gul.

„Vizuální kontakt,” přerušil je hlasitě jeden ze zasvěcenců. „Vyvolávám obraz.”

Chorál technických akolytů změnil nápěv a s mihotáním se objevil nový obraz. Ragnar se zachvěl při pouhém pohledu na něj. Jestli kdy nějaké vesmírné plavidlo vypadalo jako strašidelné a prokleté, pak to bylo tohle.

Na první pohled to ani nevypadalo jako loď, spíše jako celé pohřebiště lodí. Byla to obrovská aglomerace trosk pospojovaná nějakou podivnou silou kolem středového jádra. Vypadalo to jako plavidlo vyrobené šíleným umělcem ze zbytků vyrazených lodí. Ragnar nyní chápal, proč vraky tolik přitahují orky. V charakteru jejich provizorní výstroje bylo něco, co odpovídalo jejich šílené technologii.

Ve jménu Russa, ta věc je ale obrovská! Ragnar se díval, jak se na obraze neustále zvětšuje. Bylo vidět, že jednotlivé lodě, tvořící malé částčky této stavby, jsou velké jako Světlo pravdy. Celý vrak byl větší než většina ostrovů ve Světomoři na Fenrisu. Musí tam být víc chodeb než v Tesáku. Najít třetí část talismanu bude perný úkol.

„Jsme na dosah senzorových věšteb, můj pane inkvizitore,” oznámil vrchní zasvěcenec.

„Začněte s rituálním zařikáváním,” odpověděl Sternberg klidně.

Ragnar cítil mužovo napětí i přes mírně halucinogenní aroma kadidla. Zpěvy opět změnilly tón a místnost potemněla. Pod obrazem vesmírného vraku se začaly objevovat zvláštní technické runy. Mihotaly se a tančily. Ragnar si uvědomoval, že je to skutečný zlatý důl informací pro ty, co je dokážou přečíst; on to však naneštěstí nedokázal.

„Zajímavé,” slyšel mumlat inkvizitora Sternberga. „Pokračujte s věštbou.”

Na obrazu vraku se objevila mihotavá záře. Na povrchu pluly malé červené a zelené tečky. Pak se celý obraz bez varování zkroutil, zablikal a zmizel. Na můstku Světla pravdy se rozhostilo ticho. Ragnar si nebyl úplně jistý, co se stalo, ale podle pachu lidí kolem sebe usuzoval, že to není dobré.

„Co se stalo?” zeptal se.

„Ta světla, co jsme viděli těsně před tím, než se obraz ztratil, nám sdělila, že ve vraku jsou živé bytosti,” řekla Karah tiše.

„A to, že naše senzorové pátrání bylo zmařeno, znamená, že nemají rádi slídivé oči,” dokončil za ni Sternberg. „Vrchní zasvěcenče Vospere, co se stalo?”

Vrchní zasvěcenec studoval monitor na stole před sebou. „Zdá se, že naše pátrání spustilo nějaký druh automatického štítu, můj pane inkvizitore. Zjistit, jakého je přesně typu, nám bude trvat několik hodin. Podle znamení předpokládám, že to není produkt žádného lidského technologického rituálu, ale je to něco cizího.”

„Mohli jsme spustit nějaký druh automatického systému vraku, který nemá nic společného s těmi živými tvory na palubě?” zeptala se Karah.

Zasvěcenec sklonil oholenou hlavu a přiložil k sobě konečky prstů. „Ano, inkvizitorko Isaan. I tohle spadá do oboru pravděpodobnosti. I když prozatím by bylo nejmoudřejší předpokládat, že ti tvorové mají nepřátelské úmysly.”

„Přesně to si myslím," řekl Sternberg.

Ragnar s ním v duchu souhlasil. Veškeré znalosti vložené mu do paměti výukovými stroji ho vedly k přesvědčení, že pokud je tvor cizí, je nepochybně nepřátelský. Až dosud ho nic z toho, s čím se setkal, nepřimělo pochybovat o moudrosti tohoto učení.

„Připravte si zbraně," řekl zachmuřeně inkvizitor Sternberg a otočil se k nim. „Zdá se, že dovnitř se dostaneme jen s použitím síly."

* * *

Když se raketoplán odpojil od Světla pravdy, zažil Ragnar podivný pocit zrychlení. Prohlížel si své spoléčníky. Tentokrát to nebylo jen na něm a ostatních Hvězdných vlčích. Inkvizitorovu tělesnou stráž tvořilo více než třicet ozbrojených mužů. Měli oděv Císařské gardy, ale i helmy kryjící celou tvář a nádrže s kyslíkem, které je měly chránit před dekompresí, nedostatkem vzduchu nebo jedovatou atmosférou ve vraku.

V raketoplánu bylo chladno a vzduch byl cítit nezvyklými chemikáliemi. Stísněný prostor v malé kajutě na něj působil mírně klaustrofobicky. Ragnar se ohlédl na své druhy. Všichni vypadali uvolněněji, než se cítil on, ale ve vzduchu zachytil napětí. Kontrolovali si zbraně soustředěně jako muži, kteří vědí, že na nich brzy budou záviset jejich životy. Sám cítil podivné zdráhání. Proč?

Srdce mu bilo rychleji a nutkání se potit potlačoval jen s maximálním vypětím vůle. Měl pocit, že má v žaludku něco v nepořádku. Uvědomoval si, že se vlastně bojí a bojí se tak, jako nikdy dříve. Báł se o život.

Co se děje, uvažoval, když vyhlížel Svenovi přes rameno průzorem ven. Hvězdy na něj chladně zamrkaly. Tohle mu nebylo podobné. Už dříve býval před bitvou nervózní, ale nikdy se necítil téměř ochromen.

Snažil se zjistit, odkud to pochází, ale odpověď byla úplně jasná. Bylo to proto, že byl tak vážně zraněn a byl na Galtu svědkem Larsovy smrti. Od chvíle, kdy ho vzkřísili čarodějní vědci v Tesáku, měl pocit vlastní nesmrtelnosti, k němuž se přidával pocit téměř úplné nepřemožitelnosti. Už dříve byl zraněn, ale ne tak vážně. Uvědomil si, že nikdy nevěřil, že by mohl opravdu zemřít. Rozumově to samozřejmě věděl. Při výcviku v Tesáku mu to dost často vtloukali do hlavy, ale ve skutečnosti tomu nevěřil.

Koneckonců, byl jedním z Vyvolených. Poražené tělo vyzdvihli Vlčí kněží z mrtvých a přivedli ho zpět k životu.

Byl jedním ze šťastlivců, oblíbenců Bohů, a stejně tak i jeho druhové.

Ano, už dříve viděl umírat lidi i Hvězdné vlky během boje s vojáky Chaosu v chrámu Tisíců synů. Ale nebyli to lidé, které by tak dobře znal. S Larsem toho prožil hodně; byli vybráni ve stejné době, cvičili a bojovali spolu. Byli skoro stejně staří.

Uvědomil si, že to spojení mezi umírajícím Larsem a svými zraněními si vytvořil v duchu sám. V té době prožil hodně bolesti, což mu dalo lekci ze smrtelnosti, jakou nikdo jiný nezažil. Nyní věděl, že i když patří k Hvězdné pěchotě a je jedním z Císařových vyvolených šampiónů, od ničeho ho to neosvobozuje. Kulka ho stále mohla zabít. Rotomeč ho mohl srazit. Jeho život mohl skončit jako život kohokoli jiného. Pro válečníka by to neměla být děsivá myšlenka, ale přesto musel připustit, že pro něj ano.

A nyní mu v mysli narůstal nový strach, že jeho odvaha bude podrobena zkoušce a zjistí, jak je nedostačující, což byl ho zneuctilo. Bylo možné, že kdyby na ně zaútočili, byl by ochromen strachy nebo se obrátil a utekl? Doufal, že ne, ale ta možnost tu byla. Modlil se k Russovi a snažil se tu myšlenku zaplašit, ale ta stále zůstávala ukrytá někde vzadu v mozku. Byla jeho nabídka kapitulace na Galtu do jisté míry míněna upřímně? Vyslovil jen to, co si podvědomě myslel, místo toho, aby se snažil orčího náčelníka osálit?

Uvědomoval si, že se na něj seržant Hakon zamyšleně dívá - a připadalo mu, že i s odporem - a uvažoval, jestli mu starý Vlk skutečně umí číst myšlenky. Odrazily se pochyby v jeho pachu? Byli si všichni jeho kamarádi vědomi jeho slabosti? Doufal, že ne, ale jak si mohl být jistý? Informovanost smečky Hvězdných vlků byla stejně požehnáním jako prokletím.

Cítil, že se na něj upírají další oči, a ohlédl se na Karah Isaan, která seděla obklopena tělesnou stráží ve zbrojích a helmách. Zdálo se, že i ona zachytila část jeho protichůdných pocitů. Ale jen se usmála, aby ho

uklidnila. Cítil, že z její mysli proudí něco podobného teple. Nevědomky se proti tomu vzepřel. Své tajné myšlenky nechtěl sdílet s nikým. Nechtěl být závislý na pomoci zvenčí, od ní ani od nikoho jiného. To by byla skutečná slabost, a ne pouze fantom vytvořený jeho temnými myšlenkami.

Někde v něm se pohnula bestie. Cítil, jak se mu hluboko v hrdle začíná ozývat zuřivé zavytí. Nebála se. Byla vztekla a toužila se utkat s nepřítelem. Věděl, že si vychutná krvavou bitvu s jakýmkoliv protivníkem, který se objeví. Bylo dobré vědět, že je tam a dá se počítat s její pomocí. Tuto pomoc byl připraven přijmout - od něčeho, co bylo jeho součástí, spojeno s jeho duchem.

Strach pomalu mizel až na zvladatelnou úroveň, ale věděl, že tam dosud je a v okamžiku stresu se může vrátit. Dlouze, pomalu vydechl a horlivě se pomodlil k Russovi.

JEDENÁCT

Ozvalo se hluboké kovové cinknutí jako truchlivé zazvonění nějakého obrovského neviditelného zvonu a všemi projela až do hloubky kostí vibrace, jak raketoplán dosedal vedle vesmírného vraku. Zatímco se Krvavé spáry zvedaly a následovaly seržanta Hakona do přední části lodi, Ragnar vycítil změnu v jejich náladě. Na špici lodi už pracoval autovrták, který pronikl keramitovou obšívku vraku a připravil cestu pro jejich vstup. Brzy prorazí trup vraku a rozšíří se jako rozkvétající květina, aby tak vytvořil tunel, jímž by bylo možné projít při vyloďení.

Ragnar měl rotomeč i bolterovou pistoli připravené. Pochyboval, že by potíže nastaly ihned po vyloďení, ale člověk nikdy neví a Hvězdná pěchota vždy postupovala, jako by hrozil boj každým okamžikem. Ozvalo se zasyčení vzduchu při vyrovnávání tlaku mezi vyloďovacím tunelem a vnitřkem vraku. Ragnar okamžitě otestoval pach místa. To, co zachytil, se mu nelíbilo. Vzduch byl chladný, zatuchlý a vydýchaný, se závany mnoha zákeřných jedů.

Ať už tu vzduch čistily jakékoli systémy, pracovaly nedokonale. A bylo tu ještě něco jiného, stopy pachu živých bytostí mnoha různých typů. Některé byly tak staré, že byly stěží rozeznatelné. Pochyboval, že jinde by vydržely tak dlouho, ale tady, s ustavičnou, ale špatnou recyklací, kdo mohl uhodnout, jak staré vlastně jsou?

Gravitace ve vraku byla nižší, než byl zvyklý. Cítil se lehce a soustavně se musel snažit ovládat své pohyby i udržovat rovnováhu, aby se nezačal vznášet ke stropu.

Sven a Nils vyrazili vpřed, jeden u pravé strany ústí tunelu, druhý u levé. Prozkoumat chodbu a ujistit se, že tu na ně nečekají žádná ošklivá překvapení, byla jejich práce. Ragnar počkal na signál a pak se váhavě připojil ke Svenovi. Strybjorn šel za Nilsem.

Ragnar tak úplně nevěděl, co má očekávat, ale to, co spatřil, ho zklamalo. Hleděl do dlouhé kovové chodby. Podlahu pokrýval zkorodovaný rošt ze skvrnitě oceli. Na stropě slabě blikaly prastaře vyhlížející světelné koule. Ve stěnách chodby se táhly řady otvorů a nedaleko si všiml žebříku, který sestupoval shora a mizel v díře v podlaze. Na stěnách byly přilepené potrhané zbytky vybledlých plakátů psaných v nějakém starém lidském písmu, kterému stěží rozuměl. Chodbou se táhly odhalené kabely, jako by tudy nějaký starý inženýr provizorně vedl vysokonapěťovou energii.

Ragnar za sebou vycítil pohyb. Věděl, že inkvizitorovi strážci začínají postupovat tunelem. Rychle si ověřil, jestli Sven něco neopomněl, ale nic neviděl, a tak vyrazil do chodby, aby jim uvolnil prostor.

„Zajímavé místo," zašeptal Sven ironicky. „Vsadím se, že je tu toho k jídlu ještě méně než v té zatracené džungli."

„Jsem si jistý, že když budeš hledat, najdeš pěkně tlustého zmutovaného švába," zasyčel Ragnar. „Na takových lodích vždycky nějaké najdeš. Prastaři je používali na požíráání šupinek kůže, které z jejich těl neustále padaly."

„Děkuji, ó moudrý," odsekl Sven. „To vím taky. Výukové stroje mi to nacpaly do hlavy stejně jako tobě."

„Ano, ale na používání těch znalostí potřebuješ mozek. Tobě se jen odrážejí uvnitř prázdné lebky."

„Ha, ha. Ty ses minul povoláním, Ragnare. Měl jsi být zatracený šašek."

Opatrně kráčeli dál a zkoumali všechny stíny jako potenciální nebezpečí. Navzdory všemu škádlení Ragnar nepochyboval, že je Sven naladěný stejně jako on. Věděl, že oba napínají smysly na maximum. Žádný nepřítel je nepřekvapí.

Ragnar zavěťřil a otevřel ústa, aby zachytil jakékoli náhodné pachy. Zatím nehrozilo nic. Postupoval dál až na křižovatku, kde chodbu křížil žebřík. „Nahoru nebo dolů?“ zeptal se Svena.

„Nahoru!“

Ragnar přikývl. Sven se podívá nahoru a prozkoumá strop u žebříku. Ragnarovým úkolem je zajistit, aby je nic nepřekvapilo zdola. Šel mlčky a věťřil. Až příliš dobře si uvědomoval klábosení strážců za sebou i pach jejich zbroje a zbraní. Dosud nezaznamenal žádnou hrozbu.

Stál na okraji kovového žebříku a díval se dolů. Viděl, že se táhne do dálky a mizí dole v temnotě. V břiše se mu svíjela a vrčela bestie. Výhled na tak dlouhý sestup se jí vůbec nelíbil.

„Kudy?“ zavolal tiše do komnetu.

„Dolů,“ ozval se jasný hlas Karah. Sven už se podle toho zařizoval. Strčil rotomeč do pochvy, aby měl volnou ruku kvůli žebříku. Zhoupł se a začal šplhat.

„Jak daleko?“ zeptal se.

„Dokud neřeknu dost,“ odpověděla inkvizitorka.

„To je fér.“

Šli dlouhou chodbou. Ragnar měl pocit, jako by šplhal celé týdny. I zesílené svaly ho bolely a litoval normální lidi, kteří je doprovázeli. Pro ně to muselo být skutečné utrpení.

Ale sestup sám nebyl nezajímavý. Učili ho, že geologické a archeologické zbytky se nacházejí ve vrstvách, a dnešní sestup mu to připomněl. Čím hlouběji sestupovali, tím bylo jejich okolí starší. Vypadalo to, že vrak stavěli směrem ven kolem nějakého neobyčejně starého jádra. Procházeli úrovněmi, které vypovídaly o mnoha různých kulturách a civilizacích. Uvědomoval si, že opravdu nesestupují jedním obrovským vesmírným plavidlem, ale shlukem menších lodí, které byly postaveny na různých místech, v různých dobách a v nichž se za ta léta zabydleli členové mnoha různých ras.

Všude viděl důkazy práce orků. Tu a tam viděl primitivní graffiti nesoucí hrůzné známky Chaosu. Kolik různých typů bytostí tu žilo a zemřelo? uvažoval. Jak je to dávno, co bylo tohle místo obydleno poprvé? Jsou to památky po jednotlivých lodích, pocházející ještě z doby, než se dostaly sem, aby se staly součástí vraku, nebo to jsou důkazy o obyvatelích až z doby po připojení? To by mohl říct jen temný duch vládnucí tomuto vraku, jenže neexistoval způsob, jak s ním komunikovat; ne že by o to Ragnar stál.

Za sebou slyšel nervózní štěbetání stráží, které se spolu domlouvaly komnetem. Jak šli dál, cítil jejich narůstající neklid zvětšující se spolu s únavou a prodlužující se vzdáleností od jejich mateřské lodi. Ragnar jim to neměl za zlé. Sám už začínal pochybovat, jestli vůbec bylo rozumné do vesmírného vraku lézt. Vrátit se zpět konvenčními prostředky znamenalo dlouhou cestu přes nebezpečné území a teleportační maják byl nespolehlivý, jak už věděli z vlastní zkušenosti. Linie jejich ústupu zdaleka nebyla zabezpečená.

Ale jakou měli jinou možnost? Pokud chtěli rekonstruovat talisman z Lykosu a zachránit svět na Aeriu před zlověstným morem, museli jít dál a modlit se, aby všechno dopadlo co nejlépe. Občas byla jedinou cestou ta nejdelší. Jako člen Hvězdné pěchoty si byl vědom, že to by ho nemělo děsit.

Užírající neklid ho deptal jako noční můra. Tohle místo se mu nelíbilo. Nekonečné míle chodeb vypadaly jako pokřivená parodie Tesáku, ale chyběl v nich uklidňující pach Hvězdných vlků a jejich sluhů i pocit dlouhého, trvalého a přátelského osídlení. Kdyby Hvězdní vlci opustili před tisíci lety Tesák a pak jej používal bůhvídko jako dočasné doupě, vypadal by asi takhle.

Zamumlal modlitbu a snažil se zaplašit všechny ty neradostné myšlenky. Doléhala na něj depresivní atmosféra tohoto místa, nebo to bylo něco jiného? Možná ty nepřátelské bytosti, které si představoval, byly skutečné a podsouvaly mu do mysli tyhle nejasné obavy. Možná...

Vzpamatuj se, přikázal si. Soustřed' se protivníky, kteří by tu skutečně mohli být. Nezabýdľuj tohle místo imaginárními nepřáteli, zatímco by se k tobě mohli připlížit ti skuteční.

A tak šel dál do šera a tmy, až příliš dobře si vědom toho, že někde tam číhá něco hrozného. Podle neklidu svých druhů by řekl, že cítí totéž.

Když byli uvnitř už deset hodin, zastavili se k odpočinku. Hvězdní vlci by klidně mohli jít dál, ale inkvizitoři a jejich strážci se potřebovali zastavit.

Utábořili se ve velkém sále. Dříve to býval nějaký pavilón. Křišťálovým dómem nahoře sem kdysi svítily hvězdy. Nyní nad sebou viděli jen velký nejasný kus jiné části vraku. Občas se v průzorech mihotala podivná světélka, která ještě přispívala k už tak strašidelné atmosféře vraku. Nebylo zrovna uklidňující vědět, že za tím křišťálem je jen vakuum a hladová nicota, která čeká, aby mohla pozřít jakoukoli nechráněnou věc, jež do ní spadne.

Podlahu tvořila rozsáhlá mozaika, ale obraz se už dávno změnil v chaotické barvy a tvary. Jelikož tady nefoukal vítr ani tu nepršelo, musely ho vyhladit nespočetná vozidla a nohy. Kolem Ragnar viděl obrovské prázdné jámy, které kdysi byly jezírky s rybičkami nebo plaveckými bazény. Uprostřed některých stály na podstavcích sochy zobrazující cizí rasu, v níž poznal eldary. Byly podivně mírumilovné a krásné. Poprvé od příchodu na loď měl jakýsi pocit bezpečí. Možná si tohle místo vybrali k odpočinku právě proto.

Válečníci se svalili tam, kde právě stáli, ale laserové pušky jim ležely u ruky. Inkvizitoři Sternberg a Gul procházeli mezi nimi a rozdělávali hlídky. Na pokyn seržanta Hakona, bez jediného slova, zaujali čtyři Hvězdní vlci pozice ve čtyřech rozích místnosti. Ragnar věděl, že jsou mnohem výkonnější stráží než jakýkoli člověk. Hakon sám se šel poradit s inkvizitory.

Ragnar zaujal pozici poblíž jedné sochy. Říkal si, že si ji tak bude moci prohlédnout zblízka a v případě útoku se za ní může krýt. Nebylo to špatné místo pro obranu. Pokud by hrozilo nebezpečí, mohli použít prázdné nádrže a fontány jako zákopy. Mohli na tom být i hůř.

Zhluboka se nadechl a zamumlal modlitbu k Císaři, aby se uvolnil. Svaly ho bolely víc, než by měly, a byl unavený tak, jak nebyl od doby, kdy byl vyvolen. Zdálo se, že zranění a následná nemoc ho vyčerpaly víc, než si představoval. Možná proto si s ním tak zahrávala fantazie. Možná byl prostě unavený a nemocný. Nějak o tom však pochyboval. Na tichu a šeru vesmírného vraku bylo něco zlého. Věděl, že je to tak. Právě teď měl pocit, jako by lezli neozbrojeni do trolího doupěte.

Podíval se na sochu. Zobrazovala vysokého, štíhlého humanoida oblečeného v podivně prodloužené zdobené zbroji. Postava nesla v ruce nějakou krásnou zbraň neznámého typu a v druhé ruce prapor. Obličej skrývala maska, která byla funkční i krásná. Celé to bylo vyrobeno z hmoty, kterou Ragnar nepoznával. Vypadala jako leštěný kámen, ale něco v ní naznačovalo, že by to mohla být kost. Dotkl se jí a ucítil slabé svědění, ne nepříjemné, ale tak zvláštní, že ho to přinutilo ruku zase rychle odtáhnout.

Kdo jsi byl? pomyslel si Ragnar. Někáký hrdina eldarů, který kdysi padl v bitvě? Bůh, v něhož věřili? Nebo pouhý vůdce, který zařídil, aby tu jeho podoba stála navěky? To byla další hádanka, na kterou nikdy nebude znát odpověď. Vesmír jich byl plný - stejně jako hrůz a záhad, jimž člověk nikdy úplně neporozumí.

Myslel na ty, kteří sochu vyrobili. Kde jsou teď? Stala se jejich loď částí vraku? Ztratili se ve warpu, takže je to k vraku přitáhlo? Žili tu jako jeho součást nebo byla loď opuštěna už dávno předtím? Takové otázky dovedou zjiřit fantazii. Ty spekulace ho doháněly k šílenství.

Slyšel, že eldaři obývali obrovské vesmírné lodi, nazývané plavidla-světy. Dávno již opustili všechna obydlí na povrchu planet. Věděl, že to byla dekadentní a zlá rasa, která prováděla tajemné rituály z důvodů známých jen jim, a pletla se do válek lidí bez jakékoli zřejmé příčiny. A nyní hledali část artefaktu, který té tajemné rase patřil. Byl fakt, že našli právě tento sál, osudovým znamením? Nebo to byla prostě jen náhoda, které dodala význam až jeho mysl? Ne, muselo existovat nějaké spojení. Nepostavili snad eldaři Černou pyramidu na Aeriu? Nebyli tam tehdy, když posledně mor ničil zemi?

Zachytil známý pach blížící se k němu zezadu. „Vítej, inkvizitorko,“ řekl, aniž by se otočil.

„Procvičuješ své psychické schopnosti?“ zeptala se Karah Isaan tiše.

„Ne. Poznal jsem tvůj pach.“

„Jaký je?“ zeptala se zvědavě.

„Odlišný od ostatních.“

„Jsem tu jediná žena.“

„Ne. V tom to není. Voníš jinak. Jako někdo, kdo vyrostl na zcela odlišném světě než tihle lidé. V

džungli mezi květinami a pod horkým sluncem. Nikdy jsem na Aериu nebyl, ale řekl bych, že je chladný jako Fenris v zimě, ponurý a plný zápachu z průmyslu a práce s kovy."

„Byl by z tebe dobrý věstec, Ragnare, protože máš téměř ve všem pravdu. A tohle poznáš z pachu? Musíš mít velice citlivý nos."

„Prý citlivější než skutečný vlk."

„To by byl pro inkvizitora dar. Pro pátrání, vyšetřování atak."

„Je to dar daný pouze Hvězdným vlkům, jako dědictví Russova genového štěpu." Vybavil si Ranekova slova o tajemstvích Tesáku a zalekl se, jestli jí neřekl příliš mnoho. Obešla ho a postavila se před něj. Její krása ho překvapila. Byla to nádherná žena, i když vypadala poněkud stroze. Svým způsobem - snědá pleť, temně zelené oči a cizí pach... byla stejně exotická a nepoznatelná jako eldaři. Domyslel si, že on jí připadá stejně.

„Chtěla jsem si s někým promluvit," zkusila to. „Tohle je zlé místo a nemám chuť se o ten poznatek dělit s vojáky."

„Je to místo zla," souhlasil.

„To ti říká tvůj nos?"

„Můj nos a duch... a rozum. Kdyby nás sem nepřivedla nutnost, bylo by lépe sem nechodit."

„Jenže to byla naše povinnost. A povinnost nás často zavádí na místa, kde bychom raději nebyli, a nutí nás dělat věci, které bychom raději nedělali."

„Jsem Hvězdný vlk," řekl. „Žiji pro boj. Nic bych nedělal raději."

„Pak vedeš jednoduchý život, Ragnare Hvězdný vlku."

„Ne. To jen ty vedeš příliš komplikovaný."

„Možná... ale cítím, že je v tobě něco víc, Ragnare, než je na první pohled vidět, a že nejsi tak nebojácny, jak bys chtěl, abych věřila."

Ta slova vyvolala dřívější temné myšlenky, takže v rozpacích odvrátil zrak. To byla jeho soukromá hanba, o níž nechtěl, aby ji znal kdokoli jiný. Rozhodně nechtěl, aby o ní věděla tahle krásná žena. Neřekl nic a prostě zíral do dálky.

„Není hanba bát se na temném místě jako je toto, Ragnare. Byla by to hanba jedině tehdy, kdyby tě tvůj strach ovládl. A jsem natolik věstec, že vím, že k tomu nikdy nedojde."

Její slova i tón ho měly uklidnit, to věděl, ale nepovedlo se jí to. Pomyslel si, jestli někdy znovu získá ten pocit nezranitelnosti, nesmrtelnosti, který míval kdysi. Zdálo se, že vycítila jeho zasmušilou náladu, a odešla.

Ragnar ji chvíli sledoval a pak obrátil pozornost k povinnostem stráže. Pokud tam někde jsou nestvůry, myslel si, tak ať přijdou. Budu připraven.

Po šesti hodinách odpočinku rychle spolýkali přidělové tablety a spláchli je vyčištěnou vodou. Pak se pustili dál do nitra vraku. Povaha jejich okolí se opět změnila. Světelné koule se vyskytovaly stále řidčeji a na mnoha místech byly úplně vyhořelé. Stíny se prohlubovaly. Strážci zapnuli svítlny v ramenních vycpávkách, aby měli víc světla. Ragnarovy vylepšené oči stále dokázaly snadno pronikat šerem, ale prohlubující se temnota měla tísnivý účinek na jeho ducha.

Chvilími měl pocit, že nad sebou slyší zlověstné cupitání - tak slabé, že bylo stěží slyšitelné i pro jeho nadlidsky bystré uši. Snažil se sám sebe přesvědčit, že to jsou krysy nebo velcí zmutovaní švábi, kteří se v podobných lodích zpravidla vyskytovali, ale marně. Rychlý pohled na Svena mu řekl, že jeho druh Krvavý spár myslí na totéž. Zvedl ruku a dal signál znamenající Buď opatrný. Podle změny rytmu pohybu věděl bez ohlednutí, že stráže zbystřily.

„Třeba je to jedlé," řekl Sven. „Nenávidím ty zatracené potravinové tablety."

„To se brzy dozvíme," řekl Ragnar, který zachytil napětí skryté za přítelovými slovy.

„Víš, co se mi na tobě líbí, Ragnare? Ať už řeknu cokoliv, vždycky na to máš hloupou odpověď."

„A víš, co se mně líbí na tobě, Svene?"

„Co?"

„Vůbec nic."

„Jak jsem říkal předtím," odfrkl si Sven, „minul ses povoláním. Měl jsi být dvorní šašek, a ne Hvězdný

vlk."

Ragnar se usmál a sevřel zbraně pevněji. Pokud je skutečně čekaly potíže, byl rád, že je tu Sven s ním. Člověka, který nepřestával vymýšlet plané urážky ani tváří v tvář nebezpečí, stálo za to mít s sebou.

Procházeli hlubinami vraku. Ragnar měl pocit, jako by všechno kolem nich ožívalo. Cítil, že se staré zlé věci probouzejí z dlouhého období klidu. Ani svými naprosto přesnými smysly nedokázal přesně určit proč. Ve složení pachů ve vzduchu docházelo k sotva postřehnutelným změnám. Téměř podprahové hučení systémů udržujících život se změnilo. Občas cítil pod nohama vibrace procházející trupem, jako by se pohyboval nějaký obr nebo byl uveden do provozu gigantický stroj.

Podle napětí Svenova těla a změny postoje usoudil, že jeho druh to cítí také. Sven držel zbraně připravené a rozhlížel se, jako by očekával, že je bude muset každou chvíli použít.

Slova Karah Isaan o nové hrozbě přicházející z lodi, která je sledovala, mu zněla v mysli. Byl ten pocit, že se něco hýbe, nějak spojen s jejich přítomností a průchodem přes loď, nebo to spolu nemělo nic společného?

„Na příští křižovatce jděte chodbou, která se svažuje dolů," zazněl Karažin hlas ve sluchátku komnetu.

Napětí ho začínalo vyčerpávat. „Jsme blíž k tomu, co hledáme, nebo jen chodíme v kruhu?" řekl do mikrofonu komnetu.

„Buď trpělivý, Ragnare, dojdeme tam," uklidnila ho Karah.

„Díky Russovi za to," zamumlal Sven.

Jak sestupovali níž, bylo stále zřejmější, že loď žije. Mohutné kompresory pracovaly, velké ohebné harmonikové roury se napínaly a smřšťovaly. Obrovské písty pumpovaly nahoru a dolů. Z popraskaného a vadného potrubí stoupala velká oblaka páry a kouře.

„Co se to tu děje, u všech zatracených mrazivých pekel Frostheimu?" zeptal se Sven.

„Vypadá to, jako by někdo zapnul všechny stroje," odpověděl Ragnar.

„Neříkej, zatraceně," odsekl Sven. „Co by mě zajímalo, je proč."

„Mohlo se to zapnout automaticky, když jsme vešli dovnitř. Některá stará zařízení to tak dělají."

„Nebo, Ragnare? Slyším ve tvém hlase ‚nebo‘."

„Nebo to možná někdo zapnul, aby se mohl lépe krýt. Hluk, kouř, matoucí pachy. Odhalit léčku je pak mnohem složitější."

„Hluk a kouř, ano, to chápu. Ale pachy... proč to? Určitě nemohou vědět, že jsou na palubě Hvězdní vlci."

„Opravdu? A proč si to myslíš? Protože předpokládáš, že ať to udělal kdokoli, myslí a cítí jako člověk. Ale nemusí to tak být. Ve vracích často přebývají tvorové nejružnějších ras."

„Ty nejsi zrovna chlap, který by dokázal člověka uklidnit, Ragnare."

„Tohle taky není moc uklidňující situace."

„No, v tom máš pravdu."

Najednou ho do nosu praštil zápach, který neměl s lidmi ani vzdáleně nic společného. Netvor, který se vynořil z kouře, tento dojem jen potvrdil.

Byl větší než člověk a pohyboval se mnohem, mnohem rychleji. Z ramenou mu vyrůstaly čtyři obrovské paže zakončené monstrózními trhacími drápy. V tlamě se mu blyštěly řady nestvůrných tesáků. Tělo mu pokrýval rohovinový pancíř. Klusal na tlapách s bříšky a drápy. Svými pohyby připomínal nějaký nestvůrně obrovský hmyz. Znalosti vložené výukovými stroji do mozku Ragnarovi okamžitě napověděly, co to je.

„Genolupič!" zaječel, namířil na monstrum bolterovou pistolí a začal mačkat spoušť. Přestože neztratil ani okamžik, netvor byl rychlejší. Vrhel se stranou a střely mu neškodně přeletěly nad hlavou. Ragnar nikdy neviděl nic, co by se pohybovalo tak rychle. Ve srovnání s tím byly jeho reflexy pomalé. Strach se vrátil jako ledová vlna, která ho zaplavila, a najeden důležitý, příšerný okamžik ztuhl. To monstrum bylo u něho dříve, než mohl jakkoli zareagovat. Narazilo do něj celou vahou a strašlivou silou ho porazilo.

Jednu chvíli mělo tlamu těsně u něj, vrčelo a chňapalo po něm. Cítil jeho páchnoucí dech, viděl husté hlenovité sliny, které mu kapaly z tlamy. Cítil, jak ho ty neuvěřitelně silné drápy sevřely, až mu tím tlakem

praskala zbroj. Pochopil, že ho ten zlomek sekundy zaváhání bude stát život.

Do obličeje mu vystříkla krev a maso. Chitinem projel rotomeč a zastavil se mu palec před očima. Netvor znehybněl.

„Vstávej!“ uslyšel Svena. „Útočí na nás!“

Ragnar potřásl hlavou a vyskočil na nohy. Tím pohybem odhodil genolupičovu mrtvolu stranou. Byl zděšený. V okamžiku krize selhal, jak se obával. Zachránila hojen Svenova rychlá reakce. To, že ho překvapila rychlost a síla toho tvora, nebyla omluva. Byl Hvězdný vlk. Nic ho nemělo zastihnout nepřipraveného.

Nemá smysl o tom teď přemýšlet, uvědomil si, když zaslechl dupání přibližujících se nohou a uviděl odporné postavy půl tuctu genolupičů, jak se vynořují z dýmu. Ve stavu zvýšené vnímavosti si všiml, že mají popraskané a skvrnité krunýře. Měli podivný, nemocný vzhled lišící se od obrazů, které měl uložené v mozku.

Bestie v něm zařvala vzteky. Věděl, že i ona byla šokována tím, jak byl blízko smrti, a proto byla ta zuřivost ještě silnější. Ragnar se jí vděčně poddal.

Přes rameno mu začaly plivat laserové zbraně, jak inkvizitorovi strážci spustili palbu. Zaslechl hřmění střel, když seržant Hakon a inkvizitor Sternberg začali pálit také, a slyšel další střelbu i vzadu. To jsou Strybjorn a Nils, uvědomil si. Takže ty potvory útočí z obou stran. To znamenalo, že to nejsou pouhá zvířata. Útok řídila až nadlidská inteligence.

Ragnar zvedl bolterovou pistoli a vystřelil. Tentokrát se trefil. Střela proletěla hlavou jednoho z genolupičů. Zavyl uspokojenou krvežíznivostí a vystřelil znovu. Při střelbě do takového houfu nemohl minout, ale tentokrát pancíř zasaženého genolupiče střelu částečně odrazil, takže ho nezabil, ale jenom mu odtrhl jednu obrovskou paži s drápy. Pokud netvor cítil bolest, nedal to nijak najevo a rozhodně ho to nezastavilo.

Vzduch čpěl zápachem pálicího se masa, jak laserové zbraně stále častěji zasahovaly cíle. Ragnar viděl, že se chitinové pancíře netvorů roztékají a kapou na podlahu. Útok přesto pokračoval. Zezadu se ozýval válečný řev a výkřiky umírajících mužů. Ragnarovi pronikl do nosu pach vyvržených vnitřností a lidské krve. Věděl, že vzadu už došlo na boj zblízka.

Najednou mu mysl zaplnil strach, že některý z genolupičů prorazí a zasekne mu drápy do zad. Odvážil se ohlédnout, i když to znamenalo na chvíli odtrhnout oči od spěšně postupujících nelidských protivníků před sebou. Byli tak rychlí, že jakékoli rozptýlení mohlo být osudné, a takovou chybu nehodlal riskovat podruhé.

Polovina genolupičů padla, ale zbytek už byl téměř u něj. Slyšel kletby strážců za sebou a cítil jejich strach. Věděl, že mu v nadcházející bitvě příliš nepomohou. Byli to jen obyčejní lidé, i když dobře vycvičení; nemohli vydržet zuřivý nápor genolupičů dlouho.

Ragnar nečekal, až ho nepřítel obklopí. Plný vzteku bestie se vrhl vpřed a rozmáchl se rotomečem v širokém oblouku, který skončil v hmyzí lebce jednoho z genolupičů. S reflexem podobným smrtícímu úderu škorpióna po něm genolupič sekl drápy. Ragnar uskočil, ale ne dost rychle. Jeden dráp umírajícího netvora se zasekl. Síla toho úderu Ragnara odhodila dozadu, až dopadl na zem vedle Karah.

Ragnar se převálil, skrčil nohy pod sebe a opět získal rovnováhu. V příštím okamžiku už stál přihrčený v bojovém postoji a sledoval boj před sebou. Seržant Hakon se vrhl do bitevní vřavy s inkvizitorem Sternbergem a velitelem Gulem po boku. Spolu se Svenem divoce zápasili se zbylými genolupiči. Bylo nemožné říct, jestli s větší zuřivostí bojovali lidé, nebo nepřátelé, tak krutý to byl boj.

Ragnar viděl, jak seržant Hakon srazil jednoho genolupiče pažbou pistole. Pod tou ranou zakřupaly kosti a pancíř. Když se netvor svalil na záda, srazil mu seržant jediným úderem hlavu. Sternberg zasáhl dalšího do holého místa v obličeji, až vytryskla krev a mozek a kolem se rozletěly štěpiny kostí. Gul zápasil s další nestvůrou a při té ukázce nadlidské síly se držel velice dobře.

Ragnar koutkem oka zahlédl, že jeden z genolupičů obešel Svena a hodlá mu skočit na záda. Krvavý spár byl právě zaměstnaný dalšími dvěma z jeho příbuzných a nemohl ho nijak zastavit. Ragnar zavrčel. Byl čas splatit dluh.

Skočil vpřed a přistál genolupiči na zádech, stejně jako to měl v úmyslu udělat on jeho kamarádovi. Odporná stvůra zavrávala dopředu. Ragnar ji udeřil ze zadu do hlavy pistolí a rozdrtil jí lebku. Když

genolupič padl na zem, dupl mu nohou na krk stejně jako Gurg Larsovi. Páteř praskla - genolupič měl zlomený vaz. Ragnar vystřelil Svenovi přes rameno, aby odstranil jednoho z netvorů, kteří na něho útočili - i když tu bylo riziko, že se jeho druh pohne a dostane se mu do rány - a teprve pak usekl genolupiči u svých nohou hlavu rotomečem.

Vzhlédl právě včas, aby viděl, jak Sven doráží posledního protivníka. Společně vyrazili na pomoc seržantu Hakonovi a ostatním. Na genolupiče se sneslo krupobití střel a ran rotomeči. Během chvilky bylo po boji. Zvuky bitvy pomalu utichly. Ragnar se rozhlédl.

Viděl, že Nils a Strybjorn se dosud drží na nohou. Zbroj měli tak špinavou, že emblémy Krvavého spáru nebyly vůbec vidět a na pancíři jim kouřila páchnoucí sražená krev. Kolem se válely mrtvoly genolupičů - a půl tuctu mrtvých lidí z řad strážců.

„Zdá se, že jsme útok odrazili,“ řekl Sternberg a zhluboka oddychoval.

„Ano, ale kolik takových útoků leží mezi námi a naším cílem?“ zeptal se seržant Hakon.

DVANÁCT

Ragnar si prohlížel místo masakru. Útok zezadu byl ještě silnější a stál je víc obětí. To vypovídalo o tom, že tu pracuje bystrá, ale zlá intelligence. Udeřili na nejslabší, nikoli na nejsilnější místo, a věděli o nich dost, aby ho dokázali určit přesně. Jak je to možné?

Odsunul tu myšlenku jako nedůležitou. Nezáleželo na tom jak. Mnohem horší bylo, že ztuhl v okamžiku útoku. Věděl, že ho to mohlo stát život. Co bylo horší, mohlo to stát život ostatní. Jestliže se stal slabým článkem řetězu, mohlo to mít nedozírné následky. Kdyby tam nebyl, Sven by mohl padnout a genolupič se mohl dostat ke Karah. Kdo ví?

Tady a v této době byl život každého z nich v rukou všech ostatních. Věděli, že jsou na sobě závislí a selhání jednoho může snadno vést k záhubě všech. Umínil si, že tohle bylo poprvé a naposledy, kdy zklamal.

Začal si uvědomovat, že na něj Sven hledí. Ragnarovu mysl zaplavil provinilý pocit, že jiný Krvavý spár zná jeho myšlenky.

„Co je?“ zeptal se útočně.

„Nic. Jen ti chci poděkovat, že jsi mi zachránil můj zatracený život, to je všechno.“

Ragnar to chvíli vstřebával. Sven si jeho strachu nevšiml. Myslel si, že se Ragnar zachoval dobře. „Ne. Díky, že ty jsi zachránil život mně. Kdybys nesrazil toho genolupiče, když na mně seděl, byl by to můj konec.“

Svenův ošklivý obličej rozzářil pokřivený úsměv. „Neber si to tak. Já si to taky neberu. Když jsi tady, my všichni ostatní vypadáme lépe. Proto jsem to udělal.“

„Přesto díky, ó laskavý.“ Ragnar se už cítil lépe. Rozhlédl se po ostatních. Sternberg a Karah vypadali v pořádku, i když byli poněkud otřesení. Seržant Hakon si stříkal na obličej syntetickou tkáň, aby uzavřel zející ránu. Ragnar viděl, jak ji umělá kůže překryla, uzavřela a zajizvila se. Musela to být hodně zlá rána, když seržant vůbec potřeboval tohle, ale pokud ho to bolelo, nebylo to na něm nijak vidět. Ragnar uvažoval, kolikrát za svou dlouhou kariéru byl asi seržant zraněn. Cítil se po tom někdy jako Ragnar? Pokud ano, nenechal se tím příliš ovlivnit. Ragnar se rozhodl, že se v budoucnu zachová jako on. Jestli se mohl Hakon naučit, jak to vydržet, on to zvládne také.

Strážci přecházeli kolem a věnovali se svým vlastním raněným. Když je Ragnar sledoval, uvědomil si, jak křehká je lidská bytost. Mrtvoly vypadaly žalostně. Některé rozdrásaly drápy genolupičů tak, že z nich zbyly jen rozervané pytle slizkých vnitřností a mokvajících krvavých svalů. Ve srovnání s tím vypadali další mnohem lépe - jejich zranění se zdála být menší, tak nepatrná, že by dospělého muže zabít neměla - a přesto zabila.

Ti, co přežili, vypadali unaveně a vyčerpaně po bitvě, po níž on se cítil téměř posílený. Uvažoval, jestli je to pro některé lidi přirozené, nebo to vzniklo při přestavbě jeho těla v Hvězdného pěšáka. Přál si, aby

tu byl někdo, koho by se mohl na to zeptat.

Sternberg, Gul a jejich desátníci je začínali pobízet, aby se seřadili k dalším postupu. Nils a Strybjorn opatrně přistoupili blíž. Ragnar viděl, že neustále pátrají v okolí po dalším ohrožení stejně jako on. Strybjorn měl zasmušilý obličej jako obvykle. V Nilsově tváři plálo jasné světlo. Vypadal téměř jako mímě opilý.

„Byl to dobrý boj," řekl. „Určitě jsem zabil jednou rukou pět těch potvor se čtyřmi pažemi. Byly z nás úplně vyřízené. Ukázali jsme jim, zač je toho loket."

Strybjorn pokrčil rameny a zahleděl se do dálky. Zdálo se, že se ho zmocnila nějaká zvláštní melancholie. Přitom jeho pach vypovídal o divokém vzrušení, snad ještě silnějším, než bylo to Nilsovo.

„Pár jsme jich taky zabili," řekl Sven. „Zabil bych jich víc, kdyby se ten zatracený Ragnar nerozhodl lehnout si na podlahu a dát si uprostřed boje šlofika."

„Dobrá! Seřaďte se!" zařval Gul. „Jdeme dál."

„Už se blížíme k cíli," řekla Karah, aby je povzbudila, i když v obličeji po té sebedůvěře nebylo ani stopy.

„Vsadím se, že než získáme to, co hledáme, narazíme ještě na další zatracené genolupiče."

„Už se na ně těším," prohlásil Nils, když šli se Strybjornem dozadu, aby ostatním kryli záda.

„Tobě se to mluví," zabručel Sven. „Ale vpředu jsme my s Ragnarem."

Šero, které panovalo uvnitř vraku, bylo čím dál větší a ponuřejší. Tu a tam byly na stěnách vidět stopy nějaké hmoty podobné masu. Ragnar ucítil ve vzduchu nové pachy. Stopy něčeho organického. Takový pach, jakým je cítit otevřené lidské tělo nebo vyvržené zvíře. Pižmo podobné exotickému parfému. Nad tím vším převládal podivný cizí puch podobný pachu genolupičů, ale přesto trochu jiný.

„Smrdí to, jako bychom ležli do něčího těla, že?" poznamenal Sven. Ragnar přikývl. Nebylo to příjemné a pořád se to horšilo.

Ve vzduchu visel spolu s pachem tísnivý pocit z něčí přítomnosti. Trochu se podobal tomu, co obklopovalo vůdce orků. Vypovíдалo to o velké psychické síle. Ragnar pochopil, že se blíží k inteligenci, která řídila genolupiče. Napadlo ho, jestli nemá u sebe talisman, který hledají, a jestli jej proti nim nepoužije stejně jako Gurg. Nepřekvapilo by ho, kdyby tomu tak bylo. Ohlédl se, aby viděl, jak to přijímá Karah.

Zjistil, že je plně ponořena do vášnivé diskuse se Sternbergem. Obličej měla stažený a Ragnar viděl, že se mračí. Vypadalo to, jako by jí každý další krok působil víc a víc bolesti. Pochopil, že pokud on není psyker a cítí to, co je obklopuje, tak silně, pro ni to musí být značně vyčerpávající. Psychická stopa pro ni nejspíš byla stejně silná jako pro něho pach. To nebylo uklidňující pomýšlení.

Stěny chodby se nyní definitivně změnily. Pravidelně se na nich leskly stopy třpytivého slizu. Občas k nim lnuly jako plíseň skvrny hmoty připomínající maso. Když se podíval pozorněji, viděl, že jsou to zbytky téměř průhledné membrány. Jako by něco prorazilo ven z kovu. V duchu si představil, jak ze stěn vylézají nestvůry velké jako člověk. Otrásl se a pokusil se tu představu zaplašit.

Při dalším postupu si všiml mohutných trubíc připomínajících cévy, vytvořených ze stejné organické hmoty, které se táhly mezi skvrnami na stěnách. Zevnitř slyšel odporné bublání nějakých tekutin. Co je to? uvažoval. Nyní to skutečně vypadalo, jako by byli ve vnitřnostech nějakého obrovského živého tvora.

Jedno věděl jistě - ať už to bylo cokoli, bylo to nemocné. Celé to působilo chorobným dojmem. Cítil ve vzduchu hnilobu, tlení a hnis. Na mysli mu vytanul Nurgle, temný bůh nemoci a rozkladu. Ať už je obklopoval jakýkoli živý tvor, tohle nebyl jeho přirozený stav. Vzpomněl si na genolupiče, se kterými bojovali, a uvědomil si, že měli popraskané krunyře a boláky. I oni byli nemocní. Jako by tu byla v činnosti nějaká strašlivá moc, jež dokázala zdeformovat i genolupiče a přetvořit je pro své účely.

„To zatraceně nevypadá dobře," slyšel mumlat Svena. Jeho slova jej probrala ze snění a přinutila ho všimnout si okolí víc než jen automaticky, jak to dělal dosud. Okamžitě pochopil, co má Sven na mysli. V dálce viděl masu organické hmoty, připomínající součásti obrovského živého stroje. Nahoře nad organickým strojem planula zelenavá světla. Ragnarovi připomněla fosforeskující řasy, které plavaly v mořích na Fenrisu, ale byla mnohem jasnější a mnohem koncentrovanější.

Uvnitř viděl obrovské trubice, v nichž se peristaltickými pohyby posouvaly nějaké vejčité předměty. Rozeznal jakési obrovské pulzující srdce, nad nímž se tyčil obnažený mozek. Všemi směry se táhla silná vlákna připojená k masitým uzlinám vrůstajícím do podlahy vraku. Celá ta věc se třpytila vláknitým zelenobílým hlenem. Okamžitě věděl, že došli ke středu nákazy. Tohle bylo srdce temnoty v centru tohoto plavidla.

Uvnitř mozkové tkáně se něco lesklo. Ragnar si hned uvědomil, že vidí třetí a poslední část krystalu, po kterém pátrají.

Najednou spatřil, jak se uprostřed masité tkáně objevila smečka živých nestvůr pohybujících se s nelidskou přesností - jako buňky jediného organismu. Viděl mohutné tvory s hmyzími končetinami, kteří svírali něco jako pušky vytvořené z živé tkáně. Byly tam i menší a hbitější bytosti, samá noha, čelist a švihající ocas. Zahlédl i štěbetající a vrčící genolupiče. A ještě něco dalšího - něco mohutného a odporného s masivními kusadly, která vypadala, že by dokázala pouhým sevřením přestříhnout člověka na dvě poloviny. Okamžitě věděl, proti čemu stojí.

„Tyranidi,“ slyšel hlas seržanta Hakona plný obav a údivu.

Ragnar se otřásl. Tohle byli obávaní bojovníci z rojů, které už několikrát ohrožovaly lidstvo. Podle záznamů kapituly věděl, že při tom zabili mnoho Hvězdných vlků. Co byli tihle zač? Zbytky nějakého útočného roje, který se přehnal říší lidí? Nebo sem pronikli tajně jako předzvěst nového roje tyranidů na postupu?

A ve chvíli, kdy se tyranidi vrhli do útoku, si všiml, že i tady zapůsobila tajemná síla. Vypadali nesprávně, jako by něco ovlivnilo jejich vývoj; jako by proces jejich vzniku neprobíhal, jak má. Neodpovídali žádné syntetické vzpomínce. Vypadali jako chorobné pokřivené parodie. Končetiny jim volně visely z boků. Na těle jim vyrážely boláky a bradavice. Z tlam a dýchacích membrán jim kapal řídký žlutý hlen. Jako by byli nakaženi nějakým strašlivým morem. I jejich pohyby byly mdlé a vrávoravé.

Tohle je něco nového, pomyslel si. V žádném záznamu nebylo nic o nemocných tyranidech. Občas nakazili celý svět svými biomechanickými sporami, ale nikdy nebylo zaznamenáno, že by trpěli nějakou chorobou. Ne že by to něco znamenalo, pomyslel si Ragnar po chvilkové úvaze. Ve starých záznamech je mnoho mezer. A kdo něco opravdu ví o těchto kacířských cizácích?

Možná opravdu existovala nějaká souvislost mezi zdejší chorobou a morem na Aериu. A pak už nebyl na úvahy čas, protože tyranidi zaútočili.

Hnali se vpřed jako mohutná vlna. Obří roj válečníků vydával nesrozumitelné signály. Menší tvorové štěbetali a mířili na ně malými organicky vyhlížejícími zbraněmi. Ve slabém světle se jim chitin zeleně leskl.

„Pozor!“ zařval Sven. Ozval se skřípavý zvuk následovaný záplavou projektilů. Ragnar sebou hodil na zem a střely mu zasvištěly nad hlavou. Sténání za ním mu prozradilo, že všichni nebyli tak rychlí, nebo zkrátka neměli tolik štěstí.

Zvedl bolterovou pistoli a začal střílet. Soustředil se na genolupiče a obrovské hmyzí válečníky. Věděl, že se brzy dostanou k němu. Bude se muset zvednout do bojového postoje, nebo ho zabijí tam, kde leží, ale ještě předtím chtěl jejich počet trochu snížit.

Z rozkazů, které se kolem ozývaly, pochopil, že ostatní měli tentýž nápad. Nad hlavou mu pulzovaly laserové paprsky. To začali střílet zbylí inkvizitorovi strážci. Hřmot pistolí naznačoval, že se jeho druzi připojili k boji. Nad hlavou mu se svištěním prolétly malé kulaté předměty. Postupující řadou tyranidů se převalila smrtící vlna. Někdo měl tolik rozumu, že do sevřeného houfu hodil granáty, pomyslel si Ragnar. Dobrý nápad! Stíkl zásobník. Do dlaně mu vypadl malý kulatý mikrogranát. Dvakrát jej stíkl, aby nastavil časovač, a hodil.

Granát letěl obloukem a dopadl mezi útočící tyranidy. Prvních pár jich přes něj prošlo, aniž by se jim něco stalo, ale o chvíli později výbuch roztrhal vysokého bojovníka a několik menších tvorů. Obrovské kusy krunýře netvora se rozletěly na všechny strany a pak netvor padl jako podřátý strom. Jeho menší příbuzní byli okamžitě rozerváni na kusy. Ragnara naplnilo chladné uspokojení a sáhl po dalším granátu.

Několik nepřátelských střel se zarylo do země těsně před ním. Viděl, jak se chvějí, a ucítil štiplavě kyselý zápach zelenavé kapaliny, která z nich vybublávala. Věděl, že je to nějaký druh žiraviny, schopné rozleptat zbroj i maso. Zápach byl úděsný. Byl rád, že mu nic z toho nepocákalo tělo.

Odkutálek se stranou, aby na něho tyranidi nemohli zamířit a opět pozvedl pistoli. Něco mu stříklo na

ruku a ucítil pach, jako by se mu páčila rukavice. Věděl, že teď s tím nemůže nic dělat. Vyskočil a páčil ránu za ránu do hordy útočících nepřátel.

Bylo jich tolik, že minout nemohl. Každá střela zasáhla cíl. Hlavy se odtrhávaly, těla se párala a na zem proudily neznámé tělní tekutiny. Jakoukoli lidskou armádu by už palba, jakou vyvinula Hvězdná pěchota a jejich spojenci, dávno obrátila na ústup. Tyranidi však postupovali dál a nevšímali si obětí. Bylo až děsivé sledovat, jak se bezhlavě ženou vpřed. Ragnar cítil stěží potlačovaný strach mužů kolem sebe. Jen Hvězdní vlci, oba inkvizitoři a velitel Gul se zdáli být vůči tomu imunní. Slyšel Sternberga, jak křikem povzbuzuje své lidi, a Gula řvát rozkazy na vojáky, aby vydrželi. Cítil, že Karah sbírá psychické síly.

Nyní jako by se kolem něho přelila řeka čistého světla. Střelba strážců navzdory jejich panice nepolevovala. Očividně si uvědomili, že jejich jediná naděje na přežití spočívá v uposlechnutí rozkazů velitelů a způsobení co nejvíce škod nepříteli. Celá přední řada tyranidů byla smetena. Na chvíli, najeden krátký okamžik se zdálo, že se jejich neúprosný postup zastaví. Zakolísali a jejich řady pod trvalou palbou a granátovými útoky prořídly. Soudržnost celé skupiny začínala selhávat. Zdálo se, že opravdu stáhnou ocas a utečou, ale pak kolísání ustalo a oni se opět sebrali. Přelili se přes mrtvolu padlých a vrhli se na své nepřátele.

Ragnar se obrnil před nárazem. Věděl, že by během příštích několika úderů srdce mohl zemřít. Tentokrát byl rozhodnutý, že ať se bude dít cokoli, nezuhne. Jestli mu bylo souzeno zemřít, vezme co nejvíce těch nelidských oblud do pekla s sebou. Sven dlouze zavyl a vyrazil kupředu. Ragnar se díval, jak si razí cestu skrz semknuté řady netvorů a nechává za sebou brázdu. Vibrující zuby rotomeče prosekávaly chitin, jako by to byl papír, a ven vypadávaly masité vnitřnosti. Zbraně z kostí a masa přetínal napůl; při rozpadnutí z nich tekla krev a hnis stejně jako z tvorů, kteří je drželi.

Ragnar se chvíli díval a pak si uvědomil, že Sven měl dobrý nápad. Vrhel se vpřed a ucítil náraz, jak jeho rotomeč projel organickou zbrojí. Jako když se plavec potápí v moři živé tkáni. Všude kolem řvali netvoři. Obklopile ho zkřivené cizí tváře, pokroucené v nečitelném výrazu, možná hladu nebo nenávisti. Nepřirozené oči se vztekly leskly. Nad vším převládal zápach tyranidů, který doháněl bestii v něm k šílenství. Sekl rotomečem, aby si pročistil cestu ke Svenovi, a pak bojovali zády k sobě.

Temnotou probleskovaly laserové paprsky. Výbuchy tříštivých granátů mu pulzovaly v očích. Cítil spáleninu, krev a kyselý zápach nemoci. Podlaha se mu pod nohama zmítala a rezonovala výbuchy bomb. Vzduch v hrudi mu vibroval podle hluku bitvy. Bez přestání mačkal spoušť pistole a jeho střely klestily mezi nepřáteli cestu zkázy. Byli namačkaní tak hustě, že nemohli uhnout. Střela jednomu čistě proletěla tělem a vybuchla v hrudi jeho druha za ním. Ragnar uhnul před švihem obrovského drápu a při zpětném seku jej odtál. Pocíkal ho zelenavý sliz. Vířící čepel rotomeče rozstříkla kapky slizu po místnosti.

V příštích chvílích byl příliš zaneprázdněn, než aby mohl myslet, natož si všímat, co se děje kolem něj. Uhnout a udeřit, vykřýt a seknout, postoupit vpřed a tnout bylo to jediné, na co byl čas. Boj byl příliš rychlý, než aby přitom stačil přemýšlet. Instinktivně věděl, že jestli zemře nebo bude žít závisí jen na rychlosti jeho reflexů. Existoval jen v tomto okamžiku, necítil nic kromě vlastních pohybů a nevšímal si ničeho kromě bleskových pohybů protivníka. Bylo to děsivé i rozjařující. Měl pocit, jako by ho nesla nějaká velká vlna vzrušení, akce a strachu. Tohle znamenalo být naživu. Cítil, že má dokonalý postoj a rovnováhu. Každý jeho smysl byl napjatý na maximum a každá šlacha v pohotovosti; jeho jediným cílem bylo rozdávat smrt a sám se jí pokud možno vyhnout.

Zasekl rotomeč a vykuchal nejbližší nestvůru. Cítil, že se masou těl pohybuje něco obrovského a odstrkuje je stranou jako kosatka proplouvající hejnem ryb. Najednou stál tvář v tvář mocnému bojovníku roje. Tyčil se nad Ragnarem do téměř dvojnásobné výšky. Ve dvou ze čtyř spárů držel meče z chitiny ostré jako břitva. V dalších dvou svíral jednu z těch podivných živých zbraní. Jeho obrovské čelisti se otevřely, když vyzývavě zařval a zároveň sekl meči z obou stran.

Ragnar uskočil stranou. Sehnul se, aby se vyhnul pravému meči a rotomečem vykryl levý.

Náraz mu téměř vyrazil zbraň z ruky, ale přinutil prsty, aby zůstaly sevřené a jilec udržely. Zvedl pistoli s úmyslem střelit netvora do oka. Ten však jeho záměr postřehl, zatočil mečem a udeřil do hlavně pistole, takže střela vyletěla vzhůru, místo aby se mu zabořila do masa.

Ragnar vyrazil válečný pokřik a skočil kupředu. Přistál na nohou tiranida a použil je jako odrazový

můstek, aby se dostal až na úroveň netvorovy hlavy. Tentokrát nestihl zareagovat včas, rotomeč projel vzduchem, zakousl se do jeho krku a přetřel páteř. Netvorova hlava odletěla z ramen. Ragnar se odrazil od jeho padajícího těla a skočil znovu. Tento skok ho donesl přímo doprostřed shluku menších nestvůr.

Dopadl na jednu z nich a přirazil ji k zemi. Vrhel se vpřed, sekal a řezal, uhýbal a střílel, dokud za sebou nenechal brázdu umírajících a mrtvých nepřátel. Dva nemocně vypadající genolupiči na něho zaútočili současně ze dvou stran. Měli mnohem pomalejší pohyby než ti, se kterými se setkal dříve, ale přesto byli mnohem rychlejší než normální lidé. Klesl najedno koleno, aby mu jejich pařáty neškodně proletěly nad hlavou, a pak sekl obloukem oběma přes břicho. Rychle uskočil, aby se vyhnul jejich protiútok, a narazil do Svena, který se ocitl za ním. Čistě instinktivní reakce málem způsobila, že sekl svého druha, ale v poslední chvíli se ovládl a přesměroval úder na genolupiče. Tentokrát jednomu čistě rozdělil hlavu na dvě poloviny. Než se stačil pohnout, Sven rozsekal druhého na kousky.

Ragnar si náhle uvědomil, že je na bojišti kolem nich nezvyklý klid a v bitvě jakoby nastala přestávka. Rozhlédl se, jak vypadá situace.

Pohled dozadu mu prozradil, že masa tyranidů zalila lidi a pohltila je. Boj se zvrhl ve vřavu bez jakékoli disciplíny. V této bitvě vítězil styl boje tyranidů nad organizovaností vojáků Impéria.

Ragnar viděl, jak kolem sebe strážci bijí pažbami laserových pušek a jsou sráženi drápy nepřátelských nestvůr. Tu a tam se držely malé skupinky lidí pohromadě a čistily prostor kolem sebe střelbou, ale i přes tyto malé ostrůvky se přelévala neúprosná vlna nepřátel. Daleko napravo zahlédl inkvizitory, Gula a seržanta Hakona, kteří se dosud jakž takž drželi. A mrazivé vlčí vytí mu napovědělo, že Strybjorn s Nilsem stále bojují.

Při pozornějším pohledu si všiml světelné aury blikající kolem talismanu na hrudi Karah Isaan. Z rukou jí náhle vyšlehly žhavě bílé paprsky a působily zkázu v řadách nepřátel. Světlo jí ozářilo obličej a zaplanulo v očních důlcích, takže vypadala skutečně jako démon. Svou mocí způsobovala tyranidům strašlivé ztráty, ale i tak bylo Ragnarovi jasné, že pokud se něco nestane, a to hodně rychle, budou lidé přemoženi a jejich úkol skončí katastrofou a smrtí. Tyranidi dosud bojovali, jako by byli drápy na jediném spáru, a čelit jejich koordinaci a zuřivosti bylo prostě nad lidské síly.

Horečně se rozhlédl, jestli může něco udělat. Zpozoroval, že cesta k obrovskému organickému stroji a talismanu je volná. Možná by jej mohl popadnout a pak by se mohli rychle stáhnout. Za pokus to stálo.

Rozběhl se přes koberec z pulzujícího masa k srdci stroje vytvořeného z kostí, svaloviny a chrupavek. „Doufám, že zatraceně víš, co děláš,“ slyšel za sebou Svena a okamžitě si uvědomil proč. Tyranidé okamžitě zareagovali na novou hrozbu, nechali ostatní být a obrátili se k Ragnarovi a Svenovi jako nezastavitelný příliv. Proč to dělají? pomyslel si Ragnar. Museli k tomu mít důvod.

Téměř hned, jak si otázku položil, mu myslí probleskla odpověď - chrání něco důležitého. Zjistili, že dva Krvavé spáry ohrožují něco životně důležitého pro jejich bezpečí. Problém byl v tom, že Ragnar netušil, co to je, a na hledání odpovědi na tuto hádanku neměl čas. Myslel jen na jedinou věc, a proto zastrčil pistoli do pouzdra a v běhu hodil tříštivý granát do tkáně podobné mozku. Tyranidi zařvali jako jeden bolestí a téměř lidskou hrůzou. Na jediný úder srdce zavrávali, než opět vyrazili vpřed.

Ragnar pochopil, že na něco přišel. Postupoval stále dál a házel další a další granáty. Výbuchy vytrhávaly kusy tkáně. Při každé explozi se nepřátelé zastavili a zavyli. Ragnar věděl, že to není jejich obvyklé jednání. V žádném zápise nestálo, že by někdy roj předvedl takovou slabost. Bylo to způsobeno nějakou mutací při dlouhém pobytu ve vraku nebo nemocí, kterou tak očividně trpěli? Nevěděl. Ale byl rád, že tomu tak je.

Sven zřejmě pochopil, oč jde, protože házel do organického stroje granát za granátem. Za sebou Ragnar slyšel, že se vojáci, osvobození ze sevření nepřítele, vzchopili a zasypali tyranidy palbou. Ragnarova akce jim poskytla čas, který tak zoufale potřebovali. Nyní kosili tu tyranidi sběř, jako by to byla tráva.

„Palte dál!“ zaječel Ragnar, zatímco běžel chodbou ke stroji, házel granáty nalevo napravo a zalykal se pocitem triumfu, kdykoli netvoři zaječeli v agónii. Na přístupových cestách se pohybovali tyranidé, ale byli stále pomalejší a méně koordinovaní.

Najednou si uvědomil, že se nachází před vysokým středovým sloupem. Na něm se třpytil fragment talismanu, pro který přišli. Okamžitě věděl, co musí udělat. Vrhel se vpřed a třel mečem. Složitě

zoubkované maso biostroje tyranidů se rozdělilo. Vytékala z něj nějaká kapalina jako slzy. Talisman se uvolnil a dopadl Ragnarovi do natažené ruky.

Pevně jej sevřel a skokem přistál vedle Svena. V okamžiku se rozhostilo ticho, jako by někdo otočil vypínačem a bitvu vypnul. Tiranidi se přestali pohybovat, jako by je oživovala jen přítomnost talismanu v jejich středu. Někde v dálce Ragnar spíše vycítil, než zaslechl psychické zavřískání, jako by se něco svíjelo ve smrtelných křečích. Pak se tyranidi dali do pohybu stejně rychle, jako se zastavili - ale už to nemělo ani hlavu, ani patu. Pohybovali se naprosto bezcílně, jako by inteligence, která je řídila, byla pryč. Menší nestvůry zešilely stejně jako tyranidi. Větší tvorové se je očividně pokoušeli ovládat. Palba si začala vybírat svou daň. Jelikož byli zbaveni toho, co je sjednocovalo, hmyzí stvůry se postupně obracely na útěk a brzy se rozptýlily do všech stran.

Ragnar riskoval pohled na Svena a oplatil mu široký úšklebek. Stěží tomu dokázal uvěřit. Bylo po všem. Zvítězili. Inkvizitoři a Gul vyrazili k nim. Karah mu naznačila, že by jí měl talisman předat. Když viděl, jak jí zaníceně planou oči, na chvíli podivně zaváhal - nicméně jí ho předal. Usmála se, ale v tom úsměvu bylo cosi nelidského.

„Je náš," řekla. „Teď se musíme dostat na Aerius a dokončit svůj úkol."

Ta slova zněla nějak osudově. Ragnar ucítil, jak jím projelo zachvění.

TŘINÁCT

Světlo pravdy se s mihotáním vynořilo z Nehmoty na vnějším okraji systému Aerius. Ragnar pocítil nával pýchy a naděje. Jejich úkol brzy skončí. Přinesli talisman z Lykosu, jak měli v úmyslu. Během cesty od vraku se inkvizitorce Isaan podařilo spojit všechny tři části v jeden celek.

Ragnar se na ni odvážil pohlédnout přes velitelský můstek. Navzdory své snědé pokožce se zdála být bledá a unavená, jako by z ní smaragdový amulet, který nosila na krku, vysával životní sílu. Obličej měla pohublý a v jejích vlasech viděl šedivé pramínky, které tam před několika týdny nebyly. Amulet, jenž nyní tvořil jediný kámen nesmírné krásy, jí pulzoval na řetězu na krku. Na jeho cizí kráse bylo něco tajemného, až se Ragnarovi ježily chlupy na krku. Uvažoval, jestli je jediný, kdo to tak cítí. Jeho bratři-spolubojovníci nedávali najevo, že by sdíleli jeho neklid, a s žádným z nich o tom nemluvil.

Rád by věděl, co bude dál. Rozhostilo se podivné ticho. Astropati nebyli schopni se spojit se svými protějšky na planetě. To nebylo dobré znamení. Astropata mohla úplně umlčet jen smrt.

Všichni s očekáváním sledovali holotank v centru můstku. Nyní byli na doslech Aeria, takže si budou moci brzy promluvit s někým z povrchu planety přímo, a ne přes astropata. Ragnar uvažoval, co se asi dozvědí.

„Můj pane inkvizitore, jsme na doslech," oznámil hlasitě hlavní zasvěcenec Vosper poté, co měli dojem, že čekají už celé hodiny.

„Císař buď pochválen," vydechl inkvizitor Sternberg. „Uvidíme, jestli se dokážete spojit s guvernerským palácem."

„Ano, můj pane." Muž pokynul svým následovníkům a technický chorál zesílil, jak posádka pohybovala posuvnými jezdci na ovládacích oltářích. Ragnar viděl, že Vosper posunul dvě páky zakončené hlavami chrličů vpřed, a najednou v holotanku probliklo světlo.

Přímo před sebou měli obraz imperiálního guvernéra. Byl to šokující pohled. Ten muž byl kdysi určitě vysoký, silný a impozantní, to bylo očividné. Opíral se o křeslo vyřezané do podoby dvojhlavého imperiálního orla: jeho oči tvořily diamanty a spočíval na stupínku z mramoru. Mužova zbroj vypadala, jako by byla určena pro mnohem většího válečníka. Tváře měl propadlé a z rukou svírajících opěrky trůnu vystupovaly kosti. V očích mu plálo horečnaté světlo.

„Inkvizitore Sternbergu!" zakrákal. „Jsi to ty?"

„Ministr Karmiakal! Kde je guvernér Tal?"

„Tal... Tal je mrtvý, můj pane. Většina z jeho kabinetu je také mrtvá. Všichni podlehl moru, který pustoší náš svět."

Sternberg na okamžik nedokázal zakrýt šok a pak ho přemohl zármutek. „Takže výkonným guvernérem jsi teď ty?”

„Mám tu čest. Byla vaše pout’... úspěšná?” Zoufalství, které zaznívalo v mužově hlase, je skutečně patetické, pomyslel si Ragnar.

„Ano, máme talisman s sebou.”

„Pak jej musíte přinést sem dolů. Je to naše poslední naděje. Tahle strašná choroba nakazila víc než polovinu populace. Počty mrtvých jsou obrovské. Těla ucpávají ulice, je jich příliš mnoho, než aby je pohřební káry stihly odvézt pryč.”

„Uděláme, co budeme moci,” řekl inkvizitor. „Okamžitě navedu raketoplán dolů. Prosím, požádej Administratum, aby nám poskytlo volný přistávací prostor.”

„Ano, inkvizitore. I když pochybuji, že tam zůstalo naživu dost lidí na ovládání antén, aby vám mohli způsobit potíže v případě, že byste se pokusili přistát bez uvolnění prostoru.”

Postava v kouli zablikala a zmizela. Lidé na můstku se na sebe dívali v nastalém tichu.

„Musíme odletět okamžitě,” řekl Sternberg. „Vypadá to, že jsme dorazili pět minut po dvanácté.”

Inkvizitoři, Hvězdní vlci a Gul opustili můstek jako jeden muž a vyrazili k doku s raketoplánem.

Ragnar sledoval, jak Aeries v průzoru raketoplánu narůstá. Byl rád, že si vzali raketoplán a nepoužili teleport. Sternberg si nepřál v tomto posledním stadiu riskovat selhání prastarého a náladového zařízení. Bylo zřejmé, že Aeries je menší svět než Fenris. Souš se tmavě třeptila v slunečním světle. Jak raketoplán klesal atmosférou, Ragnar pochopil proč. Planeta byla pokrytá kovem. Celý její povrch bylo jediné průmyslové město. Černé mraky zastírající oblohu pod nimi nebyly přirozené. Byly to produkty obrovských továren, jejichž komíny vysoké jako hory plivaly na oblohu chemické znečištění.

Tu a tam byly vidět veliké žhnoucí jámy připomínající jezera roztavené lávy. Ze znalostí uložených mu do mozku si domyslel, že to jsou odpady z titánských továren, jimiž byl Aeries vyhlášený. Jak klesali níž, začínaly být patrné jednotlivé detaily. Velikost toho, co viděl, byla téměř nepochopitelná. Přelétali nad budovami velkými jako ostrovy na Fenrisu. Byly jich tisíce, všech tvarů a velikostí - obrovité stavby tak velké, že to určitě nemohla být práce člověka. Spíše to vypadalo jako produkty fantazie šílených bohů. Naplnil jej rostoucí pocit úžasu. Rozumem Ragnar věděl, že Impérium je schopné vybudovat něco v takovém měřítku, ale jedna věc byla vědět, že je něco takového možné, a druhá vidět to na vlastní oči.

Raketoplán se začal vzpínat, jak narazil na turbulence v atmosféře. Ragnar si nevšímal kymácení a převalování, přitiskl nos k průzoru a díval se dál. Uvědomil si, že to, co považoval za řeky, byly obrovské silnice mezi mrakodrapy, jež se zvedaly nad zemí do závratných výšek.

„Kolik lidí myslíš, že tam žije,” zeptal se Ragnar Svena.

„Zatraceně moc!” odpověděl Krvavý spár. „Ale teď už méně než dříve, kvůli tomu moru,” dodal zachmuřeně.

„Říká se, že na Aerie žil milion lidí, milion” řekl inkvizitor Sternberg. Očividně zaslechl Ragnarovu otázku. „Nikdo to neví jistě. Duchovenstvo jich na sčítací svitky nikdy nedokázalo dostat víc než malé procento.”

„To musí být strašně bohatý svět,” řekl Ragnar.

„Bohatý a strašný,” odpověděl Sternberg. „Je to jeden z nejproduktivnějších Shromážděných světů Impéria. Jeho manufaktury zásobují víc než polovinu světů v tomto sektoru. Kdybychom o něj přišli, pro Impérium by to byla strašlivá rána.”

„Nepovažujete to ani vzdáleně za možné, že?” řekl Ragnar.

„Je to víc než možné. Je-li obrana tak oslabená, mohla by invaze orků, uctívačů Chaosu nebo jiných kacířských cizáckých ras snadno zničit celé tovární oblasti.”

„Takže je dobře, že jsme se sem dostali včas, abychom je zachránili,” řekl Nils s úsměvem.

„Ještě jsme je nezachránili,” opáčila zlověstně Karah Isaan.

* * *

Černá pyramida nebyla tak velká, jak Ragnar očekával. Pravda, podle měřítek vesnice, kde vyrostl, byla obrovská, určitě velká jako kopec, ale ve srovnání s budovami kolem vypadala malá. I tak to byla

nejpůsobivější budova, jakou Ragnar kdy viděl. Boky sejí leskly jako sklo a chvějivě se na ní odrážely obrazy neutěšeného okolí. Ještě působivější byla hmatatelná aura moci, která ji obklopovala. Při pohledu na ni bylo zřejmé, že je to stavba, v níž je uloženo nebo skryto něco velice důležitého.

Ragnar sledoval, jak se na jejích bocích zvětšuje odraz raketoplánu, který se ustálil, když jejich stroj srovnal rychlost a začal dosedat. Byla to úleva, moci po týdnech strávených na hvězdné lodi zase šlápnout na pevnou zem. Raketoplán se zachvěl, jak se jeho podvozek dotkl kovem obložené země.
„No, tak jsme konečně tady,” řekl Nils.

První, čeho si Ragnar všiml, když vstoupil na pevnou zem, byly mrtvoly. Mrtvá těla zaplňovala celé náměstí kolem pyramidy. Ležela všude, v různých stadiích rozkladu. Po několika okamžicích děsu si uvědomil, že některá těla nejsou mrtvá a shnilá, ale dosud žijí, i když už pomalu dohasínají ve spárech strašlivého moru.

Druhá věc, která upoutala jeho pozornost, byla samotná pyramida. Nyní se zdála být mnohem větší než ze vzduchu. Sálal z ní pocit jakési přítomnosti, vznešenosti, takže všechny budovy okolo vypadaly mnohem menší. Ze všech budov kolem přitahovala pohled jako jediná. Ale přesto v ní bylo něco, co v Ragnarovi vyvolávalo neklid. Přes všechnu třpytivou krásu kolem sebe šířila pocit hrozby, až se mu ježily chlupy na krku. Všechny předtuchy, co cítil v Tesáku a občas ho strašily na lodi, se s vrátily dvojnásobnou silou.

Snažil se namluvit si, že ho mrazí ze všech těch nemocných lidí, ale věděl, že tomu tak není. Na samotné pyramidě bylo něco, co ho naplňovalo děsem, až se mu chtělo křičet a varovat ostatní. Jen na pyramidu pomyslel, všechny jeho instinkty se vzpíraly. Překvapilo ho, že ostatní nic takového necítí. Jemu to připadalo tak očividné.

Možná je to jen další symptom neklidu, který ho zachvátil, když byl raněn. Možná vidí hrozbu i tam, kde není. Určitě je to tak. Všichni ostatní přece nemohou být slepí.

„Podívej se na to,” vydechl Nils.

Pohlédl k obloze směrem, kam ukazoval jeho kamarád, a uviděl tisíce třpytivých kondenzačních pruhů pohybujících se v horní vrstvě atmosféry, jak pronikají dolů dírou v mracích. Nejdřív si myslel, že to je nějaký útok, ale pak mu došlo, že to jsou padající hvězdy - bylo jich tolik, že byly vidět i za denního světla. Hvězdy budou padat, pomyslel si. Když se díra v mracích rozšířila, zahlédl ještě něco jiného - obrovskou rudou kometu, táhnoucí za sebou zelenavě žlutý ocas, která ozářila pětinu oblohy. Ragnarovi nikdo nemusel říkat, že se dívá na Neblahou hvězdu.

„Co teď?” uslyšel Hakona.

„Jdeme dovnitř,” řekl Sternberg zasmušile. „O tomhle mluvilo Orákulum naprosto jasně. Aby mor skončil, musí být talisman přinesen do skryté komory v pyramidě.”

„A kde je vchod?”

„Najdeme jej,” řekl Sternberg rozhodně.

Cestou k budově museli překračovat těla mrtvých. Ragnarovi připadalo, jako by byli obětováni nějakému bohu zla. Jeho smysl pro správnost uráželo, že tam prostě leží tak obscénně rozvalení.

Ještě horší bylo sténání polomrtvých, kteří při spatření nově příchozích žebrali o vodu nebo o ukončení jejich utrpení. Ragnar se snažil jejich prosby ignorovat, ale přes všechno úsilí se muзарývaly do mysli.

Viděl, jak se Gul sehnul a jediným rychlým máchnutím ruky zlomil někomu vaz. Pak se mohutný válečník podíval na všechny, co leželi kolem, a pateticky pokrčil rameny, jako by jej udolalo už jen to množství, které tu viděli.

„Zatraceně veselé místo,” mumlal Sven, jako by vycítil Ragnarovu náladu a snažil se ji spravit. Podíval se na něho a posměšně se zašklebil. „Potíš se, Ragnare? Doufám, že nedostaneš horečku.”

Podle jeho pachu by Ragnar řekl, že žertuje, ale i tak uvažoval, jestli si Sven nevšiml něčeho, co jemu ušlo. Opravdu se potí? Přejel si rukou po čele a zjistil, že nikoli. Zhluboka vydechl a snažil se nevšímat si silného a odporného zápachu nákazy, kterého měl plný nos.

Pyramida před nimi mu náhle připadala větší. Jak se dostaneme dovnitř? uvažoval Ragnar. O tomto bodě proroctví moc jasně nemluvalo. Po pravdě řečeno, najednou si uvědomil, že nemá tušení, co vůbec

mají udělat. Až doposud prostě následoval ty, kteří to zřejmě věděli lépe než on. Bylo to jako být postavou v jedné ze starých ság. Neptali jste se, jestli je rozumné to, co věštec řekl, prostě jste to udělali. Nyní začínal pochybovat. Jaký význam mohlo mít nalezení nějakého mystického talismanu, jakkoli mocného, v souboji se smrtí v takovém měřítku. Mor byl neviditelná, ale všudypřítomná síla, která srazila celý mocný svět na kolena.

Ragnar cítil, jak se mu rty kříví v úsměvu podobném šklebu. Na takové myšlenky je už trochu pozdě, uvědomil si. Uvažoval, co se s ním děje. Proč má posledních pár týdnů tak poraženecké myšlenky? Možná to bylo kvůli zraněním, nebo to mělo nějaký jiný racionální důvod. Ale jaký? A proč tak přemýšlí teď? Co ho ovlivňuje?

Nyní kráčeli podél pyramidy v jejím obrovském stínu. Ragnar viděl, jak se jeho obraz zrcadlí na černém mramoru. Byl mírně deformovaný - hubenější, slabší, oči měl horečnaté a kůži skvrnitou jako při moru. Na okamžik ho napadlo, že je to osudové znamení a dívá se na obraz své budoucnosti. Se zachvěním tu myšlenku zapudil. Všiml si, že ho začíná svědit kůže. Potlačil nutkání poškrábat se a šel dál.

Nyní byli přímo uprostřed západní stěny pyramidy. Všiml si, že Karah zavřela oči a kolem hlavy se jí objevila aura moci. Z amuletu vyrazily magické paprsky a zase se vrátily. Z Karah proudily pátravé prstíky moci, které ohmatávaly stěny pyramidy. Pak vyskočily plamínky tajemného ohně a odhalily celistvý vzor v záhadném runovém písmu eldarů. Symboly chvíli zářily jasně jako slunce. Pohled na ně se vpálil Ragnarovi do mozku. Bylo na tom cosi hroživého, co mu napínalo nervy až do krajnosti - a ječelo na něho varování, jemuž nerozuměl.

Chtěl se zastavit a říct ostatním, aby přestali, že ruší něco, co by měli raději nechat na pokoji. Chtěl, ale nemohl. Uvědomil si, že je stejně jako ostatní zachycen setrvačností jejich pátrání. Neměl žádný důvod je zastavit a oni neměli důvod mu naslouchat. Všechno, co měl, byly pouhé předtuchy. Co znamenaly ve srovnání s šancí zachránit miliardy životů?

Viděl, jak zářící symbol mizí a s ním i část stěny pyramidy. Prostě se rozplynula jako mlha a zanechala díru v kameni - a za ní ústí temné chodby. Magie udělala na Ragnara proti jeho vůli dojem. Cítil lehký příval vzrušení. Ať už dělali cokoli, postupovali dál. Pronikli stěnou stavby, která se po milénia zdála být neproniknutelná.

Inkvizitor Sternberg vytáhl z hluboké kapsy pláště světelnou kouli a vykročili do šera. Vnitřní stěny pyramidy nebyly vytvořeny z téže záhadné hmoty jako ty vnější. Zdálo se, že jsou z holé žuly, a vypadaly starobylejší než zvenčí. Budilo to dojem, jako by byli uvnitř zbytků mnohem starší budovy.

Stěny byly zdobené freskami a spirálovými ozdobami s eldarskými symboly. Ragnara poprvé napadlo, že by bylo dobré tomu záhadnému jazyku rozumět. Měl pocit, že by se mohl dozvědět alespoň část velkého tajemství, které skrývala tato stavba. Co je to za místo? uvažoval. Je to snad velká hrobka chránící mrtvolu prastarého eldarského krále? Podle toho, co viděl ve vřaku, usoudil, že je to nepravděpodobné, ale jak by to mohl vědět jistě? Neměl tušení, jestli byli eldaři ve vřaku typičtí pro svou rasu. Pochyboval, že by postavili něco takhle hrubého. Jenže copak se eldaři nevyhýbali povrchu planet od doby, kdy se s nimi lidstvo poprvé střetlo? Bylo to něco ze vzdálené minulosti, z doby předtím, než eldaři opustili planety? Nyní si skutečně přál, aby rozuměl nápisům na stěnách.

Všude kolem cítil víry mystických sil. Instinktivně našlapoval na špičky, připraven čelit jakékoli hrozbě. Zároveň však věděl, že je to zbytečné. Stavitelé budovy by se neuchýlili k něčemu tak primitivnímu, jako jsou pasti, propadla a strážci. Věci chránící tuto pyramidu byly mnohem sofistikovanější. Dala se tu očekávat kouzla, kletby, čistá psychická síla. Na střetnutí s tímhle opravdu nebyl vybaven. To byla záležitost pro Runové kněží, ne pro prosté bojovníky. Přes všechnu svou nezkušenost by chudák Lars byl na tohle lépe připraven než on. Alespoň strávil nějaký čas s mistry mystiky v kapitule.

Tak proto byl mrtvý? napadlo najednou Ragnara. Působilo tu nějaké velké schéma událostí, které jen matně zahlédl? Nebyla to součást nějakého obrovského spiknutí, tak velkého, že to nemohl ani začít chápat? Nebyly padající hvězdy, jejich pátrání a smrt kamaráda částí nějakého obřího komplotu? Potřásal hlavou. Už zase fantazíruje. Tohle ponuré místo na něj začínalo doléhat.

Měl pocit, že na okraji zorného pole zahlédl shromažďující se nelidské stínové postavy. Podobné už viděl dříve. Vypadaly jako eldaři.

„Zůstaňte stát,“ řekla Karah. Její hlas zněl v chodbě zvláštní ozvěnou. „Zůstaňte stát, je-li vám život

milý."

Ragnar v jejím tónu necítil žádnou hrozbu, ale její pach ho varoval, že to myslí vážně, takže ztuhl na místě. Napjal smysly na maximum, a přesto nic nezachytil. A tak čekal. Karah zvedla ruce a amulet se opět jasně rozzářil. Jakmile to udělala, objevily se další ohnivé linie. S mihotáním se před nimi zhmotnily ve vzduchu; miliony a miliony paprsků proplétajících se ve složité síti světla. Na její pokyn zářily jasněji a jasněji - a najednou zhasly.

„Tak... můžeme jít dál," zajíkla se. Mluvila jako člověk, který se jen o vlas vyhnul smrtelnému nebezpečí.

Postupovali dál do nitra pyramidy. Atmosféra melancholie se stále prohlubovala. Ragnarův pocit, že je obklopen záhadnými silami, zintenzivněl, jak kráčeli stále hlouběji do bludiště.

O několik okamžiků později vzduch před nimi zavířil. Objevila se postava, jako by se zhmotnila z pouhého vzduchu. Ragnar hleděl na ten přízrak a mysl mu najednou začaly zaplňovat příběhy o strašidlech, které slýchal na Fenrisu. Nebyla to nepříhodná myšlenka. Postava před ním mohla být duchem válečníka, který se vrátil strašit živé.

Byl to eldar, nelidsky vysoký a hubený, oděný v nezvykle nádherně zdobené zbroji. Na jeho štíhlé přilbici ležela obrovská koruna. U opasku se mu houpaly podivné zbraně. Stál před nimi s rukama založenýma přes úzký hrudník. Měl na sobě tuniku zdobenou kosočtvercovými vzory. Rukávy a nohavice zbroje zdobily okázalé kostky. Když promluvil, zněl jeho hlas čistě a melodicky.

„Vraťte se, lidé," zahlaholil. „Neměli jste sem chodit." Ten vetřelec není skutečný, uvědomil si Ragnar. Nedokázal zachytit žádný pach. Bylo přes něj vidět. Věděl, že kdyby natáhl ruku, prošla by jím skrz. Jenže z jakého důvodu se objevil? Byl to prostě jen způsob, jak s nimi komunikovat, neboje to mělo rozptýlit, aby se k nim něco mohlo připlížit a zaútočit na ně, zatímco se zabývají tímhle tím?

„Půjďme, kam chceme," odpověděl Hakon. Ragnar se rozhlédl a zavěšil, aby se ujistil, jestli bylo jeho podezření správné. „Sloužíme Císaři v jeho říši a žádný cizinec nám nebude říkat, kam máme jít."

Eldar smutně potřásl hlavou. „Nemám v úmyslu vám ublížit, Hvězdní vlci. Pouze vás varuji. Pletete se do věcí, které byste měli nechat tak, jak jsou. Snažíte se probudit něco, co by nemělo být probuzeno. Pokud setrváte na této stezce, dovede vás ke katastrofě, jejíž měřítko nedokážete pochopit."

Nastalo ticho, v němž doznívala eldarova slova. Co je to za řeči o varování a katastrofě? Byl ten eldar upřímný, nebo to všechno byl jen nějaký trik? Sven stál s pokleslou čelistí. Ragnar sám měl pocit, že stojí proti nějakému mytickému stvoření ze starých ság.

„Co tedy?" slyšel Sternberga. „Co po nás chceš, Prastarý?"

Eldar ukázal na talisman visící Karah na hrudi. „Nesnažte se znovu vytvořit, co bylo rozbito. Neberte to na prokleté místo. Nevypusťte uvězněného. Byli jste varováni. Už nyní se síly, které držím, rozplétají, a kouzlo, udržující mne a mé bratry na stráži, téměř vyprchalo. Vraťte se! Vraťte se! Než bude příliš pozdě!"

Postava se zamihotala a zmizela. Inkvizitoři a Hvězdní vlci hleděli jeden na druhého. Nikdo nepromluvil. Nebylo co říct. Všichni věděli, že se už dostali příliš daleko, než aby se mohli vrátit. Mlčky zvažovali slova eldarského ducha.

Co to má být, co nesmí probudit? Je to ze strany cizince upřímná snaha odvrátit jejich záhubu, nebo je to jen záluďný pokus manipulovat s nimi pro své vlastní cíle?

Ragnar netušil. Bylo mu jasné jen to, že kdyby nepřinesli na Aerius celý talisman, zemřel by celý svět. Oni to však udělali, takže by měl mor skončit, i když očekával, že cena bude strašlivá. Orákulum to řeklo. Runoví kněží Hvězdných vlků to potvrdili. Jistě, eldar měl svou vlastní temnou moudrost a možná i schopnost vidět obraz budoucnosti, ale byl snad lepší než mudrci Impéria?

Ragnarovi se točila hlava, jak se snažil pochopit spleť celého situace. Nakonec to odsunul stranou a byl rád, že není vůdce, nemusí rozhodovat a není jeho úkolem zápasit se záhadami kolem sebe. Na něm bylo jen bojovat, až bude třeba, a vyhrát, pokud to bude v jeho silách.

Usmál se, když se mu ta myšlenka usadila v hlavě. Bylo dobré zredukovat vše do takové jednoduchosti. Ještě lepší by bylo moci si najít něco, nač se může soustředit, aby mu myšlenky neodbíhaly k záležitostem, o kterých nic neví.

Jak pokračovali dál do nitra pyramid, Ragnar si uvědomil, že chodby byly postavené jako bludiště. Stáčely se a zahýbaly, aniž by v tom byl nějaký řád, a bylo zřejmé, že by to jakémukoli normálnímu člověku zamotalo hlavu.

„Proč je to tu takové?“ slyšel Nilse.

„Russ mě vem!“ odsekl Sven. „Copak nevidíš, že se snaží zmást toho blázna, co vleze dovnitř? Vlastně jsme těmi blázny my.“

„Ne, Hvězdný vlku. Mýlíš se,“ ozvala se Karah. „To bludiště je sestaveno podle prastarých geomantických zásad. Runy na stěnách a rozmístění chodeb jsou součástí vzoru navrženého pro usměrňování neviditelných energií. Cítím, je, jak kolem nás protékají, jsou směřovány a odváděny.“

„Proč?“ zeptal se Ragnar.

„Nevím,“ odpověděla. „Možná je to součást systému, který udržel pyramidu staletí neporušenou. Možná je v tom něco víc. Cítím, že ve středu je něco mocného. I ty to cítíš.“

Takže to není hrobka, pomyslel si Ragnar. Že by chrám? Nexus mystických sil? Stroj soustředující moc? Kdo ví, proč to tu cizinci postavili.

Třikrát se zastavili a neklidně čekali, zatímco Karah rozptylovala ohnivé čáry. Pak bylo najednou po všem. Došli na konec tunelu a zároveň na konec cesty.

V prostorné místnosti, v níž se dutě odrážely jejich kroky ozvěnou, se zastavili před obrovskými kamennými dveřmi pokrytými runami. Ragnar napadlo, co asi leží za nimi.

„Jak je otevřeme?“ zeptal se Sven příliš hlasitě na místnost s takovou ozvěnou.

„Výbušninami,“ navrhl Nils.

„Žádné nemáme,“ odfrkl si Strybjorn.

„Máme granáty.“

„Těmi do nich neuděláme ani důlek. Pokud se nepletu, musí být alespoň deset kroků silné a váží tuny.“

Ragnar zvažoval obrovskou tíhu přesně tesaného kamene stojícího před ním. Vypadal masivně a nehybně, jako vypadala zvenčí sama pyramida, a také stejně neproniknutelně. Nyní však byli uvnitř, uprostřed toho obrovského, starého monumentu. Věděl, že časem si najdou cestu i do jeho tajného srdce.

Karah Isaan přistoupila k velkým kamenným dveřím a přitiskla na ně dlaně. Jakmile to udělala, vyrazily jí z rukou proudy jasně bílého světla a šířily se po kameni jako ohnivá pavučina. Tentokrát vzor nezmizel, ale vzplanul a několik dlouhých chvil jiskřil.

Ozvalo se hřmění podobné zemětřesení a zvedl se oblak prachu. Jediným pohybem dveře zajely do podlahy a zanechaly po sobě jen volnou cestu do srdce pyramidy.

V tu chvíli pocítil Ragnar hrozný strach a nad vším převládající pocit zla.

Stěží o úder srdce později se místností rozezněl hluboký smích, zlý, a přesto podivně žoviální. Burácivě dozněl a pak se ozval mocný hlas.

„Vítejte, blázni! Zdravím vás ve jménu milovaného strýčka Nurgleho, já, Botchulaz, oblíbený zplozenec nejodpornějšího Pána moru. Z celého srdce vám děkuji, že jste mě osvobodili.“

Ragnar opatrně vešel do místnosti spolu se svými společníky. Zbraně měli připravené, i když věděli, že neexistuje způsob, jak by se mohli bránit před tím, co na ně uvnitř čeká.

Podlaha byla pokrytá něčím, co vypadalo jako zbytky hnisu a hleny vtékajícího sem po milénia. Uprostřed podlahy stál oltář, který se zdál být vytesaný z kusu ztuhlého slizu. Na něm se povalovala otlá a velice zneklidňující postava. Byla obrovská a přišerně tlustá, se skvrnitou a nezdravě zelenou pokožkou, která jí visela v kožovitých záhybech k zemi. Smrděla hůř než stoka. Z její ohyzdné baňaté hlavy vyrůstaly malé rohy a v maličkých očích jí jiskřila pradávná zlomyslnost. Stvůra dlouze, trhavě zakašlala, až se po podlaze rozstříkly kapičky hleny. Když ta nechutná erupce skončila, proměnila se každá kapička v maličkou postavu připomínající svého tvůrce. Chvilí tančily po podlaze a pak se propadly do koberce špíny, v němž zmizely beze stopy.

„Císař nás chraň, Nečistý...“ slyšel mumlat Sternberga. Ragnarovi přeběhl po zádech mráz. Nečistý bylo staré jméno pro jednoho strašného, nepředstavitelně mocného démona, oddaného služebníka Nurgleho, Pána moru. A nyní to vypadalo, že ho mají před sebou. „Teď už je mi všechno jasné.“

Ragnar uviděl, jak se nazelenalá hmota oltáře zavlínala a přetvařovala. Objevily se drobné ohyzné obličejy, které vyplazovaly jazyky, odchrchlávaly si a odplivávaly. Po chvíli opět mizely v té hmotě jako vlnky na hladině rybníka.

„Promiňte, že nevstanu," řekl ten démonický tvor. „Ale netěším se dobrému zdraví."

Hlučně se zasmál, jako by řekl něco neobyčejně vtipného. Smích skončil dalším záchvatem drásavého kašle.

„Špinavý démone! Připrav se na smrt!" zaburácel Hakon.

„Prosím, trochu tišeji. Copak nevidíte, že mi není dobře?" opáčil démon a upřel na seržanta vodnatý pohled přetékající cynickým humorem. „Vy lidé umíte být ale únavní. Skoro stejně jako ti eldarští otrapové, co mě tu uvěznili. No, bylo to pěkně nudných pár tisíc let, ale taky jsem si tu hezky odpočinul, takže bych si nejspíš neměl stěžovat. Teď už mě ale čeká práce. Práce démona moru nikdy nekončí, víte."

Ragnar se na netvora překvapeně zahleděl. Věděl, že ta slova doopravdy nevyslovil nahlas, ale jaksi se mu jakoby kouzlem objevila v hlavě. A také věděl, že lehký tón démonových poznámek je zrádný; mluví jen, aby je zmátl a zbavil ostražitosti. Měli co dělat se zlomyslnou inteligencí.

„Odsud neodejdeš!" vykřikl Sternberg. Na inkvizitorově obličejí se objevil zděšený výraz. Tvářil se jako muž, který zjistil, že jeho celoživotní dílo bylo jen výsměch. Ragnar k němu pocítil jisté sympatie. Inkvizitor sem přišel s vírou, že zachrání svůj rodný svět před morem - ale právě zjistil, že místo toho osvobodil nejstrašnějšího existujícího démona, zplozence zla. Přisahal, že v boji s ním položí i život, pokud to bude třeba, a nyní ho sám vypustil do vesmíru.

A já s ním, uvědomil si Ragnar.

Démon se bublavě zachechtal. „Naopak, můj malý lidský příteli. Půjdu. Moc se těším, že uvidím svět venku. Řeknu vám, nepoznáte, co je nuda, dokud nestrávíte dva tisíce let oživováním postaviček ze své vlastní špíny a snahou naučit je tančit. No, všechno zlé je k něčemu dobré. Řeknu vám, podařilo se mi vypěstovat pár skutečně velmi zajímavých zárodků nových chorob."

„Nikdy nebudeš mít možnost je šířit," odplivl si seržant Hakon. Zdálo se, že je připraven udeřit, ale podle jeho postoje a pachu měl Ragnar pocit, že si není jistý sám sebou. Démonův podivný způsob konverzace a jeho očividný klid ho mátl. Ragnar tušil, že podobné rozpaky zachvátily celou smečku. Možná prostě nemohli uvěřit, že je tahle odporná bublající nestvůrnost použila jako figurky ve své hře.

„Ale no tak, nebud'te takoví," ušklíbl se Botchulaz. „Copak nemám nárok na trochu legrace? Mějte se mnou trochu soucitu. Vy jste tu neuvázli na celá tisíciletí, aby vám společnost dělaly jen vaše vlastní výměšky. Jestli něco chcete vědět, ti eldarí byli opravdu mazaní. Na takového blábolícího chudáka, jako jsem já, možná až moc. Všechny ty ochrany a stráže, všechna ta moc spoutaná v tom krásném talismanu... Ti duchové jejich válečníků, kteří měli zadržet mé přívržence. Jeden z těch prokletých složitých vzorů, co se objeví jen jednou za tři tisíce let, když padají hvězdy z oblohy a měsíce jsou ve správném postavení. Bylo to chytře uspořádáno, to vám musím říct. Určitě mi teď neodepřete trochu zábavy?"

„Zabijeme tě na místě," odvážil se říct Nils.

„Chlapečku, mě nemůžeš zabít. Jsem démonický kníže Nurgleho. Pokud jste dostatečně mocní a máte štěstí, můžete zničit tuhle živou nádobu a navrátit mou esenci do warpu, ale zabít mě nemůžete. Ani ten váš Císař by to nedokázal. Věřte mi, kdysi jsem se s ním setkal. Docela fajn chlápek, ale příliš vážný."

Ragnar nemohl uvěřit, že slyší takové rouhání. A přesto bylo docela dobře možné, že tahle nesvatá slova jsou pravdivá. Podle posvátných spisů bojoval Císař s morovými démony Nurgleho před více než deseti tisíci lety. Bylo to opravdu tak neuvěřitelné, že tenhle netvor je jedním z nich? O nic neuvěřitelnější než fakt, že celou tu dobu přežil v srdci pyramidy a spřádal plány, aby se z ní dostal ven. Použil je jako figurky na šachovnici a dovedl je sem přes celou šíři vesmíru.

Jako by vycítil jeho myšlenky, otočil k němu démon opuchlou hlavu a podíval se na něho. Obličej mu pukl v širokém úšklebku, který odhalil několik řad zelených a hnědých tesáků. Místnost zaplnil smrad z jeho páchnoucího dechu a chorobných dásní. „Tedy nebylo to lehké, to vám řeknu. Mohl jsem vyslat ven myšlenky jen v určitých dobách, abych navázal kontakt se svými přísluhovači a podřídil vás, lidi, své vůli. Připadalo mi to jako věčnost, to mi věřte. Ach, co to říkám? Byla to věčnost, co mě tu zavřeli poprvé.

Zase eldaři - nikdy mě neměli rádi. Myslím, že věštcí vybudovali tuhle pyramidu jako past pro bytosti mého druhu už před dávnými věky. S nimi jeden nikdy neví; dokážou jakýmsi zvláštním způsobem předpovědět budoucnost a jsou mnohem bystřejší, než ta vaše chamrad' kdy bude.

Tak či tak, spadl jsem rovnou do ní. Zrovna jsem tady šířil několik nových nemocí a trochu jsem se veselil se svými věřícími, když spadli z nebe a hned začali s těmi svými rituály. Nikdo nebyl překvapen víc než já, když mě to nasálo do tohoto vězení. Mohl jsem tu trčet navěky, kdybyste se do toho nezapletli vy lidé a eldary nepozabíjeli.

Taky jste rozlámali ten mizerný amulet a odnesli jste jej pryč. Myslel jsem si: No, takhle to tedy je, uvízl jsem tu, co? Amulet byl klíčem k celé té věci a lidé ho rozlámali a zašantročili čert ví kam. Nebylo snadné zachovat si pozitivní přístup - s mým špatným zdravím a tak. Byl jsem tak oslabený, že mi trvalo celá staletí navázat kontakt se svými přívrženci a zjistit, kde se alespoň jeden kus nachází. A pak jsem pro vás ještě musel vymyslet nějaký důvod, abyste vyrazili na cestu a donesli mi jej. Nemyslete si, ani já jsem zpočátku nevěřil, že se mi to povede."

Ten démon si z nás dělá legraci, uvědomil si Ragnar. Chvástal se, jak je využil, a celou dobu mluvil tónem překypujícím falešnými sympatiemi a humorem. Proč tu stojíme a posloucháme to? uvažoval Ragnar. Jsme snad zhypnotizováni? Vzpomněl si, jak ho svými čáry skoro chytil do pastí Madok. Tehdy to bylo velmi riskantní a tenhle tvor je určitě stokrát mocnější než on.

„Ach, to mi něco připomíná - drahý Gule, je čas na tvou odměnu."

„Děkuji, pane."

Velitel Gul rázně vyšel z řad vojáků a přistoupil k démonovi. Ten najednou vypadal mnohem mohutnější, jako by změnil svou velikost, aniž si toho někdo všiml. Tyčil se vysoko nad rozložitou postavou inkvizitorova tělesného strážce. Pak se nahnul dopředu, aby mu olízl obličej dlouhým, slizkým jazykem.

„Není třeba se tvářit tak šokovaně," řekl démon ostatním. „Potřeboval jsem někoho, kdo by vás držel na správné stopě. A Gul byl mým sluhou už mnoho let, že, Gule?"

„Ano, pane."

„Jako muž i chlapec, před ním i jeho otec a před ním jeho otec a tak dál. Nebudu vás nudit únavným probíráním všech kouzel, kterých bylo zapotřebí pro ukrytí jeho skutečné povahy před těmi vašimi zkouškami. Bylo jich mnoho a každé jiné, a jeden si rád ponechá pár tajemství. Nicméně většinu provedli mí věřící, takže si nemohu veškeré zásluhy připočítat sám. Snad postačí, když řeknu, že to bylo obtížné a stálo to mnoho energie i obětí."

„Gule, jsi zrádcem veškerého lidstva," řekl Sternberg. Na tváři mu bylo vidět, že tomu nemůže uvěřit. Očividně měl potíže si připustit zradu svého důvěryhodného strážce.

„A ty jsi blázen, co věří, že zná pravdu," odpověděl Gul s úšklebkem.

Nenávist zkroutila Ragnarovy útroby. Gul je doprovázel při jejich úkolu, předstíral, že je jejich spojencem, a zatím celou dobu sloužili jeho odporným cílům. Lars a mnoho dalších zemřelo, aby si tento člověk - pokud se mu tak vůbec dá říkat - mohl najít cestu sem a pokořit se před Botchulazem.

„No, no," usklíbala se morová stvůra. „Nač tak příkrá slova? Konec dobrý, všechno dobré - tak se to říká, ne?"

Botchulazův výsměšný tón naplnil Ragnara spravedlivým hněvem. Teď už věděl, že ten nekonečný proud veselých kliše nebyl ničím jiným než démonovým zlomyslným popichováním. V hloubi srdce je všechny nenáviděl a takhle jim dával najevo, jak pohrdá jejich inteligencí.

Ragnarovi se podařilo setřást kouzlo démonova hlasu alespoň na tak dlouho, aby mohl zvednout pistoli a vystřelit po Gulovi. Střela letěla přímo k cíli a vybuchla vyznavači démonického kultu přímo v srdci.

„To od tebe nebylo moc hezké, Ragnare," řekl Botchulaz, když se mu Gul svalil k nohám. Bývalý strážce hleděl na démona moru tak, jak se lovecký pes dívá na svého milovaného pána. „Raději bych Gula odměnil, víš. Neměl snadný úkol. Předstírat věrnost Císaři a jeho až příliš horlivé inkvizici bylo pro muže s jeho minulostí poněkud vyčerpávající."

Gul natáhl ruku a zatahal Botchulaze za nohu. Když prsty stáhl zpátky, ozval se odporný mlaskavý zvuk. Ragnar si všiml, že konečky prstů jsou od slizu. „Ano, ano," řekl démon konejšivě. „Neměj obavy. Postarám se o tebe. To je to nejmenší, co pro tebe mohu udělat."

Ragnar zamířil na démona a jejich pohledy se střetly. Démon odhalil v širokém úšklebku zažloutlé zuby. „To bych ti neradil," řekl vesele.

Ragnar začal zběsile mačkat spoušť a pálit po démonovi jednu střelu za druhou. Jedna mu proletěla hlavou, tři mu vletěly do břicha. Botchulazův obličej se zhroutil dovnitř jako stočený kus papíru. Střely se propadly beze stopy do těstovitých zvlněných záhybů kolem středu těla. Na okamžik si Ragnar myslel, že stvůře doopravdy ublížil - a pak se ozval zvuk, jako když se vytáhne zátka z láhve, a střely vyletěly z těla ven.

„To bolelo," postěžoval si démon dotčeně. Z hloubi hrdla se mu začal drát chraptivý kašel a Ragnar znovu na okamžik doufal, že mu přece jen nějak ublížil. Náhle se démon předklonil a stiskl si břicho v místech, kde do něj vnikly střely. Z úst vyzvracel trochu něčeho odporného. Ragnar sledoval, jak ten hnus s bubláním stéká dolů a kape na umírajícího Gula. S hrůzou a odporem se díval, jak sliz zaplnil rány umírajícího, uzavřel je a začal se mu šířit po kůži, zanechávaje po sobě skvrnitý plesnivý povlak.

Gul zalapal po dechu a otřásl se jako člověk v posledním stadiu strašlivé horečky. Pak třás přestal a celé jeho tělo se začalo nadýmat. Svaly se mu nafoukly a jeho pokožka získala odporný žlutozelený nádech. V očích mu zaplála tajemná světla. Zvedl se a prsty se mu svíraly jako drápy jestřába.

„Tady to máte," řekl Botchulaz. „Dobrý skutek si vyžaduje odplatu, to je přece jasné."

Karah Isaan sebou trhla, jako by se probírala z transu. Divoce zaječela zaklínadlo a zvedla ruce vysoko nad hlavu. Směrem k démonovi z ní vyrazila vlna žhavé bílé psychické energie a Botchulaze obklopila stěna sálajícího ohně. Jeho obrys se zamíhotal a začal tančit. Zdálo se, že démonova kůže začíná bublat a prskat. Chvilí si Ragnar myslel, že se inkvizitorce skutečně podaří ho zapudit. Pak obrys démona moru zase ztuhl. Otočil se k dívce a vrhl proti ní svou vlastní magickou energii. Karah omotaly tisíce chapadel odporně žlutého a zeleného světla a zahálily celou její postavu. Dlouze zasténala jako v agónii, pak se jí najednou na kůži objevily skvrny a ztratila veškerou barvu. Nakonec se bezvládně skácela k zemi. Botchulaz tam stál a z hojící se pokožky se mu zvedal kouř. Přivětivě na ni kývl, prohlédl si všechny končetiny, jestli jim něco není, a s potěšeným smíchem se rozhlédl.

„No, byla to legrace, ale na zahálení není čas. Čeká mě spousta práce. Jsem si jist, že Gul už se o vás postará."

Ragnar udiveně sledoval, jak z těla morového démona vyrazila pavučina zeleného a žlutého světla. Náhle ho zaplavil pocit, že byly uvolněny nesmírné energie. Stěny pyramidy začaly měnit barvu. Ragnar věděl, že to pro nikoho na Aeriu nevěští nic dobrého, ale neměl ponětí, co by s tím mohl dělat.

Gul vypadal čím dál nezdravěji. Celý se nahrbil, jako by se mu maso částečně rozpustilo. Z prstů mu vyrostly dlouhé drápy. Na kůži se mu objevily příšerné vředy. Vzduchem se šířil zápach podobný hnilobě, ale navíc odporně nasládlý.

„Jsem nesmrtelný," řekl.

„Na to se zatraceně podíváme," zavrčel Sven a vrhl se kupředu. Ragnar se k němu přidal.

ČTRNÁCT

Pak se přihodilo tučej věci najednou. Krvavé spáry, seržant Hakon a inkvizitoři se vrhli do akce. Z odporného koberce hleny zaschlého na podlaze se začaly vynořovat svíjející se postavy. Jejich těla se vytahovala ven, jako když plavci vylézají z moře. Byla vzdáleně humanoidní a připomínala menší, méně výraznou verzi Botchulaze. Obličejové netvorů byly prázdné, až na dvě slepé oči. Těla se jim přelévala, jako by byla tekutá, bez kostí. Podle zápachu by Ragnar odhadoval, že byli vytvořeni z nosních hlenů a jiných démonových výměšků.

Něco mu zavrčelo u kotníku. Podíval se dolů a uviděl usmívající se obličej vzhlížející vzhůru. Zdálo se, že je vytesán z podlahy, ale Ragnar naprosto určitě věděl, že tam před chvílí nebyl. Tvář na něho pošilhávala se šíleným démonickým veselím, jež bylo ozvěnou Botchulazova vtipkování.

Ragnar kopl a odtrhl tomu paži od země. Její prsty mu zůstaly přilepené na kotníku, ale zdálo se, že se postava vynořuje ze špíny dál. Všude kolem štekaly výstřely z pistolí. Projektily trhaly Gula i ty zlomyslné stvůry, které démon vyvolal. Ragnar slyšel, jak střely zasahují cíl s podivně mlaskavým zvukem. Nezdálo se, že by to na ty tvory mělo nějaký vliv. Ragnara to ani nepřekvapilo. Neměli kosti, neměli žádné vnitřní

orgány a byli oživeni temnou magií, takže bylo zřejmé, že přežijí zranění, která by kohokoliv jiného zabila.

Gul se šíleně zachechtal. Prohlédl si změněné tělo a začal radostně poskakovat. „Tak, sluhové falešného Císaře," řekl. „Nyní zemřete."

Ragnar škulbl nohou, ale sevření na jeho kotníku zesílilo a paže slizového tvora se prodloužila. Cítil, jak se jeho prsty svírají, a ke své hrůze spatřil, že keramit začíná místy prskat. Máchl rotomečem a sekl svému vězniteli do ramene. Čepel zaječela, chvíli zápasila se slizovou hmotou a pak ji uřízla. Paže upadla a on se mohl opět hýbat.

Rozhlédl se a uviděl, že se z podlahy vynořují další a další netvoři. Jeho bratři-spolubojovníci je kosili střelbou z pistolí, ale těla se trhala a pak znovu spojovala. Viděl, jak Sven mávl rotomečem a usekl slizové stvůře hlavu. Ta se odkutálela pryč, ale sebrala ji další podobná odpornost a připevnila si ji na hrud'. Gul stál uprostřed toho všeho, uzavřen ve skvrnitém krunýři, a šíleně se chechtal. Ragnar viděl, jak se jedno hnusné stvoření natáhlo, jeho paže se prodloužily a inkvizitoru Sternbergovi stříkla do obličeje sprška hnusného slizu. Ragnar uvažoval, jak to může ublížit, dokud si nevšiml, že inkvizitorovi začíná téct z očních bulv proud hnisu. O chvíli později mu pod tlakem odporné tekutiny v lebce explodovala hlava.

Na okamžik si Ragnar představil inkvizitorovy poslední chvíle. V mozku se mu kroutili červi z chorobné plazmy a hrdlem mu do žaludku sahala odporná chapadla, která mu bránila dýchat. Ragnar se ohlédl na seržanta Hakona a uviděl, že veterán skřípe zuby, z čehož usoudil, že starý Hvězdný vlk myslí na totéž.

Byl čas odsud vypadnout. Ragnar zvedl Karah, která byla dosud v bezvědomí, a hodil si ji přes rameno. Začal se brodit zeleným slizem sahajícím mu teď až po kolena směrem k východu z místnosti. Když ho Gul viděl odcházet, vytáhl pistoli a zamířil na něho. Pohyby měl pomalé a ruka se mu chvěla jako v zimnici, ale Ragnar věděl, že na tom nezáleží. Jediný výstřel postačí.

Rychle vyrazil vpřed s nadějí, že pohyblivý cíl vyznavači Nurgleho ztíží míření. Střela z pistole rozčísila zem za ním. Ragnar běžel dál. Pomodlil se k Russovi a Otci veškerenstva. Za zády mu zněl válečný pokřik jeho spolubojovníků, kteří se také začínali stahovat z místnosti.

Za kotníky ho chytaly odporné ruce a zadržovaly ho. Pokaždé, když zvedl nohu z podlahy, zaznělo ohavné mlasknutí. Bylo to jako být polapen v noční můře, kterou si člověk dobře pamatuje a není schopen z ní nijak uniknout.

Uslyšel další výstřel a napůl očekával, že ucítí strašlivou bolest v hrudníku. Nedostavila se. Otočil hlavu a uviděl, že seržant Hakon srazil Gula na zem a nyní se snaží probíjet si cestu skrz hlenové nestvůry vynořující se z podlahy a ze stěn. Ragnar mu chtěl jít na pomoc, ale nějaký instinkt ho varoval, že je nezbytné, aby dostal Karah do bezpečí. Možná bude mít psykerka nějaký nápad, jak zadržet morového démona a jeho přívržence. Jednou věcí si byl jistý -jeho nenapadalo vůbec nic.

Ulehčeně si oddechl, když uviděl, že Strybjorn a Sven jdou seržantovi na pomoc. Rotomeči odsekováli nelidské končetiny a táhli seržanta do bezpečí ke dveřím. Ragnar se v panice rozhlédl a zauvažoval, co se stalo s Nilsem. Vzadu v místnosti zahlédl napůl humanoidní postavu úplně uvězněnou v tuhneoucím hnusu. Viděl, jak se k ní vrhaly další a další zelenavé postavy, až po chvíli přestala bojovat úplně.

V příštím okamžiku bylo vše, co zbylo z Nilse, uvězněno v ztuhlé zelené hmotě. Ragnara zaplavila hrůza. Bylo to příšerné a zdálo se, že se proti tomu nelze nijak bránit. Normální zbraně těm stvůrám nijak neublížily. Plasticke, magicky oživené postavy byly odolné i vůči střelám a po zásahu čepel rotomeče se prostě znovu slepily. Bylo to jako bojovat s troly, jen ještě horší; ani trolové v něm nevzbuzovali takovou hrůzu.

„Jděte! Jděte!" křičel seržant Hakon. „Teď pro něho nemůžeme nic udělat."

Ragnar chtěl zůstat a alespoň se o něco pokusit, ale chápal, že seržantova slova jsou rozumná. Kdyby zůstali, zaručeně by všichni zemřeli strašlivou smrtí, na níž by nebylo nic hrdinského. Jejich marná oběť by nijak neposloužila milionům na povrchu planety, jimž hrozí smrt z rukou démona moru.

Alespoň že se ty věci pohybovaly pomalu. Rychlým během jim mohli uniknout. Ragnar uvažoval, co se stalo s Gulem. Toho zrádce nezahlédl od chvíle, kdy na něho seržant Hakon vystřelil. Pokud existuje nějaká spravedlnost, pomyslel si Ragnar, pak se topí v hleny pokrývajícím podlahu. Ale pochyboval, že by měli takové štěstí.

Ujistil se, že dívka na jeho rameni je pro tuto chvíli v bezpečí, a rozběhl se cestou, kterou sem přišli. Vedla ho pachová stopa, kterou tu zanechali. Ozvěna kroků za ním mu řekla, že jeho zbylí

spolubojovníci ho následují.

Vynořili se z pyramidy do noci a zlověstného ticha. Ragnar by rád věděl, co se stalo. Určitě ještě nemohou být všichni mrtví. Moc démona nemohla být tak nakažlivá, nebo ano? Koneckonců, kdo ví, čeho je ta věc schopná? Jak může posoudit schopnosti tvora, který přežil v srdci Černé pyramidy po celá milénia a vládl temnou magií, jíž byli právě svědky. Jeho moc byla mnohem větší než moc Madoka, válečného čaroděje Tisíce synů, kterého zabil na Fenrisu. To byla jeho jediná předchozí zkušenost s hrůzami magie Chaosu. Možná že Botchulaz opravdu dokázal srazit svět na kolena. Možná to už udělal; Ragnar neměl jak to zjistit. Rozhlédl se v mlze a tichu. V dálce zářila světla mrakodrapů. Nad sebou viděl pohyblivé se reflektory aeronaut a přistávajících hvězdných lodí. Za ním zalévávala povrch pyramidy podivná zelenožlutá záře. Podivně pulzovala a vypadalo to, že se chvějící světlo oddělilo od stavby, splynulo v mrak a vzneslo se do nočního vzduchu. Tisíce mlžnatých chapadel se natáhly ven jako ukázka temné magie, které Ragnar vůbec nerozuměl. Byl si však jist, že pro obyvatele Aeria to nevěští nic dobrého.

Díval se, jak světla podél boku Černé pyramidy zablikala a přeskupila se v nový vzor. Ragnar by přísahal, že na chvíli viděl šklebící se tvář morového démona. O chvíli později byl přesvědčen, že ten obličej byl vytvořen z tisíců a tisíců menších verzí Botchulaze, které divoce poskakovaly, vzpínaly se a pózovaly. Viděl, jak stěna pyramidy začíná mokvat. Vypadalo to, jako by z každého kamene prýštily kapky zeleného slizu. Bylo očividné, že ať Botchulaze vězní jakákoli magie eldarů, nyní už nefunguje.

Ragnar zjistil, že se sám také necítí příliš dobře. Měl pocit, že má lehkou hlavu a po čele mu tekl pot. Potlačil kýchnutí a uvědomil si, že rychle dostává horečku a je nemocný tak, jak nebyl od doby, co se stal Hvězdným vlkem. Ani jeho změněné tělo nebylo odolné vůči hnusné nákaze stvořené démonem Botchulazem. Nyní se mohl jen modlit k Russovi a k Císaři, aby byl dost silný a dokázal nemoci odolat.

Pomyslel si, že pokud je nemoc tak silná, že dokáže nakazit i Hvězdného pěšáka, pro obyčejné smrtelníky to musí být strašlivá pohroma.

„Čichej," zaslechl Svena. Ragnar zavěštl a uvědomil si, co má jeho bratr-spolubojovník na mysli. V nočním vzduchu bylo cítit podivné zamoření, které tam dříve nebylo. Připadalo mu, že ho začíná svědit nos.

„Odporná magie," řekl seržant Hakon. „Nejhoršího druhu."

„Co s tím uděláme?" zeptal se Strybjorn.

Hakon pohlédl na bezvládnou postavu Karah. „Potřebujeme zjistit, co se děje. Co má démon v plánu."

„Myslím, že to bude brzy jasné," řekl Sven a ukázal na dav nemocných, kteří se váleli na náměstí.

Ragnarova předtucha sílila spolu s rostoucím tajemným zápachem. Brzy je obklopil téměř hmatatelný mrak nasládlého smradu. Bylo to jako zápach stoky smíšený s hnijícím masem, avšak značně zesílený a tisíckrát horší. Nemocní začali sténat a zmítat se. Několik se jich zvedlo na vratké nohy. Nezdálo se však, že by se uzdravili. Vypadali snad ještě hůř. Obličejové měli bledé. Na tělech jim vyrazily hnisavé vředy. Jejich pohyby byly strašlivě pomalé, jako u starců v posledním stadiu nějaké zhoubné nemoci. Jejich pokožka měla podivný žlutozelený nádech. Pot, který jim vyřázel po těle, byl spíše jako hlen a dodával jejich kůži odporný lesk, ze kterého se zvedal žaludek. V očích se jim objevila zvláštní zelenavá záře a magické světlo matně plápolající pod hleny, které jim zasychaly na očních bulvách. Ragnar cítil, jak kolem nich i skrz ně proudí nepřátelské energie. Nyní věděl, že už to nejsou lidé; dostali se pod vliv magie morového démona.

Jako na potvrzení jeho úvah, obrátila se první z nových obětí moru ke Krvavým spárům. Otevřela ústa a vyšel z nich podivný zvuk - napůl zaječení, napůl zabublání. Ten zvuk Ragnarovi připomínal člověka topícího se v hleny, který mu neodvratně zaplňuje hrdlo i plíce. Nakažený muž se pomalu šoural k nim s rozpráženými pažemi, otevřenými ústy a planoucíma očima.

Ragnar se podíval na své společníky. Nebál se. Ve srovnání s tím, čemu právě utekli z pyramidy, bylo těchto několik málo nakažených duší ničím. Pak ale pochopil a to, co viděl, ho náhle vyděsilo k smrti. Na celém světě byly miliony smrtelníků nakažených morem. Pokud se všichni, nebo alespoň jejich velká část, změní touto nemocí v Nurgleho netvory, brzy bude Pán moru vládnout obrovskou armádou. Co hůř, pokud se ta nákaza rozšíří mimo tuto planetu, brzy mu propadnou celé soustavy, možná i celé sektory. Je

možné, je ta nestvůra byla tak mocná? Pokud ano, nepředstavuje hrozbu jen pro Aerius, ale pro celé Impérium! Jeho respekt k Botchulazovi nechtě vzrostl.

„Možná bychom se měli vrátit na loď a ošetřit inkvizitorku Isaan," navrhl Sven a starostlivě pohlédl na postavu v bezvědomí.

„Ne!" zvolal Ragnar najednou. Všechny pohledy se k němu obrátily. „Pokud je nakažená, pokud my všichni jsme nakažení, pak to jen rozšíříme na Světlo pravdy. Kdo ví, kam by se to odtud mohlo dostat."

„Ragnar má pravdu," souhlasil seržant Hakon. „Musíme tu udržet karanténu za každou cenu!"

Seržant promluvil do komnetu, odvysílal na loď zprávu o své situaci a řekl jim, aby předali všem plavidlům v systému interdikční rozkaz a požádali o přilet imperiální válečné flotily, která by se o hrozbu postarala. Ragnar chápal, že je to rozumné, ale pochyboval, zda to bude k něčemu dobré. Než se sem flotila dostane, bude zkáza dokonána.

Ragnar se rozhlédl po davu stahujícím se kolem Hvězdných pěšáků. Netušil, čeho chtějí dosáhnout beze zbraní proti ozbrojeným a dobře vybaveným vojákům. Nemocní však klopýtali kupředu s rozpraženými pažemi a prsty zkřivenými jako drápy. Vůbec se mu nechtělo střílet na nevinné oběti Botchulazových démonických machinací. Koneckonců, tohle byli lidé, které přísahal chránit. Jejich mise je měla spasit.

„Palte jednotlivě!" řekl seržant Hakon. „Ty lidi už nelze zachránit. Už to nejsou lidé, jen nádoby zla."

Podpořil své slova Činy a začal střílet. Kulka z jeho pistole proletěla hrudí prvního nešťastníka a odhodila ho zpátky do davu. Ale ostatní oběti moru to ani nezpomalilo - bezmyšlenkovitě se potácely dál s úmyslem strhnout Ragnara i jeho druhy. Ragnar si uvědomil, že by se jim to mohlo podařit, už jen vzhledem k obrovské početní převaze. Sáhl pro granát a hodil jej do masy těl. Výbuch je trhal na kusy, až všude kolem přšela krev, tělní tekutiny i kusy vnitřností.

Paprsky laserových pušek a střely narazily do stěny vedle něho. Brzy pochopil, v jaké jsou situaci. Mezi těly se nedalo protlačit. Bylo jich příliš mnoho a někteří byli ozbrojení. Nemohli si probíjet cestu ven. Pouhou početní převahou je oběti moru zatlačovaly zpátky do pyramidy.

Karah se pohnula. Když promluvila, zněl její hlas slabě, ale slova byla jasná a zřetelná. „Zůstávat tu není k ničemu. Ten démon... nasává sílu ze samotné pyramidy, používá energii, která ho kdysi lapila do pasti, k podpoře své magie. Musíme ho... zastavit tady a teď, nebo ho už nezastavíme vůbec. Musíme se tam vrátit... a dokončit to..."

Alespoň že je dosud naživu, pomyslel si Ragnar a vystřelil do blížícího se davu. Odpovědí mu byl kakofonický řev a bublání. Ragnar měl pocit, že v tom záhadném křiku slyší nechutnou ozvěnu veselí morového démona.

„Pojďte!" zařval Hakon. Svými bystrými smysly zřejmě zaslechl inkvizitorčina slova. Rozběhl se zpátky k pyramidě. Během několika úderů srdce ho Krvavé spáry následovaly. Za nimi vyl a chorobně bublal dav. Do jakého pekla jsme se to dostali? pomyslel si Ragnar.

Pak se kolem nich sevřela temnota staré eldarské pyramidy.

Bylo ticho. Ragnar přitiskl záda k chladnému kameni stěn a zhluboka se nadechl. Hlava se mu točila. Cítil, že má horečku. Věděl, že je to účinek démonické magie. Pohled na ostatní mu řekl, že na tom nejsou o nic lépe. Svenovi tekl po čele pot a jeho pokožka získávala žlutozelený nádech.

„Vypadáš jako ork," řekl Ragnar.

„Ty taky nevypadáš zatraceně hezky," vrátil mu to Sven. „Už jsem viděl mrtvoly, co vypadaly zdravěji."

„Moc Chaosu tu je silná," poznamenal Strybjorn.

Sven se trpce a štekavě zasmál. „Díky, že ses zmínil. Jsem si jistý, že bez tebe bychom si toho nikdy nevšimli."

Strybjorn se podíval na Svena a odfrkl si. Vzduch mezi nimi najednou zhoustl násilím. Seržant položil Svenovi ruku na rameno, aby ho zarazil, a Ragnar si stoupl mezi ně.

„Všichni jsme unavení, nemocní a na tomhle světě volně běsní démon. Ted' není vhodná doba na to, abychom ohrožovali jeden druhého," řekl Hakon. „Musíme stát při sobě, jinak nikdy nenajdeme způsob, jak tohle šílenství zastavit."

Při seržantových slovech Ragnara zaplavilo zoufalství. Všichni byli svědky démonovy moci. Zdál se být

nepřemožitelný a nezadržitelný. Proti takové bytosti nemohli dělat nic. Nic. Používala je jako figurky ve své hře od samého začátku. Byla na ně příliš chytrá. Nestárnoucí věčné zlo nedokáže přemoci žádný smrtelník.

Jak mohli oni čtyři doufat, že něco zmůžou proti takové stvůře a jejím následovníkům? Bytosti, které stvořila, byly samy o sobě dost zlé, ale nyní věděl, že se kolem pyramidy vytváří armáda oddaná Chaosu tvořená nakaženými těly obětí moru, nepochybně posílená členy tajného kultu, jenž odedávna pracoval na Botchulazově osvobození. Kdo ví, kolik jich tuje a jaké zastávají pozice. Pokud k nim patřil i Sternbergův důvěryhodný zástupce, kolik jich tu ještě může být?

Hned od začátku se zapletli do pavučiny zla, z níž pro ně nebylo úniku. Ragnar napadlo, jestli se vůbec někdy mohli osvobodit, jestli nějaké jiné rozhodnutí mohlo způsobit, že by se vymkli moci morového démona a zachránili životy svých přátel.

Zachvátil ho pocit viny. Věřil Sternbergovi a stal se démonovým bezděčným pomahačem stejně jako všichni jeho druhové. Lars a Nils nevědomky položili život ve službách odporných sil Chaosu. Tato myšlenka ho zahanbovala až do hloubi duše.

Také ho to rozčilovalo. Jestliže on byl částečně zodpovědný za zkázu kolem nich, byl Botchulaz zodpovědný o to víc. Tohle všechno naplánovala démonova zlovlná inteligence. Ragnar nevinil Sternberga, své společníky a sebe ani z poloviny tak, jako tu odpornou stvůru. Přisahal, že i kdyby to mělo být to poslední, co udělá, tomu démonovi se pomstí.

S hněvem se dostavil pocit zrady. Všichni byli podvedeni. Proroctví, která je vedla, se ukázala jako falešná. Cítil, že se ho opět zmocňuje beznaděj, když si uvědomil, že démonova moc je tak velká, že dosáhne ze zapečetěné pyramidy přes celou galaxii až do myslí Runových kněží Hvězdných vlků. Ale opravdu byla tak velká?

Proroctví říkalo, že zlo skončí tehdy, až bude talisman přinesen do středové komory v pyramidě. Neříkalo nic o tom, kolik to bude stát lidských životů. Ale copak nepřinesli talisman na označené místo a neselhali při tom?

Ragnar se snažil vybavit si podrobnosti. Co se doopravdy stalo? Karah byla sražena do bezvědomí, ještě než měla šanci použít svou moc. Démonovi sluhové je přinutili se stáhnout. Kdyby zůstali, možná by byli schopni něčeho dosáhnout. Ale čeho?

Malá naděje, jež mu blikotala v mysli, se vytratila. Chytá se stébel, klame sám sebe. Už není žádná naděje; selhali. Mohli si už jen lehnout a zemřít. Ucítil dotek na čele a shlédł dolů. Karah měla otevřené oči. Pohlížela na něho s porozuměním, jako by mu četla myšlenky. Unaveně se usmála.

„Myslím, že máš pravdu," pronesla popraskanými rty. „Možná je talisman klíčem - a pokud bude použit správně, mohli bychom démona opět uzamknout v jeho vězení."

„Jak to můžeš vědět?"

„Měla jsem víc příležitostí studovat rozložení pyramidy než kdokoli jiný s výjimkou jejích stavitelů. Rozmlouvala jsem se silami, které tu jsou ve hře. Myslím, že vím, jak je znovu aktivovat a tu zlou bytost tady opět uvěznit."

„A co když se mýlíš?"

„Co můžeme ztratit?" pokrčila rameny. „Stejně jsme tak jako tak mrtví."

Ragnar zaslechl, jak se jeho spolubojovníci ostře nadechli, a rozhlédl se, jestli všichni souhlasí. Zoufalství vepsané v jejich tvářích bylo pryč a nahradilo je jednomyslné rozhodnutí.

„Má zatraceně pravdu," řekl Sven za všechny. „Nemáme co ztratit, ale získat můžeme všechno."

„Můžeme si vyrovnat účet s tou morovou bestií, což bych alespoň za sebe uvítal."

„Tak pojďme vstříc nevyhnutelnému osudu!" řekl Ragnar. „Alespoň zemřeme jako věrní synové Russovi!"

Všichni souhlasně přikyvovali až na seržanta Hakona. Ten sevřel rty do úšklebku.

„Ještě ne," řekl. „Vím, co bychom měli udělat. Naše hrdinská smrt nás možná ospravedlní v Russových očích, ale nijak nepomůže lidem, které jsme přísahali chránit. Rád bych věděl víc o tvém plánu, Karah Isaan."

„Tak dobře," řekla. „Poslouchejte."

Jak Ragnar naslouchal, srdce mu opět pokleslo.

Vyrazili ke středu pyramidy. Ragnar svíral zbraně v rukou tak pevně, že mu zbělely klouby prstů. Rotomeč měl připravený. Bolterovou pistoli měl v pohotovosti. Kdyby se jakýkoli nepřítel ocitl v dohledu, zemřel by. Všude kolem cítil odporný pach nemocných. Vešli do velké pyramidy z náměstí a postupovali dovnitř.

Ragnar čichem zachytil nemoc v sobě i svých společnících. Bylo tu mnoho jiných pachů, mnohem zákeřněji promísených, o nichž předpokládal, že patří Botchulazovým věřícím. Obnažil v úšklebku tesáky. Toužil se porvat s těmi zrádci lidstva. Chtěl, aby zaplatili životem za zradu Impéria a svých druhů.

Chodby byly zšeřelé. Ve výklencích stěn hořely tajemné ohně. Zelenožluté světlo mu připomínalo magickou energii, kterou uvolnil démon. Stvořil tuto záři pro své vlastní hříšné cíle. Zřejmě měly umožnit jeho věřícím hon na Hvězdné vlky. Zatím se jim dařilo se těm odporným stvůrám vyhýbat. Pyramida byla obrovská, její chodby zdánlivě nekonečné. Ani tak obrovský počet nemocných nemohl být všude. Zatím se jim vyhýbali tím, že volili jiný směr a spoléhali na svůj smysl pro orientaci, pomocí něhož se v případě potřeby dokážou vrátit na správnou cestu. Nicméně to jejich postup zpomalovalo a Ragnar se nemohl zbavit dojmu, že nyní záleží na každé sekundě. S každým úderem srdce cítil, jak se démonova moc šíří. Mor stále víc sílí; jeho odporné nadvládě a démonické magii podléhalo stále víc lidí. Navíc cítil, jak se jeho vlastní síla zmenšuje a čelo mu začíná žhnout horečkou.

V koutku mysli slyšel podivný šeptavý hlas, plný šíleného bublavého veselí, které ho nutilo lehnout si, odpočinout si -jen na chvíli. Pokud to udělá, znovu získá svou sílu. Věděl, že je to dílo Botchulaze, začátek kouzla morového démona. Bylo mu jasné, že kdyby ulehl, zůstal by ležet navěky a vstal by jedině tehdy, až by se stal démonovým otrokem. Rozhodl se, že to nikdy nedovolí, že si raději přiloží pistoli k hlavě a stiskne spoušť, než aby se stal následovníkem takového zla. Podle toho, jak jeho bratři-spolubojovníci vrčeli, pochopil, že došli k témuž rozhodnutí. Na rameni mu spočinula jemná ruka.

„I to by bylo vítězstvím Nurgleho zplozenců," řekla Karah chmurně. „Pokud se všichni, kteří mají dost silnou vůli, aby dokázali vzdorovat jeho moci, cítí takhle, brzy nezbude nikdo, kdo by mu mohl čelit. Ujist' uji tě, že je to jen další projev démonovy moci Chaosu. Vzdát se mu zaručí vítězství stejně jako podlehnutí zárodkům moru."

Viděl, jak se na něho ostatní bezvýrazně dívají, a pak jim v očích zaplálo porozumění. Uvědomili si, že jejich zasmušilá nálada je také výsledkem zlé magie. Ragnar cítil, jak se jim napřimují záda odhodláním tomu čelit. Uvědomil si, že ani on nemůže udělat méně.

U Russe, jak jen ho bolely klouby! Navíc mu teď začalo téct z nosu. Slyšel, jak Sven potlačil kýchnutí. Strybjorn si odkašlal, aby z krku odstranil hlen. Dokonce i seržant Hakon kašlal. To nebylo dobré. Jak by mohli čtyři zesláblí Hvězdní vlci a jedna unavená psykerka přemoci sílu, která vytvořila tak účinnou nemoc? Snažil se tu myšlenku zaplašit, říct si, že je to jen výsledek Botchulazova zlého kouzla, ale věděl, že to tak není. Zoufalství, které ho hryzalo v srdci, bylo až příliš skutečné.

Mumlání modlitby k Císaři mu prodloužilo krok. Dostal se tak ještě blíž k srdci temnoty, jež hnisala v jádru pyramidy.

Shora slyšel prozpěvování. Byl to rouhavý zvuk, tak nepodobný čistému chorálu, jenž zaplňoval imperiální chrámy. Neznělo to jako hrdelní válečný pokřik orků. Bylo to něco mnohem horšího. Bylo to jako burácení moře hleny. Bylo to jako zvuk stovek hlasů bublajících z plic zničených penou. Bylo to bolestné mumlání mužů házejících sebou v horečnatých snech. Byl to zvuk zástupů, které se cele oddávají víře v Nurgleho.

Smrad tu byl ještě horší. Stěny byly pokryté špínou. Při chůzi se mu na boty lepily velké kusy zelených hlenů. Kaluže páchnoucí moči se leskly zelenavou září. Do nosu mu narazil zápach podobný zhnisaným ránám. Pokožku měl odporně teplou a vlhkou horečnatým potem. Nevěděl, jestli se dokáže přinutit jít dál, ale věděl, že musí.

„Zní to, jako by tam měli nějakou zatracenou slavnost," řekl Sven. „Co asi oslavují?"

Zarazil se, jako by očekával nějakou odpověď, a pak se rozhlédl kolem. Ragnarovi nikdo nemusel říkat, že čeká na rýpnutí od Nilse, ale to už nikdy nepřijde. Viděl ve Svenových očích bolest, když si to uvědomil. Tu bolest sdílel s ním. V jeho nitru se rozdmýchávala malá žhnoucí jiskřička vzteku. Dávalo mu

to sílu vzdorovat nemoci. Mohl tak pokračovat dál.

„Pojďme, zkazíme jim to," zavrčel. „Ukážeme jim, že ještě nevyhráli."

„Fajn," řekl Sven.

Seržant Hakon souhlasně přikývl. Ragnar cítil, že jeho nové odhodlání sdílí i Karah se Strybjornem. Dovolil si rychlý úsměv a zapřemýšlel, jestli se všichni zbláznili. Ne že by na tom příliš záleželo, říkal si, at už jsou blázni, nebo ne, z téhle bitvy se pravděpodobně nikdo z nás nevrátí.

Ústřední síň byla plná odporných vyznavačů Pána moru. Byli zahaleni v hnusně zelených pláštích s kapucemi a žlutými šerpami. Hrubá látka byla pokrytá nechutnými skvrnami. Vzduch byl těžký, ohavně sladkého zápachu hniloby. Ragnar viděl, že každý věřící má zbraň. Věděl, že tohle jsou tajní mistři morového kultu, kteří skládají hold svému pánu. Vzduch zaplnilo zvláštní bzučení. Před oltářem, který vypadal, jako by byl ze ztvrdlého hleny, stál vzpřímeně Gul se skvmitým obličejem a s pozvednutými nafouklými pažemi, jako by vedl členy kultu při obřadu. Na oltáři se válel Botchulaz. Z těla mu vystupovaly sítě čarodějné energie a mizely v oltáři i ve stěnách pyramidy. Ragnar nepochyboval, že právě tato energie byla použita k posílení morového kouzla nad městem.

Ragnar viděl, jak morový démon vyplázl dlouhý jazyk. Plazil se mu po obličeji a vlezl do nosu. Vynořil se pokrytý hustým hlenem, který si vcuel zpátky do úst. Jako by vycítil jejich přítomnost, zvedl Botchulaz oči a setkal se s Ragnarovým pohledem.

„Ach, tady jste," odfrkl. „To je hezké. Uvažoval jsem, kdy se vrátíte. Je vážně skvělé, že jste se ukázali. Ušetří nám to potíže s hledáním."

Sven postoupil o krok vpřed. „Vezmu rotomeč a vyrvu ti ty zatracené—"

„Myslím, že máme představu o vašich záměrech," přerušil ho Botchulaz s odporným zachechtáním. „Je smutné vidět tolik nepřátelství u někoho, kdo se brzy stane oddaným věřícím. Na příjemné hovory budeme mít celou věčnost."

V démonově žoviálním hlase něco napovídalo, že jeho hovory se Svenem budou všechno, jen ne příjemné. Ragnar si najednou uvědomil, co je to za bzučení. Celá komora byla plná obrovských tlustých masařek. Mouchy lezly po všech vyznavačích. Čistá byla jen oblast kolem oltáře. Uvědomil si, že sem musely přiletět z města. Rychle zvažoval proč. Možná že jsou to přenašeči moru. Možná je v jejich maličkých mozečcích jiskra víry v Pána náказы. Nevěděl to, ale uvědomil si, že právě teď ho to ani nezajímá. Chtěl jen zabít své nepřátele a porvat se s démonem, který manipuloval s ním i jeho kamarády.

Jako by si neuvědomoval jejich nepřátelství i to, že jeho vyznavači vstávají a sahají po zbraních, Botchulaz posměšně zabřebentil: „Jsem si jistý, že si brzy uvědomíte, jak nesprávnými cestami jste se ubírali, a budete litovat své neposlušnosti. Je to mnohem snazší, když spolu lidé vycházejí a—"

Ve stísněném prostoru středové komory zazněla střelba z pistole strašlivě nahlas. V hrudi démona moru se objevila obrovská díra a vzápětí několik dalších. Byla to práce seržanta Hakona. Ragnar na okamžik ucítil naději, když zahlédl démonovy nechutné vnitřnosti, ale pak se rány začaly s odporným mlaskáním uzavírat.

Botchulaz netrpělivě zamlaskal a řekl: „Ale ne, to skutečně nebylo třeba."

Zazněl v tom jasný výsměch. Vyznavači se vrhli kupředu s tasenými meči, pistolemi a laserovými puškami v rukou. Proti Hvězdným pěšákům se hrnula celá přílivová vlna nemocných věřících. Ragnar se zavrčením odhalil zuby. Tohle byl boj, kterému rozuměl.

„Zaměstnejte je," slyšel mumlat Karah Isaan. „Rozptylujte démona, jak jen to bude možné. Potřebuji trochu času pro obnovení kouzla pyramidy. Buďte připraveni dát se na můj pokyn na útěk."

Jedna část v Ragnarovi věděla, co má Karah v úmyslu, a toužila jí říct, aby to nedělala. Ale druhá část, která byla vždy věrná Císaři a lidstvu, věděla, že není jiná možnost. Ona ho neposlechne, ani nikoho jiného. Zaplavil jej smutek, který neměl nic společného se ztrátou přátel. Spíše se podobal tomu, co cítil, když viděl Anu odplouvat na lodi Smrtihlavů. Lítost a smutek, že už ji nikdy znovu neuvidí, nikdy nebude mít možnost s ní mluvit a dotknout se jí...

Divoce tyto pocity zapudil jako nedůstojné Hvězdného vlka. Oba byli bojovníci Císaře a oba splní svou povinnost - to je vše, na čem záleželo. Navíc právě teď nebyl vhodný čas se rozptylovat, když stojí proti zuřícímu davu morových vyznavačů se smrtí v srdci a zbraněmi v rukou.

Také viděl, že z Botchulaze vystupuje ektooplazmatická energie a z podlahy začínají vylézat další

hlenové bytosti, přestože by je vyznavači dokázali zastavit pouhou početní převahou. Nebylo tu dost místa, kudy by se dalo proklouznout. Na chvíli tomu byl Ragnar skutečně rád.

„Pamatujte, jakmile vám dám pokyn, vypadněte odsud," zaslechl opět Karah. Znepokojení v jejím hlase mu sevřelo srdce.

„Neopustím tě," řekl.

„Musíš. Všichni musíte. Někdo musí inkvizici donést zprávy o tom, co se tu stalo, jinak k tomu dojde znovu. Čím víc se vás o to pokusí, tím větší je šance, že alespoň jeden se odsud dostane," řekla nelítostně.

Z tónu jejího hlasu Ragnar pochopil, že nedává mnoho šancí ani jednomu z nich, ale toužila jim ji dát. V tuto chvíli nevěděl, jak najde sílu odsud odejít, ani jestli vlastně chce. Zdálo se, že mu čte myšlenky.

„Je to tvá povinnost, Ragnare," řekla. „V tom jsi měl pravdu. Nezapomeň."

Když vycítil moc démona a uviděl počet jeho přívrženců, zauvažoval, jestli na tom záleží. Existovala jen mizivá šance, že jejich plán vyjde. Záviselo to na tolika nevyzkoušených věcech. Opravdu dokáže znovu vytvořit kouzlo spředené eldary? Dokázal by to vůbec nějaký člověk? To nevěděl. Nebyla to oblast, v níž by se vyznal.

Bylo mu ale jasné, že to Karah bude muset zkusit. Oni budou muset zatím zaměstnat démona a jeho následovníky. Věděl, že existuje jediný možný způsob; tím je boj proti beznadějně přesile a modlitba k Císaři a Russovi. Když se to vezme kolem a kolem, není to špatná smrt. Alespoň před sebou pošle pár těch zatracených duší, aby jej přivítaly v pekle. Nicméně, pomyslel si ironicky, doufal jsem, že budu mít heroičtější poslední protivníky, než jsou tihle odporní, prokletí kacíři.

Odsunul tu myšlenku stranou a vrhl se do vřavy, jako když se plavec vrhá do vln. Před sebou měl dav zahalených vyznavačů. V rukou drželi rezavé, hleny znečištěné meče. Jejich pistole a pušky vypadaly chatrně a byly zrezivělé. Pohybovali se apaticky jako lidé v posledním záchvatu nějaké smrtelné choroby. Ragnar se rozmáchl rotomečem a ut'al čísi ruku. Prsty se ve smrtelné křeči sevřely na spoušti laserové pistole a ke stropu vyletěl paprsek jasného světla. Ragnar zavyl. Na jeho osamělé volání odpověděli bratři. Připravovali se prodat své životy drazé. Síní zněl Botchulazův výsměšný bublavý smích. „Gule, prosím, přivítej náležitě naše nové přátele. Naneštěstí musím obrátit svou pozornost k velkému kouzlu nečistoty. Přesto věřím, že dokážeš našim přátelům poskytnout přijetí, jaké si zaslouhují..."

Síť energií vycházející z oltáře zjasněla, bzučení zesílilo a každou mouchu obklopila odporná záře. Oči se jim leskly jako miniaturní drahokamy, když masárky prosvištěly v jediném oblaku vzduchem. Ragnar cítil na obličejích jejich lechtání a rychle zavřel ústa, aby se žádná bzučící nestvůra nedostala dovnitř. Mohl se jen dohadovat, jak ohyzdný účinek by to mohlo mít, a nemínil to riskovat.

Mezitím se na něho vrhli dva vyznavači; jejich meče se snášely dolů v blýskavém oblouku. Ragnar, oslabený morem, byl příliš pomalý, než aby se jim vyhýbal. Jeden meč mu zazvonil o zbroj, ale nepronikl jí. Jeden cinkl o čepel rotomeče. Vyletěly jiskry. Ragnar vytáhl pistoli a stiskl spoušť. Jednomu vyznavači vybuchla hlava, jak mu kořenem nosu proletěla střela a vynořila se v temeni. Část kapuce se rozervala, jako když se otvírá škeble, a zbytek se nafoukl jako plachta hnaná větrem, když do ní spadla mozková tkáň.

Ragnar napjal všechny síly a rotomečem odrazil druhý meč. Protivník zoufale vzdoroval, ale proti Ragnarově síle neměl šanci. Vlk zatlačil a čepel pronikla muži hrudníkem. Ozvalo se zaječení, jak zuby rotomeče zaskřípaly o skrytý prsní plát. Jílec se mu zmítal v pěstí, jako by byl živý, ale Ragnar se do něj vši silou opřel a zbroj praskla. Vlkovi vystříkla do obličejě krev; její kapky dopadly i na bzučící mouchy a zbarvily je karmínově.

Zápach byl nesnesitelný. Mouchy, které mu nalétávaly do obličejě, ho znervózňovaly. Vzduch duněl magickou energií démona, který vrhal stále víc své moci do morového kouzla. Ragnarovi proletěly hlavou šílené vize.

V duchu viděl, jak nemocní vrávoravě vstávají z lůžek a popadnou, co jim přijde pod ruku, aby se obrátili proti těm, kteří se o ně starají. Viděl nemocné vojáky, jak střílejí na své důstojníky, a nemocné důstojníky zrádně kosící své vlastní muže. Viděl, jak se mor šíří městy a pláněmi jako požár. Věděl, že není možné to zastavit, že je zbytečné tomu vzdorovat, že by bylo lepší si prostě lehnout a přijmout svůj osud.

Bestie v jeho nitru něco zamumlala a pak zavyla. Nepřijala porážku tak, jak chtěla Ragnarova racionální mysl. Před sebou viděla boj, který je třeba vyhrát, aby mohla žít. Nestarala se o přesilu, zlá kouzla nebo moc démona. Chtěla jen rvát a trhat nepřátele a vybojovat si cestu z této pasti, nebo při pokusu o to zemřít. Její nepokořitelný duch propůjčil Ragnarovi sílu. Najednou se cítil lépe. Slabost z nemoci z něj vyprchala a každou chvíli se cítil silnější a silnější. Vzpomněl si na dobu dlouho před tím, než se stal Hvězdným pěšákem, když bojoval téměř nadpřirozenou silou sám proti hordě Smrtihlavů. Nyní se nesnažil proti té zuřivosti bojovat; nechal se jí pohltit.

Připadalo mu, že protivníci zpomalují. Pohybovali se jako lidé pod vodou, jako by vzduch kolem nich houstl a brzdil je. Ragnar věděl, že je to iluze způsobená tím, že on sám se nyní pohybuje a myslí rychleji. Vyrázil vpřed, sekal a trhal, chtěl si probojovat cestu do středu nepřátelského vojska a střetnout se se samotným Botchulazem. Nemyslel na to, co se stane, až tam dorazí. Upřel mysl jen na ten úkol a tělo poslecho.

V dálce slyšel burácení střelby, jak se jeho bratři bili s přesilou. Cítil zápach pálicích se kostí praskajících pod zuby rotomečů. Pach smrti se mísil s nečistým smradem nemoci. Ťal mečem a rozsekl najednou dva protivníky, sehnul se před protiúderem, odkutálel se stranou a střelil do břicha dalšího vyznavače. Spokojeně zavrčel, když muž ječel v agonii. Pak se vrhl dopředu a rychle se zvedl. Spíše vycítil, než uviděl, že z davu k němu něco mří.

Uvědomil si, že je to jeden z těch tvorů vytvořených z hlenu, kteří dostali Nilse. Odkutálel se stranou, aby se vyhnul jeho sevření, ale stvůra jej pronásledovala a snažila se po něm chňapnout znovu. Viděl podivný těstovitý obličej, oči jako dvě díry vyhrabané do sněhu a nechutně zející ústa s výrazem, který mu připomínal jejich odporného démonického pána.

Sekl čepelí a vzal s sebou nohy dvou kacířů. Padli mezi něj a stvůru, ale ani to ji nezpomalilo. Pružné tělo se natáhlo kolem nich a její napřažené spáry ještě dosáhly na Ragnara. Jelikož mu v hlavě vyla bestie, necítil strach, ale racionální část jeho mysli zneklidněla. Nechtěl zemřít stejně jako Nils. Byl to osud podobný utopení, čehož se báli všichni fenrisanští válečníci, jen ještě horší - nechat se chytit tím magickým tvorem znamenalo, že ho obklopí nějaké démonické maso. Kdo ví, co se stane pak?

Zastrčil pistoli a stiskl zásobník granátů na opasku. Malý výbušný oválek mu spadl do ruky. Jakmile se na něj stvůra vrhla, hodil ho. Rozbuška byla nastavená na jednu sekundu. Vybuchl uprostřed těla jeho pronásledovatele a roztrhal jej na kousky. Vyznavači kultu zavyla, když jim kousky vletěly do obličeje. Ragnar pocítil prudkou radost, která se vytratila téměř stejně rychle, jako se objevila. Viděl, že roztrhané kousky se začínají pohybovat po podlaze jeden k druhému. Během krátké chvíle byla stvůra opět celá a znovu se ho jala pronásledovat.

Přesto mu dopřála malou přestávku. Ragnar si prosekával cestu ke svému cíli a odmítal se vzdát, odmítal čekat, až se jeho protivník zase vzchopí. Měl chvíličku, během níž mohl pozabíjet hromadu Nurgleho vyznavačů a možná se střetnout s jejich nejvyšším pánem. Neměl tušení, co udělá potom, ale cokoli se zdálo být lepší než čekat, až ho podříznou jako jehně.

Vyrázil k obrovskému oltáři, na němž se rozvaloval démon moru jako obrovský slimák. Po obličeji mu lezl mrak zářících much. Kolem slyšel prozpěvování, které mu napovědělo, že jeden z vyznavačů vytváří nějaké vlastní nečisté kouzlo. Ragnar tasil jediným plynulým pohybem pistoli, otočil se po zvuku a naprosto přesně vystřelil. Ozvalo se příšerné zaječení a projektil odhodil zasaženého vyznavače dozadu. Z jeho těla vyrazila chapadla energie jako červi prokousávající si cestu ven. Ať už chtěl vyvolat jakékoli podivné síly, vymkly se mu teď z rukou a pozřely jeho tělo, jako lesní požár pohlcuje suchý strom. Ragnara udeřil do nosu pronikavý zápach. Srazil dalšího vyznavače a najednou si překvapeně uvědomil, že stojí proti samotnému Gulovi. Vlkovi se na chvíli zastavilo srdce, když se po něm nemrtvý bojovník natáhl s očima planoucíma šílenstvím.

„Dobrá," vydechl vyznavač temnoty. „Na tuto chvíli jsem čekal od okamžiku, kdy jsi pozabíjel mé posluhovače na Světle pravdy."

„Užij si poslední nadechnutí, zrádce," odsekl Ragnar a rozehnal se rotomečem. Gulův kryt byl klamně pomalejší. Jeho čepel jakoby na poslední chvíli zachytila Ragnarovu. Krvavý spár se vši vahou opřel do jílce. Doufal, že prorazí Gulův kryt stejně, jako se mu podařilo u jiného vyznavače Nurgleho, ale Gul byl silný, mnohem silnější, než čekal. Napnutím skvrnitých paží odhodil Ragnara do davu. Mladý Hvězdný

pěšák proletěl vzduchem a přistál u nohou seržanta Hakona. Starý Vlk vyzývavě zavyl a vrhl se na Gula. Jejich čepele se mihly snad až příliš rychle, než aby je oko smrtelníka dokázalo sledovat.

Ragnarovi se před očima roztančily hvězdičky. Pokusil se vyhrabat na nohy, ale čísi ruce ho držely, zatímco jiné se sáply po jeho zbraních. Se vzteklym zařváním je odrazil a chystal se opět vrazit do rvačky. Pomůže seržantovi Hakonovi zničit Gula a pak...

Ne, Ragnare, řekl mu hlas v jeho hlavě, u něhož poznal, že patří Karah. Odved' démonovu pozornost. Seržant Hakon se o sebe dokáže postarat sám.

Ragnar vycítil změnu v atmosféře kolem sebe. Nyní protékaly pyramidou proudy moci. Všechny neovládal Botchulaz a jeho odporné morové kouzlo. Zdálo se, že inkvizitorka měla alespoň částečný úspěch při použití talismanu, s jehož pomocí pronikla do struktury pyramidy. Vypadalo to, že není jediný, kdo si toho všiml. Botchulaz otevřel oči, jako by si právě začal být vědom nové hrozby. Zamyšleně se zadíval na Ragnara, až měl Hvězdný vlk pocit, že mu čte myšlenky. Pak se ty prastaré oči obrátily ke vchodu do středové síně. Po nelidském obličejí se pomalu rozlil chápavý úsměv. Pochopení - a snad nakonec i strach.

Ragnara naplnila naděje. Nyní viděl na podlaze komory jiné světlo, jasně rubínovou a smaragdovou záři, která soupeřila s démonovým odporným světélkováním. Zdálo se, že vychází ze stěn pyramidy a s vířením se soustřeďuje přesně uprostřed síně - mandala nacházející se kolem středu, jenž tvořil oltář.

Botchulaz dlouze zasténal a zamumlal: „Poslyšte, to není zrovna moc přátelské."

Zvedl skvrnitý pařát, připravený seslat blesk energie na Karah. Kolem drápů mu tančila aura zlověstného světla. Ragnar věděl, že jestli tato odporná temná energie zasáhne cíl, nebude kouzlo eldarů nikdy dokončeno a démonovi už nic nezabrání, aby dovršil své odporné dílo. Bylo mu naprosto jasné, co musí udělat. Když démon pohnul rukou vpřed, aby seslal blesk, Ragnar skočil přímo na něho. Těžkou zbrojí narazil do démonovy slizké paže a srazil ji stranou. Blesk tak vyletěl trochu bokem a dotkl se svého cíle jen letmo. Karah strašlivě vykřikla, ale tok prastaré eldarské energie se nezastavil. Jejich plán měl alespoň malou šanci na úspěch.

„Vůbec netušíš, jak velice, velice hloupé to bylo, příteličku," zaburácel Botchulaz a vztyčil se nad Ragnarem. Najednou z něj všechno předstírání humoru spadlo a jeho mohutná páchnoucí postava začala být skutečně hrozná. Její stín dopadl na Ragnara jako předzvěst jisté smrti. Oči mu zaplály strašlivou mocí. Při pohledu do jejich hlubin měl Ragnar pocit, že mu začínají vysávat duši z těla.

Najeden děsivý okamžik zahlédl peklo, z něhož démon vylezl. Viděl jen malou část větší deformace, děsivé entity známé jako Nurgle, která se odloučila od svého rodiče a byla vyslána do vesmíru páchat zlo. Dosud však byla spojena se svým tvůrcem a ostatními potomky, jež zplodil. Na okamžik hrozilo, že Ragnarův mozek zaplaví poznání vesmíru zamořeného strašlivými bytostmi temnoty a připraví ho to o přičetnost. Viděl pomalé působení hnily ve všem, i ve svém živém těle. Viděl, jak nelítostně ničí všechno, i dílo ostatních Pánů Chaosu. Viděl, že náказа žije ve všech věcech, jediný nezastavitelný a nepřemožitelný protivník, který dokáže změnit tělo svého nepřítele ve zbraň proti němu. Viděl jistotu nevyhnutelného triumfu, který v sobě obsahovaly všechny fragmenty Pána náказы, i strašlivou ironii, jež se v nich skrývala. Věděl, že i kdyby dnes vyhráli, nakonec zvítězí Nurgle. Jeho vítězství bylo neodvratné.

Stěží zkrocená bestie v něm nesouhlasně zavyla. Ragnar se pomodlil k Císaři a Russovi, aby si zachoval přičetnost, když se mu Botchulaz snažil rozdrtit mysl a pozřít duši. Mysl se mu snažil zalít oceán poznání špinavé zkázy. Matně zahlédl proces vytváření moru a milionů jeho zárodků, kterými se šíří. Viděl, že existují v mikroskopické a dřímající podobě na každém světě, na každém místě, dokonce i v jeho pozmeněném těle. Viděl sám sebe, jak jej pohlcují miliony různých nemocí, cítil symptomy nesčetných nákaz, zmítal se v sevření nespočetných pomalých smrtí. To bylo nejpekelnější mučení, kouzlo vyvolané nepřítelem, který nenáviděl jeho i všechno, co představoval.

Nyní věděl, že mu zbývá jen několik okamžiků života a světu hrozí něco horšího než jen pouhé vyhlazení všeho živého. Věděl, že část jeho nesmrtelné podstaty by měla být vtažena do Botchulaze, takže by toto mučení prožíval celou věčnost spolu s démonovým výsměchem. A viděl, jak moc se na to démon těší.

Zoufale se snažil démona odhodit, ale nebyl dost silný. Byl jen pouhý smrtelník zápasící s tvorem, jehož délka života se počítala na milénia a jehož moc se podle lidských měřítek nedala změřit vůbec. Cítil

triumf, který Botchulaze naplnil. Toto očekávání mu na chvíli zastřelo všechny ostatní touhy - a pak ucítil ještě něco jiného, chladnou čistou moc, která byla zčásti lidská a zčásti jiná. Zatínala se mu do mozku a vysvobozovala ho z démonovy moci. Na okamžik měl pocit, jako by byl obklopen ostatními. Cítil přítomnost Karah a tisíců a tisíců jiných duší. Byly to cizí bytosti, nesmrtelné jako démon — eldarští válečníci připoutaní k této pyramidě, aby bránili démonovu úniku. Vyrázili do boje s démonem. Ragnar chvíli cítil, že ho Karah objímá. Její slova tichého rozloučení mu naplnila mysl.

Najednou měl otevřené oči a démon už ho nedržel ve spárech. Jediným pohledem obsáhl celé okolí. Botchulaz se svíjel na oltáři. Tělo se mu rozpadalo a znovu spojovalo, jako by byl zasažen tisícem neviditelných čepelí. Zdálo se, že bojuje proti stínovému protivníkovi. Ragnar měl dojem, že koutkem oka zahlédl mnoho neviditelných bytostí. Vyznavači zaječeli hrůzou, když se mezi nimi objevili eldarští duchové. Mnoho jich zemřelo, aniž by na ně fyzicky někdo vložil ruku.

Zrádce Gul padl k nohám seržanta Hakona. Hlavu měl oddělenou od těla jediným mocným úderem Vlkova meče.

Ragnar viděl, jak Strybjorn a Sven bojují zády k sobě proti několika kacírům. Viděl, jak se stěny začínají třpytit zeleně, rudě a zlatě. Vzduch se rozechvěl mocí magie starých eldarských kouzel uvedených znovu do původního stavu. Rozhlédl se a uviděl Karah ležící v prachu. Podle polohy těla věděl, že je už mrtvá; její duše se odpoutala od těla při posledním pokusu uvolnit moc talismanu. Projel jím obrovský výbuch nenávisti a zuřivosti. Chtěl se vrhnout do davu nepřátel a všechny je pozabíjet. Když však dopadl na zem, připraven rozběhnout se vpřed, ucítil, jak ho za rameno popadla silná ruka. Se zavrčením se otočil a spatřil planoucí oči seržanta Hakona.

„Je čas jít, Ragnare," řekl. „Je čas splnit svou povinnost, stejně jako to udělala ona."

Seržant držel v rukou talisman z Lykosu. Byl matný a potemnělý, jako by z něho vyprchala veškerá energie. Ragnar však věděl, že bude lépe jej odsud odnést. Bylo by pošetilé nechávat klíč od vězení démonovi na dosah. Ragnar přikývl a připojil se ke svým bratřím-spolubojovníkům.

Pak si Krvavé spáry společně probíjaly cestu ven do noci.

EPILOG

Ragnar se rozhlédl po pláních Hesperidy a přemítal o slovech čaroděje Chaosu, kterého zabil.

Botchulaz posílá pozdravy.

Copak démon přece jen unikl? Ragnar o tom pochyboval. Prastará eldarská kouzla dosud fungovala, tím si byl jistý. Možná jeho myšlenky prostě prosáklý warpem a umožnily mu kontakt s jeho vyznavači, stejně jako se kdysi spojil s Gulem a jeho předky. Nebo to možná všechno byl pouhý trik. S vyznavači Chaosu je to těžko říct. Samozřejmě že poté, co byla pyramida uzavřena, se musel vytratit. Nakažené oběti se prostě zhroutily a zemřely. Byly pohřbeny v obrovských morových jamách spěšně vyhloubených v zemi.

Alespoň jedna věc skončila šťastně. Bratr Tethys se vrátil na Galt. Ragnar se s ním znovu setkal za lepších okolností o mnoho let později. Světlo pravdy odneslo zbylé Hvězdné vlky a talisman z Lykosu zpět na Fenris. Pokud Ragnar věděl, byla ta věc dosud ve sklepeních Tesáku jako jedna z mnoha trofejí.

Slyšel hlasy Krvavých spárů, kterým velel, a nyní jim už záviděl méně. Paměť ho dnes večer naučila jednu věc. Ani v jejich době nebyl život tak prostý, jak by rád věřil. Nyní s nimi více sympatizoval. Vzpomínal na ty, které ztratil - na Nilse, Larse, Sternberga - a hlavně na Karah, která položila život, aby zadržela démona ve vězení, a jejíž duch byl připoután k pyramidě stejně neodvratně jako duchové eldarů a samotného Botchulaze.

Odsunul ty myšlenky stranou. Zítra bude nový den, bude bojovat v nových bitvách a bude třeba přemoci nové nepřátele. Věděl, že by se raději měl připravit.

William King
RAGNARŮV SPÁR
Z anglického originálu Ragnar's Claw,
který vydal v Black Library

Games Workshop Ltd.,
přeložila Leona Malčíková.
Ilustrace na obálce John Gravato,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2003 jako svou 145. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.
Cena: 199 Kč